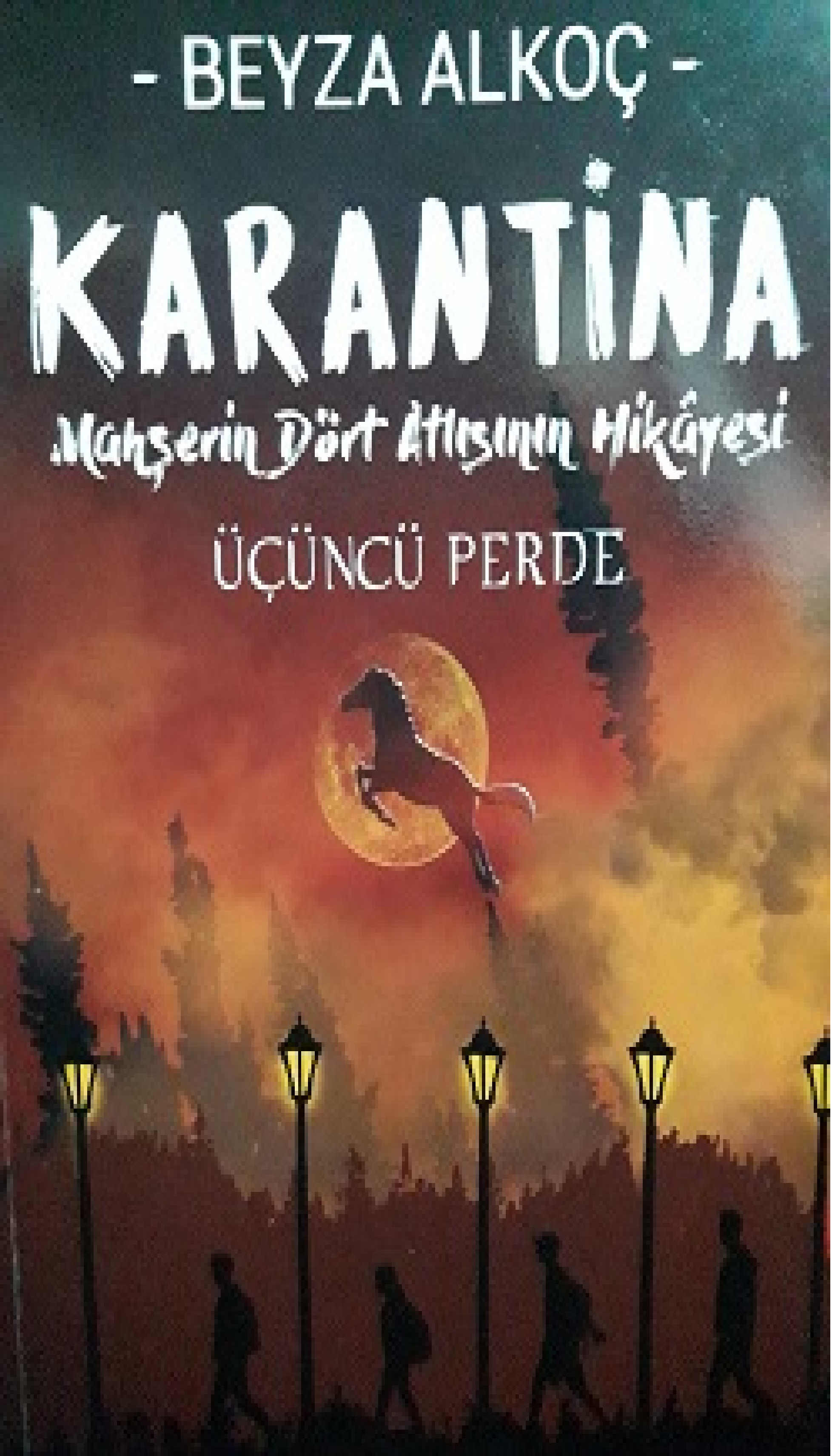
- BEYZA ALKOÇ -

KARANTİNA

Mahşerin Dört Atlısının Hikâyesi

ÜÇÜNCÜ PERDE

Bu kitap karanlıkta kalmış herkese...

Kendi hayatı sarsılırken
dünyanın bile sendelediğini hissedenlere...

Yer yarılsa sevdiklerini bırakmamak için

uçmayı öğreneceklere...

Bizi sadece biz çoğaltırız diyenlere...

Bir gün güneşin beklenenden erken

doğacağına inanmak isteyenlere...

Ve Mahşerin Dört Atlısı'na
kalbinde yer açmış herkese gelsin...

Hâlâ bizimle misiniz?

ÖNSÖZ

Merhaba, ben Beyza Alkoç. Bu benim yazdığım on beşinci, yayımlanan yedinci romanım. Yedi yaşında teknik olarak yazmayı, dokuz yaşında ise yazmanın gerçekten ne olduğunu öğrendim. Yazmak harfleri bir araya getirmekten ibaret değildi, bundan çok daha fazlasıydı... Bunu okuduğum ilk kitapla öğrenmiş, onu defalarca okumuştum. Bir yaz günü "Çocuk Kalbi" kitabının kar yağışının anlatıldığı bölümü okurken havanın sıcaklığını unutup üşüdüğümü hissettiğimi hatırlıyorum. Kitabı okuyup bitirmiştim, fakat aklım o kar sahnesinde kalmıştı. Sonraki gün tekrar kitabın başına geçip aynı yeri bir daha okudum. Sonraki gün yine aynısını yaptım ve sonraki gün yine... Her gün aynı kitabın aynı bölümünü okuyor ve sahnede kar yağdığı için sıcacık bir yaz gününde de olsam üşüdüğümü hissediyordum. İşte o yaz, benim yazı dünyasıyla gerçekten tanıştığım mevsimdi. Yazmanın ne kadar büyük bir güç olduğunu, yazarak mevsimleri değiştirebileceğimizi, sıcacık bir yaz gecesinde üşüyebileceğimizi, buz gibi bir kış gecesinde ısınabileceğimizi, mutluyken karakterle üzülüp mutsuzken karakterle gülebileceğimizi öğrendiğim mevsimdi... Hayatımda çok güzel şeyler de yaşadım, çok kötü diyebileceğim şeyler de. Ama benim başıma gelmiş en güzel şey, beni yazmakla tanıştıran kaderimdir.

Yazdığım her bir karakterin hayatımda ayrı bir yeri var. Hepsi benim çocuklarım, yeri geldiğinde de hepsi en üzgün anımda sır-

tıma ellerini koyan dostlarım. Hikâye üzücü bir yere giderken karakterlerin başına gelenlere üzülüyorum, mutlu bir yere gittiğinde ise sevinçten ağladığımı hatırlıyorum. Çünkü ben inanıyorum ki bu evren öyle bir evren ki kafamızdan geçen hayali karakterlerin bile enerjisi dolaşıyor etrafımızda. O enerji biz yazdıkça şekilleniyor, biz yazalım diye bekliyor... Tek bekleyen onlar da değil, biliyorum. 'Karantina' serisini dört yıla yakın bir zamandır internet üzerinden yazıyorum ve milyonlarca okunma, yüz binlerce beğeni, on binlerce yorum olarak döndü bu bana. Hasta olduğumda, yorgun olduğumda ve bu yüzden yazamadığımda benim satırlarımı bekleyen okurlarım olduğunu biliyorum. Ne hâlde olursam olayım, kendim için elimden geleni yaptıktan sonra onlar için de elimden geleni yapmak için satırlarımın başına oturuyorum. Çünkü biliyorum ki aramızda farklı bir bağ var ve biliyorum ki bazen benim satırlarımdan bir ışık, bir çıkış yolu arıyorsunuz... Gücüm yettiğince size o çıkış yolunu, o ışığı sunmak için satırlarımın başına oturacak ve yazacağım.

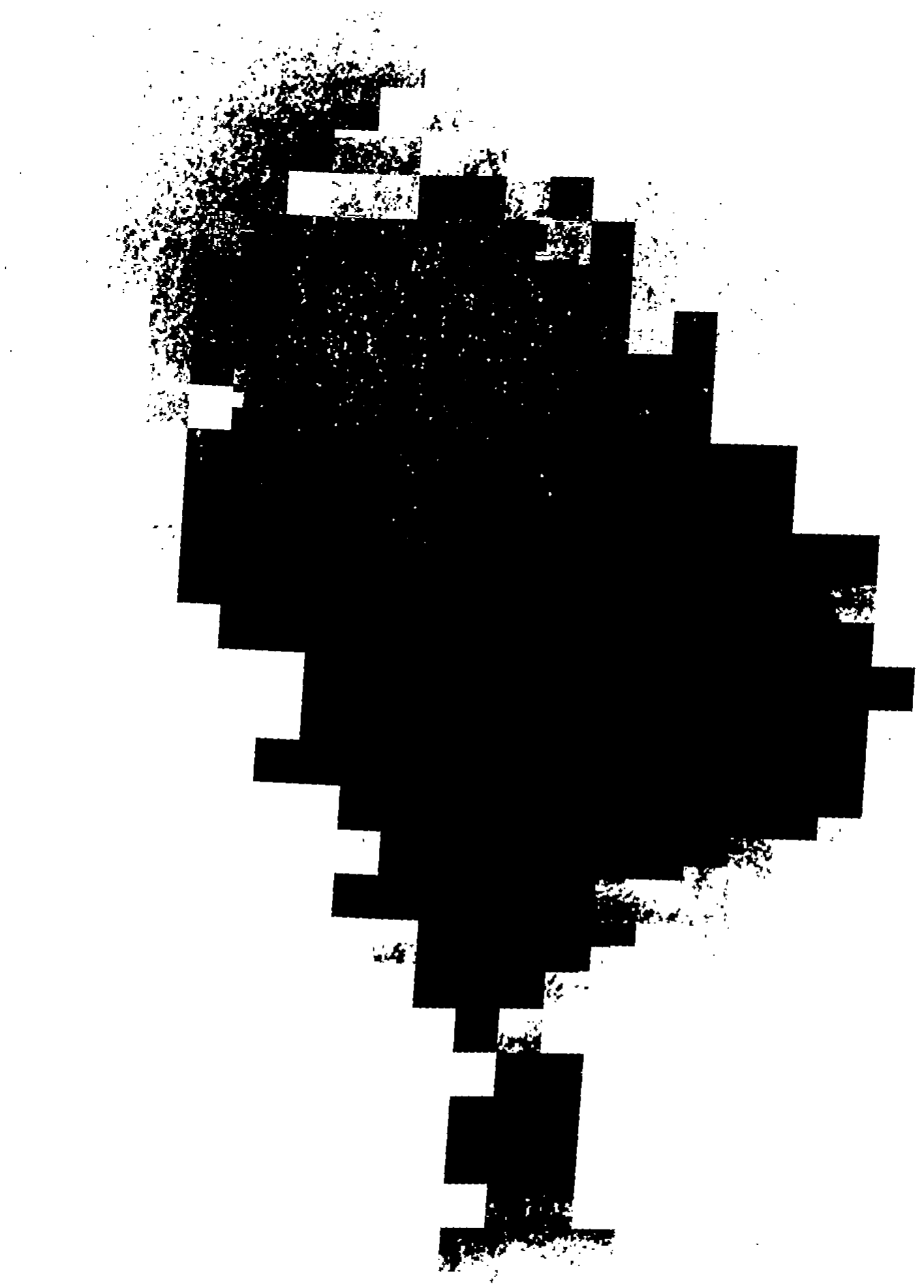
Bu kitabı yazarken aslında çok ciddi bir sağlık sorunu atlattım. Sekiz ay önce bir göz ameliyatı geçirmiştim ve bir süre göz sağlığıma dikkat etmem gerekiyordu. Fakat kendimi öyle kaptırmışım ki bazen günde altı yedi saat yazmak için bilgisayar başında oturduğum oluyordu. Bu bana ileri boyutta bir göz kuruluğuyla döndü ve bu sefer ciddi anlamda gözlerimi açıp tek satır yazamayacak hâle geldim. Sürekli doktora gitmeye, günde beş farklı damla kullandım. Ve bu süreçte yazamamaya başlayınca ne derler, yeni bölüm beklerler mi diye düşündüm... Ama farklı bir tepkiyle karşılaştım. Size göz rahatsızlığımdan bahsettikten sonra artık durum şuna dönmeye başladı, ben bir şekilde ne yapıp ne edip bölüm yazıyordum ve sizden "BÖLÜM YAZMA LÜTFEN GİT DİNLEN! EĞER BU HALDE YAZMAYA DEVAM EDERSEN OKUMAYACAĞIM!" gibi mesajlar almaya başladım. Mesajlarınıza baktığımda, "Mesajıma baktığın için üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi, lütfen mesajları okuma git dinlen..." gibi karşılıklar aldım. Bu süreçte ne kadar doğru bir iş yaptığımı, ne kadar güzel insanlar için yazdığımı gördüm. Tek

diyebileceğim varlığınızın benim için kıymet olduğu... Umarım çok güzel günlerde hep birlikte oluruz.

Kötü günler yaşıyor olabiliriz, hayal kırıklıkları yaşıyor olabiliriz, bu dünyada olmaz denen hiçbir şey yok ve ben satırların sihrine inanıyorum. O yüzden bu satırları okumadan önce tüm sıkıntıları ardınızda bırakın, güzel dileklerle her şeyin güzel olacağına inanarak okuyun...

Ve hiç unutmayın, ışıklar sadece karanlıkta yanar.

-Beyza Alkoç

Dünya sendeleyecekti...
Fakat ben nasıl ayakta kalacaktım?

1. Bölüm

Dünya Sendeleyecekti

Fakat kendisi nasıl ayakta kalacaktı?
(Yazarın Anlatımıyla)

(Kotor, Montenegro)

Kahve kupasına attığı son küp şekerin çöpünü çöp kutusuna fırlattıktan sonra arkasına yaslandı. Sıkıntılı bir iç çekerek gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Gördüğü günbatımı manzarası ona günün bile ışığını kaybedebileceğini, günün bile karanlıkta kalabileceğini bir kez daha hatırlatırken derin bir iç çekti. Babasının eski radyosundan gelen Türk şarkıları içini titretirken şarkılardan birinde aynen şöyle bir cümle duydu:

"Bak yine anlatıyorum sana. Kaybolan bu yılın sonunda... O mutlu sakin sular benim bağrımdaki gezegenin tam ortasında. Tam ortasında... Son nefes var menzilinde, yine çaresiz yine düşkün."

Başını kaldırdı Onur. Çaresiz miydi? Öyleydi. Düşkün müydü? Kendince evet. Elleri kolları bağlanmış gibiydi. Geçirdiği son altı ay onu hayatının hapishanesine sürüklemişti. Oysa o bu hapishaneye görüş günleri karşılığında katlanmaya razıydı. Oysa ne bir görüş günü vardı bu diyarlarda, ne de onlar...

Canından çok sevdiği arkadaşları. Özden de öte kardeşleri, Burak ve Mert.

Bir zamanların yabancısı bir kız. Bir zamanlar tanımadığı oysa şimdi kalbinin sahibi... Zeynep.

Ne bir sabah oldu onları düşünmediği, ne bir akşam oldu onları anmadığı. Onların iyi olduğundan emin olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Gece gündüz takip ediliyorlar, uzaktan uzağa bir koruyucu melek tarafından izleniyorlardı sanki. Onlara bir şey olmasının en ufak bir ihtimali bile yoktu, buna izin vermeyecekti. Elinden gelse odalarına girecek, gece uyurlarken teker teker çelik yelek giydirecekti onlara. Sonra bu düşünceyle derin bir iç çekti... "Zeynep ne güzel uyuyordur şimdi..." diye düşündü. Sonra kendi kendine bir öfke patlaması yaşadı, bunları düşünmeyeceğine dair kendine bir söz vermişti, "Aptal!" dedi kendi kendine, "Düşündüğün şeye sokayım, aptal."

Kafasını sallayıp bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştığı sırada kaldıkları dağ evinin kapısı açıldı. Hâlâ kabullenmediği, hâlâ mesafesini koruduğu babası Rıza Boysan içeri elindeki odunlarla adımını attığında başını hafifçe kaldırdı. Rıza elindeki odunları yere bıraktıktan sonra oğluna kısaca bir göz attı. Uzayabileceği kadar uzamış kızıl kahve sakallarına baktı oğlunun... Ela gözlerindeki öfkenin hiç dinmeyişi onu şaşırtıyordu. Bu çocukta kendine dair bulduğu o kadar çok özellik vardı ki onu kollarından çekip sıkı sıkı sarılmak istiyordu, "Oğlum!" demek istiyordu. Ama aralarında bu zamana kadar hiçbir yakınlaşma olmamıştı. Rıza içten içe yanında olan oğluna bir babalık hasreti çekiyordu. Uyurken üstünü örtüyor, onun için deliler gibi endişeleniyordu. Üstelik sadece Onur için değil, daha tanımadığı Burak, Mert ve Zeynep için de deliler gibi endişeliydi. Onları da birer çocuğu kabul etmişti. Çünkü biliyordu ki onlar Onur'un ailesiydi...

"Bizim çocuklardan biri İstanbul'da senin Zeynep'in psikoloğuyla konuşmuş..." Onur, tereddüt ve korku dolu bir iç çekti.

"Özel hayatları hakkında bilgi almak istemiyorum." dedi sertçe, "Bunu sana söyledim. Ben sadece onların güvende olup olmadığını bilmek istiyorum. Başka hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Rıza Onur'un bu tavrından öylesine nefret ediyordu ki öfkesi aşmak üzereydi.

"Ne için?" dedi sertçe, "Ne derdin var özel hayatlarıyla?"

"Bilmek istemiyorum."

"Ne için?" diye tekrar etti Rıza. Aralarında kavgaya dönüşebilecek bir kıvılcım oluşmuştu.

"Bilmek istemiyorum." dedi Onur bir kez daha sesini yükselterek.

"Onlar senin sevdiğin insanlardı, arkadaşlarındı, sevgilindi. Şimdi ne yaşıyorlar bilmek istemiyor musun!"

Onur tahammülsüz bir şekilde acı içinde başını kaldırdı. "Evet. Zeynep birine âşık oldu mu bilmek istemiyorum. Birini seviyor mu bilmek istemiyorum. Birinin elleri ona değiyor mu bilmek istemiyorum! Burak ve Mert'in hayatlarına devam ettiklerini bilmek istemiyorum... Bana her hafta getirdiğin zarf dolusu fotoğraflarının hiçbirine bakmadım. Bakmayacağım. Ne yaptıklarını bilmek istemiyorum, görmek istemiyorum. Beni..." dedi ve zar zor devam etti, "Beni unuttuklarını görmek istemiyorum."

Rıza Onur'un yüzüne acı içinde bakarken pişman olduğunu belli eder bir hareketle saçlarını geriye doğru attı. Bu çocuk acı içindeydi, biliyordu.

"Düşünüyorsun, değil mi?" dedi bir anda, "Gecelerce gündüzlerce onları düşünüyorsun... Ya seni unuttularsa diye korkuyorsun..." Onur cevap vermedi. Sessizce masada duran kahve bardağını izlediği sırada Rıza odunları ayağıyla sertçe kenara çekti. Evin duvarına monte edilmiş tahta dolapları karıştırmaya başladı. Onur merakla onu izlerken Rıza dolapların birinde Onur'a getirdiği zarfların tamamını buldu ve öfkeyle onları dolaptan çıkarıp Onur'un masasının üzerine attı.

"Aç bunları!" dedi sertçe, Onur sinirle masadan kalkarken Rıza Onur'un kolunu tuttu.

"Bırak şu inadını. Otur şuraya! Aç şunları, adam gibi yüzleş her şeyle. Adam gibi! Burada yirmi dört hafta boyunca çekilmiş fotoğ-

raflarla dolu yirmi dört tane zarf var. Belki üç yüze yakın fotoğraf var. Gün gün ne yaptılar ne ettiler bilmek istemiyor musun, bununla yüzleşmek istemiyor musun? Korkak mısın sen Onur?" Onur sinirle başını sallarken Rıza öfkesinin son damlasıyla zarfları aldı, hepsini yere doğru salladı ve bir anda yüzlerce fotoğraf yere döküldü. Onur korku içinde fotoğraflara bakmamak için başını cama doğru çevirirken Rıza yerdeki fotoğrafları elleriyle yan yana diziyordu.

"Beni yalnız bırakmanı, bu fotoğrafları da alıp buradan gitmeni istiyorum yoksa ben gideceğim." dedi Onur sinirden titreyen sesiyle. Rıza telaşla doğrulup kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine attı.

"Aynen gidersin." dedi öfkeyle, "Korkularınla yüzleşmeden camdan atlamana bile izin vermeyeceğim Onur."

Onur sinirle ellerini yüzüne götürürken ikisi de öfkeden delirmek üzereydi. Rıza yere dizdiği resimlere şöylece bir baktıktan sonra hızla Onur'u kolundan tutup çekerek fotoğrafların başına getirdi.

"Bak!" dedi bir komutan edasıyla, "Bak şuraya!" Onur başını çevirip fotoğraflara bakmaktan öylesine korkuyordu ki alt dudağını kemirmeye başlamıştı. Rıza, Onur'un çenesini tutup yüzünü fotoğraflara çevirdiğinde Onur'un elleri titriyordu.

"Bak bunda Zeynep parkta ağlıyor, bunda psikoloğun girişinde ağlıyor, bunda hastanede ağlıyor, bunda tek başına bir kütüphanede bitmiş bir şekilde kitap okuyor, bunda metroda tek başına müzik dinliyor, bunda deniz kenarında yürüyor, bunda annesiyle psikoloğa gidiyor, bunda babasıyla hastaneye gidiyor, bu kız hep iyileşmeye çalışıyor Onur. Bu kız altı aydır bu hâlde. Hasta gibi, bir tümörü varmış gibi iyileşmeye çalışıyor. Seni unuttuğunu, başkasıyla olabileceğini nasıl düşünebilirsin sen ya? Bak şu fotoğrafa, şu hâline bir bak..." Rıza fotoğraflardan birini eline alıp Onur'un yüzüne doğru tutarken Onur fotoğrafa istemeyerek dikkatlice baktı ve o an kalbinin durduğunu hissetti...

Zeynep bir bankta oturmuş parkın ortasında öylece ağlıyordu... Hayatı boyunca hissettiği tüm fiziksel acıların kat be kat fazlasını ruhunda hissetti o an. Fotoğrafın içine girmek, ona sarılmak istedi.

"Bak..." dedi Rıza o fotoğrafı yere bırakırken, "Bunda Burak ve Mert karakol önünde, ne tesadüf bu fotoğrafta da karakol önünde, aa bak şu işe, bunda da karakol önündeler. Bu çocuklar her gün okula değil karakola gidiyor senden bir haber var mı diye Onur. Bak bu fotoğrafta üçü birlikte yemek yiyor... Şu hâllerine bak, üçü de bitmiş gibi... Bunda birlikte bir tepede oturuyorlar..."

"Bizim tepemiz..." dedi Onur birden dalgınlıkla, "Dert tepesi... Dertleşme tepemiz..." Acı içindeydi.

"Bunda da nüfus müdürlüğündeler... Senin hakkında bilgi aramışlar. Yani... öldün mü... hayatta mısın diye... Bu çocuklar seni unutmadı Onur. Bu çocuklar seni arıyor, bir umut yaşadığına inanıyorlar." Onur şok içinde bütün fotoğraflara bakıyordu. Nelerden korkmuştu... Zeynep'i başkasıyla görmekten, Burak ve Mert'i eğlenirken görmekten... Ama aslında bu fotoğraflar daha da korkunçtu. Mutsuzlardı. Toparlayamamışlardı. Toparlayamıyorlardı. Bu senaryo senaryoların en kötüsüydü...

"Ender ortada yok, en son bir özel jet hava sahasında görülmüş, sana dediğim gibi. Yurtdışına kaçtığına adım gibi eminim. Sana artık dönme vaktimizin geldiğini üç ay önce söylemiştim... üç ay önce dönseydik her şeyi yoluna sokabilirdik. Kabul etmedin. Sana iki ay önce en azından onlara yaşadığını haber vermemiz gerektiğini söyledim. Kabul etmedin. Onlar senin öldüğünü düşünsünler istedin... Hayatlarından çıkmak istedin... Ama ne var biliyor musun Onur?"

Onur korkuyla başını kaldırırken Rıza acımasızca ekledi: "Çıkacaksın eninde sonunda. Eğer burada kalmaya devam edersen hayatlarından tamamen çıkacaksın. Bir gün tüm korktukların gerçekleşecek. Bir gün Zeynep bir başkasıyla olacak, Burak ve Mert sensiz de eğlenecek. Bir gün unutulacaksın. Eğer burada kalmaya devam edersen... sen artık gerçekten bir ölü olacaksın Onur."

Onur korku içinde babasına bakarken Rıza fotoğrafların üzerine basarak kapıya doğru ilerledi.

"Kapıdayım." dedi, "Sigara yakacağım."

Onur evin içinde öylece kalakaldığında gözleri yerdeki fotoğraflara kaydı... Eğilip yerden Zeynep'in bir fotoğrafını aldı. Bir hastane bahçesinde halsizce gökyüzüne baktığı kırmızı kazaklı fotoğrafına uzun uzun baktı. Solgun yüzünü inceledi. Ardından radyoda çalan şarkılardan birinde aynen şöyle bir cümle geçti: *"Sanmasınlar korkumuzdan böyle... Biz gidince kalır mısın sanki, dursun artık bu deli zaman."*

Korkuyordu. Bu güzel solgun yüzü daha da soldurmaktan korkuyordu. Ona eskisi gibi dokunamayacağını bilmek ona kafayı yedirtiyor, tüm bu duvarları yıkma isteğini uyandırıyordu. Dünyayı dar etmek istiyordu herkese. Bir tek o üçünü alsın, buralardan gitsin istiyordu... Ve hatta babasını da... Oysa nasıl dönerdi, nasıl yapardı bunu onlara?

İnanışına göre onlara yaklaşması onlar için ölüm demekti. Kendini bir bomba olarak görüyordu, yanlarına gittiğinde patlayacak ve onları da kendisiyle birlikte ziyan edecekti. Oysa şu an zaten ziyan oluyorlardı, olmuyorlar mıydı? Zaten ölüyorlardı, ölmüyorlar mıydı? Zaten acı içindelerdi, değiller miydi? O an bir deli cesareti aldı yürüdü içinde, gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Buna hazır mısın Onur?" dedi kendine, "Aynı anda hem pimi çekilmiş bir bomba hem de koruyucu bir zırh olabilir misin?"

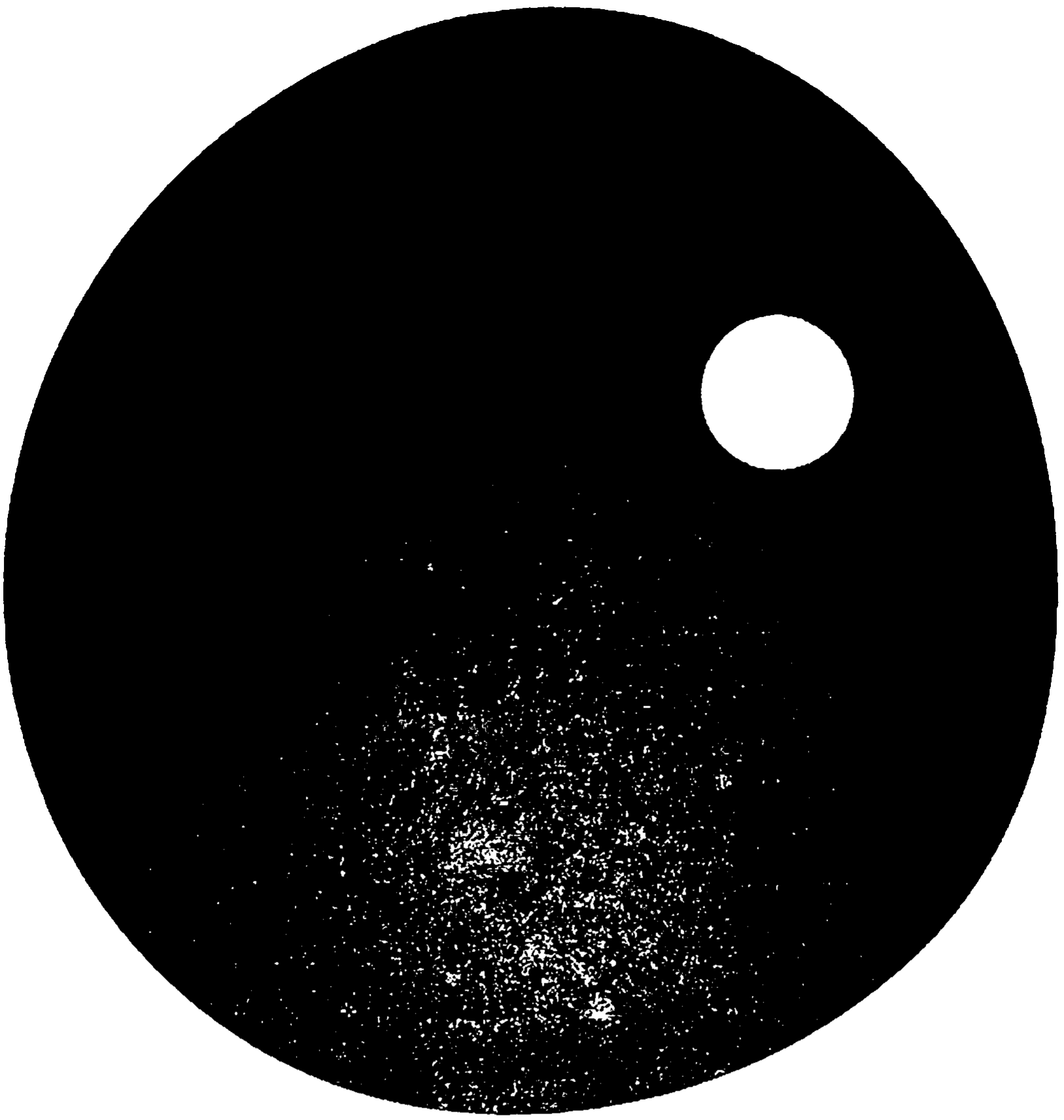
O sırada kapı açıldı, Rıza elinde bir fincan çayla içeri girerken Onur'u fotoğrafların başında buldu... Ona kaşları çatılı bir şekilde bakarken Onur başını kaldırdı.

"Dışarıdaki adamlarına söyle..." dedi Onur ağır ağır, "Arabayı hazırlasınlar." Rıza kaşları çatılı bir şekilde Onur'u izlerken Onur son bir cümle kurdu: "Çünkü ben geri dönüyorum."

Belki yanlarına yanaşmayacaktı, belki bir gölge gibi uzaktan uzağa izleyecekti onları. Gerekirse bir ağacın tepesine çıkacaktı, gerekirse bir kamyonetin arkasında saklanacaktı ama en azından onlarla aynı havayı soluyacaktı, en azından onları görecekti, belki Zeynep'in kokusunu duyacaktı.

Yepyeni bir savaş başlıyordu... Bu savaş Onur'un dünyaya karşı vereceği bir savaşa dönüşmüştü artık. Karşısında tüm dünya, kalbinde onlar... Ve kalbindeki bu güç karşısında dünya bile sendeleyecekti, adı gibi emindi. Emin olmadığı tek bir şey vardı, tamam dünya sendeleyecekti, fakat kendisi nasıl ayakta kalacaktı?

Onur'un aklındaki tek plan onları görmek değildi. Onur'un aklında Ender için de bir plan oluşmuştu... Onur şimdi gerçekten de tüm dünyayı karşısına alacaktı, vakti gelmişti. Bu hikâye işte şimdi gerçekten de bir intikam hikâyesiydi. Çünkü intikam öldürerek değil, yaşatılarak alınırdı.

Ucu bağlanmamış,
şişirilip havaya bırakılmış bir balon gibi bir yandan sönüyor
bir yandan oradan oraya savruluyorum.
Öyle bir noktaya geldim öyle yoruldum ki bir zamanlar
en büyük hayalim havada süzülmek iken
şimdi tek dileğim sönüp yere inmek.

2. Bölüm

Seni Çok Özledim

Tek dileğim sönüp yere inmek.
(Onur'un Anlatımıyla)

(İstanbul)

"İstediğin zaman giderim... Niyetim istemediğin bir baba olarak sana ayak bağı olmak değil. Ama sen belini doğrultmadan burada seninle aynı evde yaşamak zorundayım. Kendimi bundan vazgeçiremem. Beni istemediğin zaman ise... o zaman ise evinden gider seni uzaktan uzağa izlerim. Kendimi bundan da vazgeçiremem. Ne dersen de, sen benim oğlumsun Onur."

Kelimeler bir bir ağzından dökülürken ne beynim, ne ruhum, ne de kalbim bir baba oğul hesaplaşmasına hazırdı. Çok daha önemli meselelerim vardı. Gözlerimi yerdeki halıdan ayırmadan başımı salladım. "Bunları konuşmak için erken..." diye mırıldandım, "Aklım onlarla dolu... biliyorsun."

"Biliyorum oğlum." Bana her oğlum dediğinde sanki bir şeyler yerine oturmuyor gibi hissediyordum. Belki de benim kalbim henüz gerçek bir babaya sahip olmaya hazır değildi.

"Onları görmeye ne zaman gideceksin?" diye sordu bir anda, derin bir nefes aldım.

"Hemen."

İstanbul'a geleli iki saat olmuştu. Benim için tuttukları eşyalı, büyük bir eve gelmiştik. İki saattir kafamın içinde onları gördüğüm an yanlarına gitmemek için kendimi nasıl tutacağıma dair bir savaş veriyordum. Çünkü kendimi tutmalıydım. Karşılarına pat diye çıkıp her şeyi daha da berbat bir hâle getiremezdim... Ama ruhumu onları görme isteğinden alıkoyamıyordum. Bu yüzden bir an önce evden çıkacak, ilk olarak onun yanına gidecektim... Zeynep'in.

Üzerime geçirdiğim kot ceketim bana eski günlerimi hatırlatırken Beşiktaş'ın sokaklarında ağır ağır yürüdüm. Bacaklarıma kalsa koşarak gideceklerdi, kendimi zorlaya zorlaya yavaş yürüyordum. Bir yanım korkuyor bir yanım heyecandan deliriyordu... Göreceğim manzaradan korkuyordum. Zeynep'i bitik bir halde görmek beni ne hale sokacaktı bilmiyordum. Kotor'dan buraya gelirken yolda öğrendiğime göre Zeynep öğleden akşama kadar her gün evlerinin bahçesindeki çimlere uzanmayı alışkanlık hâline getirmişti. Onu öyle düşünürken bir iç çektim...

İstanbul sokaklarındaki son yürüyüşümü hatırladım bir an. Son bir yürüyüş yapmıştım bu sokaklarda ölüme gittiğimi düşünürken. Zeynep'i, Burak'ı, Mert'i ardımda bırakıp bir uçuruma doğru yürümüştüm... Sokakları geçmiştim, caddeleri, denizleri... Uçuruma kadar gitmiş, bu toprakları terk etmiş ama asra bedel günlerin ardından evime, bu şehre dönmüştüm...

O gün gibi uzun uzun yürüdüm sokaklarda, caddelerde. Zeynep'in evinin sokağına girdiğimde aradan altı ay geçmesine rağmen yolu böyle net hatırlıyor olmam beni şaşırtırken yolun ortasında duruverdim. Zeynep'in bahçe içerisindeki evine uzaktan baktım. Ya markete gittiyse? Ya dışarıda bir yer gittiyse ve dönüyorsa? Ya şu an bir anda beni görürse? Ne yapardım?

Rüzgâr saçlarımı geriye doğru yatırırken öyle güçlü esiyordu ki sanki evren tüm kuvvetiyle beni ona gitmekten alıkoymaya çalışıyordu.

"Biliyorum," dedim içimden, "Ona gitmemi istemiyorsunuz..." Oysa ben onu görmek zorundaydım. Zorundalık kelimesi ilk defa

bu kadar dominant bir anlam kazanıyordu içimde. Başka çarem yoktu, görmek zorundaydım. Adımlarımı rüzgâra inat onun evine doğru çevirdim. Hızla ilerledim. Arka bahçelerinin kapısına geldiğimde planım kafamda net bir şekilde oluşmuştu... Ağaca tırmanacaktım. Onu ağaçtan izleyecektim.

Sessiz olmaya çalışarak çitleri ellerimle tutup ağırlığımı ellerime verdim ve bedenimi çitlerin üzerine attım. Ağaç ve çitler evlerine daha uzaktı, bahçe ise daha yakındı. Bu yüzden beni duyacaklarını sanmıyordum. Çitlerin üzerine attığım bedenimin dengesini sağlayarak ellerimle ağacın kalın dallarından birini tuttum ve ayağımı ağacın en güçlü dalına sabitledim. Yerimi sağlama alıp dala oturduğumda etrafa korku içinde bakınmaya başladım.

Sonra kalbimin durduğunu hissettim...

Bebeğini ameliyathaneden çıktığı ilk kez gören bir baba gibi...

Oradaydı... Çimlere uzanmış öylece uyuyordu... Yüzü o kadar soluktu ki neredeyse soluğu yanında alacaktım, yanağına dokunacak ateşi olup olmadığına bakacaktım. Yumruk yaptığım avucumun içinde kalbimin atışını delicesine hissettiğim sırada garip bir şey oldu... Kumral saçlı uzun boylu bir gencin Zeynep'in yanına yaklaştığını gördüm, ağacın üstünden yere atlamamak için kendimi zor tuttum, bu esnada az daha tutunduğum dalı kıracaktım. Kimdi bu, ne işi vardı burada? Neden Zeynep'in yanına gidiyordu?

"Günaydın, hâlâ uyuyor musun?" Çocuğun kurduğu cümleyle birlikte Zeynep gözlerini aralayınca korkuyla kendimi geri çektim. O an öfkeden delirmek üzereydim. Bırakın dalı, komple bu ağacı söküp atmamak için öfkemi dindirmeye çalışıyordum.

İşte görmekten korktuğum manzara buydu.

"Saçları uzamış..." Ben olayın öfkesini atlatamazken içimden geçen tek cümle buydu. O an durdum. Mekânı unuttum, insanları unuttum, bir ağacın tepesinde olduğumu unuttum, öfkemi unuttum, Zeynep'e baktım.

Saçları uzamıştı... Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri uykulu bakmaya başlamıştı. Kilo mu vermişti o? Hem de çok fazla... Üzerinde

kırmızı eşofman kumaşından bir elbise vardı. Elinde bir kitap... Sağ gözümden firar etmeye çalışan gözyaşını parmağımla yok ettikten sonra burnumu çektim. O an Zeynep'in o çocuğa gülümseyerek doğrulduğunu gördüm.

"Kitap okurken uyuyakalmışım..." diye mırıldandı. Altı ay sonra sesini ilk kez duyuyordum. İlk kez. Hayatım boyunca hiçbir sese bu kadar muhtaç hissetmemiştim kendimi. Ağacın elimle tuttuğum ince bir dalı kırılıp yere düşerken bana dönmediler bile.

"Alıştık artık. Ne zaman gelsem uyuyorsun." Ne zaman gelsem mi? Kimdi bu orospu çocuğu? Sürekli buraya mı geliyordu? Sıkıca tutunduğum diğer dal da öfkemden kırılıp yere düşerken ağacın komple devrilmesine ramak kalmıştı.

"Akşamları gelmen lazım, gece gözüme uyku girmiyor. Bunalım böyle bir şey." Aralarında gülüştükleri sırada Zeynep'in gülüşünün beni büyülemesine izin vermemeye çalışarak aralarındaki bağı sorguluyordum. Sürekli gelen bir çocuk, bahçelerine rahatça çıkan biri, üstelik Zeynep ona gece gelmesini söylüyor. Kimdi bu? Kim...

"Ben ikinci öğretim okuyorum, biliyorsun kuzen..." Kuzen mi? Zeynep'in kuzeni mi vardı, bu çocuk Zeynep'in kuzeni miydi? Ağzımdan şaşkınlıkla bir gülüş çıktığı sırada Zeynep'in başı buraya çevrildi. Kendimi geri çekerken kaşları çatılı bir şekilde buraya bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kuzeni.

"Bir gülüş sesi duydum da..."

"Sokaktan geliyordur ya." Zeynep ise gözlerini buradan ayırmıyordu.

"Öyledir... Ama tanıdık bir sesi hatırlattı bana..." Sonra pes etti, hüzünlü gözlerle başını çimlere çevirdi. Aptal Onur. Aptal. Ağacın tepesinde kızı gözetleyip konuştuğu çocuk kuzeni çıktı diye kahkaha atacaksın neredeyse.

"Onur'u mu hatırlattı?" Zeynep yüzünü buruşturdu.

"Lütfen... ismini anma..." Sonra hüzünle ekledi, "Evet, onun sesine benzettim." Altı ay olmuştu, ufacık bir gülüşle sesin bana ait

olduğunu hissetmişti. Ben onun beni unuttuğunu düşünürken o benim gülüşümü bile hatırlıyordu...

"Ne durumdasın, psikolog ne diyor? Bu da gördüğün halüsinasyonlardan biri olmasın?" Halüsinasyonlar mı görüyordu? O an kendime karşı büyük bir nefret hissettim. Zeynep halüsinasyonlar mı görüyordu? Halüsinasyon kelimesi kafamın içinde dönüp dururken ağacın dallarını bir bir kırmak istiyordum.

"Halüsinasyonlar geçti sanırım... Ama sana nasıl hissettiğimi söyleyeyim... Böyle sanki... Ucu bağlanmamış, şişirilip havaya bırakılmış bir balon gibi bir yandan sönüyor bir yandan oradan oraya savruluyorum. Öyle bir noktaya geldim, öyle yoruldum ki bir zamanlar en büyük hayalim havada süzülmek iken şimdi tek dileğim sönüp yere inmek. Anladın mı?"

Zeynep'in kurduğu cümleler kalbimi titretirken sakinleştiğimi hissettim. Ağacın dalını bıraktım, altımda kalan dala iyice yerleştim, başımı ağaca yasladım ve onu izlemeye devam ettim. Altı aydır gözüme huzurlu bir uyku girmemişti, belli ki o da bir kez olsun huzurla uyumamıştı. Altı ay sonra ilk kez içimde biraz olsun huzur hissetmiştim, kurduğu cümleler beni sakinleştirmişti... Annesinin masalını dinleyen bir çocuk gibi.

Bir yerden sonra söylediklerini duymamaya başladım ya da dinlememeye. Belki iki, belki üç saat onu izledim. Kuzeniyle konuştu, sonra kuzeni gitti ve çimlerin üzerinde yatmaya devam etti. Öylece havaya bakıyordu... En çok içinde fırtınalar koparken sessiz kalır insan. Benim altı ayım da böyle geçti, hiç konuşmadan...

"Zeynep..." dedim sessizce, duyamayacağını biliyordum.

"Zeynep..." Sonra bir kez daha, "Zeynep..."

İsmini söylemeyi özlemiştim. Hem de bunu ona bakarak yapmayı özlemiştim. Sonra garip bir şey oldu, yağmur çiselemeye başlarken Zeynep'in dudakları aralandı.

"Onur..." diye mırıldandı, "Onur... Onur..."

Bir an beni duyduğunun telaşına kapılıp kendimi geri çektim. Oysa bunları bana söylemiyordu, kendi kendine mırıldanıyordu.

Sanki o da benim ismimi söylemeyi özlemişti... Sanki bir şekilde benim onun ismini söylediğimi hissetmişti. Bir deli cesaretiyle sessizce bunları hissediyormuş gibi fısıldamaya devam ettim.

"Seni çok özledim Zeynep." dedim duymasını, hissetmesini ister gibi. Gözlerim dolarken zar zor yutkundum. Zeynep bir anda doğruldu, ben bir kez daha geri çekildiğim sırada ayağa kalktı. Yağmur ben farkında olmadan artmaya başlamıştı... Başını kaldırıp gözlerini kapatarak yağmurun altında tüm yüzünün ıslanmasına izin verdi... Onun herkesten farkı buydu işte. Başkaları yağmur yağarken başını öne eğip koşarak kaçarken o başını havaya kaldırıp yağmuru yaşıyordu... Yağmuru kabul ediyordu.

Sonra derin bir iç çekip evlerinin kapısına doğru yürüdü.

"Gitme ya..." dedim birden titreyen sesimle. Sanki beni duymuş gibi bir anda durdu, kitabını bahçedeki masanın üzerine koydu, geriye dönüp etrafa biraz daha baktı. Sanki bana kendini biraz daha göstermeye çalışıyormuş gibiydi... Doya doya izledim onu. Islak uzun saçlarını, solgun yüzünü... O soğuktan titriyor olduğunu benim bile görebildiğim ellerini tutmayı o kadar çok istiyordum ki.

Sonra tekrar kapıya yöneldi.

"Hoşça kal Zeynep." diye mırıldandım. Buradan gidesim yoktu, belki de ömrümü bu ağaçta geçirmeliydim. Her gün onu izlemek istiyordum. Ama tabii, ruh bu, bir gün daha fazlasını isterdi...

Başımı Zeynep'in odasına çevirdiğimde Zeynep'in tülün arkasından beliren gölgesini gördüm. Odanın içine doğru yürüdü, ışığı açtı, sonra tülü çekip cama çıktı. Korkuyla başımı aşağı eğdiğim sırada dalların arasından ona bakıyordum. Sanki odada boğuluyormuş da dışarıyla bağını koparmak istemiyormuş gibi boğazını tutuyordu. Birkaç dakika o şekilde camdan dışarı baktıktan sonra camı kapatmadan tülü çekip odaya geri döndü, sonra ışığı kapattı ve muhtemelen yatağına yattı.

Acaba uyuyacak mıydı? Acaba annesi ve babası evde miydi? Evde başkası var mıydı? Yani kısacası odasına camdan girmemin tehlikesi neydi? Tam o sırada alt kattaki salonun ışığı yandı. Anladım

ki bunun tehlikesi fazlasıyla büyüktü. Evde birileri vardı, annesi ya da babası... Deli gibi onun başında dikilmek, uyurken onu izlemek istiyordum, her şeyden çok. Ama bu dünyadaki en imkânsız şeydi. Olsun... yarın yine gelecektim. Yine gelirdim...

Çitlere tutunup ağaçtan sessizce yere indim. Hızlı adımlarla sokaktan çıktım ve Burak'ın evinin yolunu tuttum. Eğer birliktelerse Burak'ın evinde olacaklarına emindim.

Aklım hâlâ Zeynep'teydi. Neredeyse koşarak geri dönüp odasına girecektim. Ama kendimi tutmak zorundaydım...

Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından kendimi Burak'ın evinde buldum. Dışarı çıkarken araba almak istememiştim, yürümek istemiştim. Özlediğim bu sokaklarda doya doya yürümek istiyordum... Her bir santimetresinde hatıralarım vardı. Yürüdükçe her şey gözümde canlanıyordu.

Burakların evinin bahçesine girdiğimde Mert'in arabasının bahçede olduğunu gördüm. Kalbim korkuyla kıvranırken nerede olacaklarını biliyordum. Bahçede dolaşıp arka tarafa geçtiğimde misafir odasının -Burak'ın oyun odası olarak kullandığı odanın- ışığı yanıyordu... Tülden gölgelerini net bir şekilde görebiliyordum. Oyun oynuyorlardı... Hem de Counter Strike. Sesleri dışarı kadar geliyordu.

"Abi sen adamı bana bırak, bana bırak, yolla gelsin... Dur ben şunu bir taramalıyla tarayayım da!" Uzaktan onları izlerken kendi kendime gülmeye başladım.

"B'ye gel çabuk, öldürecekler beni!" Burak ince çığlığıyla bağırırken gülüşüm büyüdü. Neredeyse cama tıklayıp, "Yardıma ihtiyaç var mı?" diyecektim.

"Oğlum Onur olsa ne güzel hile yapar, kazandırırdı bize şu maçı..." Mert'in cümlesini duyduğumda yutkundum, gözlerim bir kez daha dolarken bahçede yere çömeldim, çimlere oturdum.

"Onur dönene kadar bir daha bu oyunu oynamayacağım ben valla, bu ne abi, altı aydır bir kere bile kazanamadık ya! Hile mile bir şekilde kazanıyor çocuk!"

"Onur dönene kadar..." Cümlenin başında söylediği bu üç kelime başımı kaldırmama sebep oldu. Altı ay olmuştu ve ben ne Zeynep'in ne Burak'ın ne Mert'in dilinden düşmüşüm.

Sanki döneceğime eminlerdi. Ve ben onları yanıltmamış, dönmüştüm. Döndüm diye bağırmak istiyordum, aralarına girip "Eee, ben hangi takımdayım?" demek istiyordum, hile yapmak ve oyunu kazanmak istiyordum, hiçbir sorunun olmadığı o günlere dönmek istiyordum... O cinayete tanık olduğumuz günün bir gün öncesine... Ertesi gün okula gitmek, okula gelen yeni kızı gözüme kestirmek, onunla normal iki insan gibi flört etmek istiyordum. Onunla bir cinayet vasıtasıyla tanışmak değil.

İki normal insan gibi konuşmak, âşık olmak istiyordum.

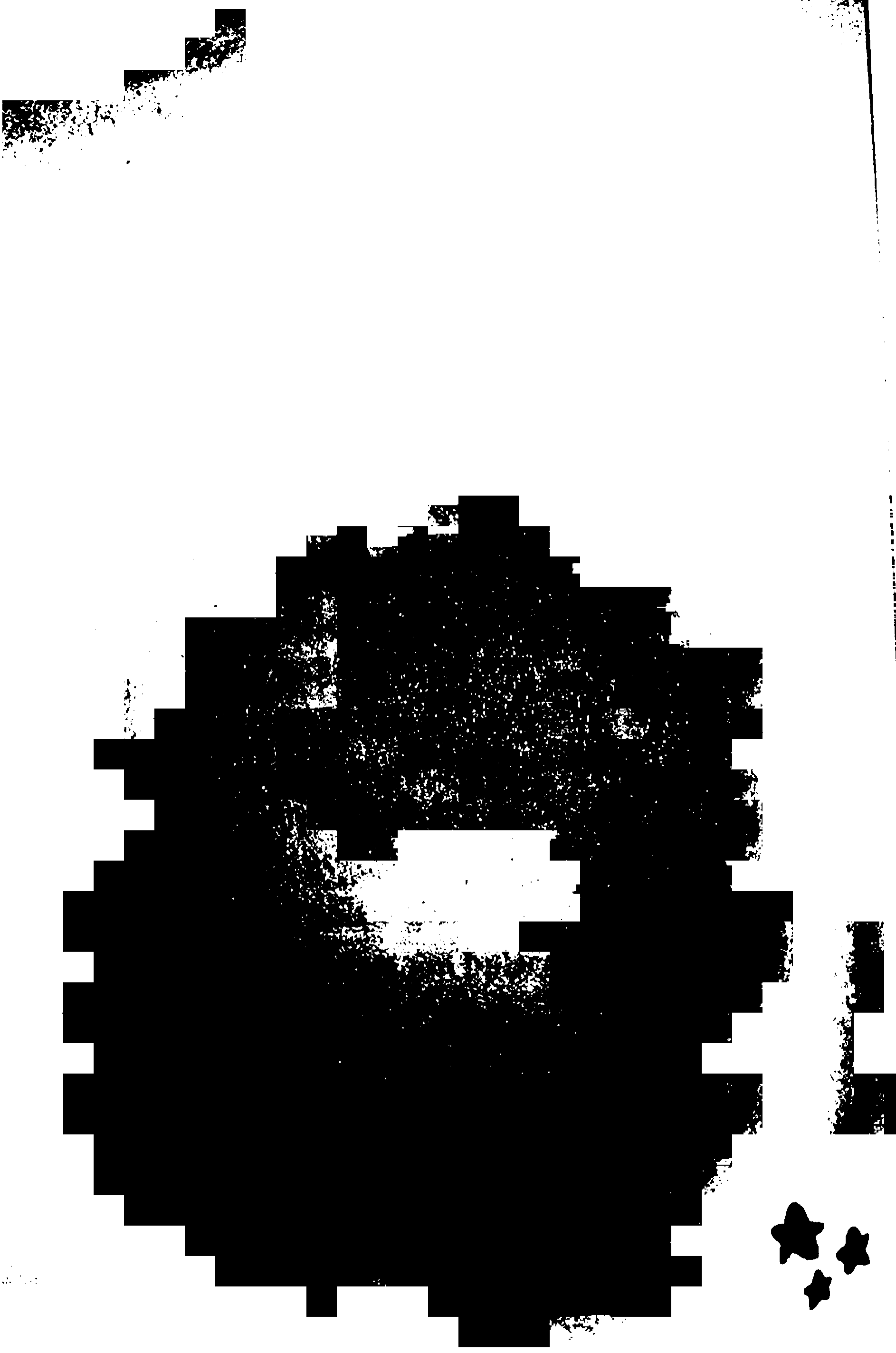
O şimdi odasında uyuyor, ben burada Burak ve Mert'i izliyorum ama bir yanım orada... Başına gelebilecek her türlü şey aklımdan geçiyor. Ya deprem olursa mesela? Ya sel baskını olursa? Ya salgın bir hastalık yayılırsa, ya evlerine bir hırsız girer de Zeynep son anda uyanırsa ve hırsız onu öldürürse? Dünyadaki bütün belalar Zeynep'in üstüne çekilirken aklım onda nasıl kalmaz...

Ve onları bir kez görmüşken şimdi onlardan saklı kalmaya nasıl devam ederim, nasıl devam edebilirim? Düşüncelerim kafamın içinde dönüp dururken benim için verilmiş tek bir karar vardı irademe tarafından ve benim onu uygulamaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yarın kendimi onlara gösterecektim.

Altı aylık ruhani karantinam son bulacaktı.

Bugün, bensiz geçirdikleri son gündü.

Öyle olmak zorundaydı.

Onun o halsiz bedenini kendi yanımdan başka hiçbir yerde
hayal edemiyordum.

3. Bölüm

Bir Ağaç Mesafesi

Belki karşısına çıkmak için erkendi.
Ama arkasında durmak için geç bile kalmıştım...
(Onur'un Anlatımıyla)

"Ölümle didişeyim diye öyle uzun zaman beni bir başıma bıraktın ki, yalnızca ölümü görür, ölümü hisseder oldum. Ölüm gibi bir şey oldum artık."

Gözümü Uğultulu Tepeler'in beni anlatan satırlarından ayırdıktan sonra saate baktım. Sabahın 8'i olmuştu... Gece 2'de uyuyup 6'da uyanmıştım ve iki saattir bir kitap okuyor bir saate bakıyordum. Evden çıkmak ve onları gözetlemeye devam etmek için deliriyordum. Zeynep kim bilir ne güzel uyuyordu şimdi... Ya da belki o da benim gibi her sabah 6'da uyanmaya alışmıştı, *belki o da ölümü yaşadığı bu hayatta uykudan vazgeçer olmuştu.*

Hayat herkese her zaman ikinci bir şans verirdi, bunu biliyordum. Ama bu bizim kaçıncı ikinci şansımız olacaktı yeniden yaşamak için... Gözlerimi daha yeni ayırdığım satırların dediği gibi, ölüm gibi bir şey olmuştuk artık... Yaşama döne döne yaşamı şaşırtmıştık.

"Kahvaltı yapmayacak mısın?" Üzerimi değiştirip siyah trençkotumla birlikte salona geçtiğimde Rıza kahvaltı masasındaydı. Endi-

şeyle yüzüme baktığında gözlerindeki sert ifadede kendi yansımamı gördüm. İkimizin yüzünde de acınası bir sertlik vardı. Kaybettiğimiz herkes ve her şey uğruna...

"Hemen çıkacağım."

"Onur." dedi bir anda kapıya yöneldiğimde.

"Evet?"

"Yine mi onları gözetlemeye gidiyorsun?" Başımı bir sağa bir sola doğru çevirdim.

"Beni görecekler..." diye mırıldandım.

"Görecekler mi? Emin misin? Verecekleri tepkiye hazır mısın?"

"Onlardan gelecek her şeye hazırım ben."

"Dikkatli ol, üzülmeni istemem." Onu ilk defa bu kadar yumuşak bir cümle kurarken görüyordum. Gözlerine anlık bir şaşkınlıkla baktıktan sonra gardımı biraz olsun geri çekip başımı salladım.

"Onlar beni üzmez."

"Çok zaman geçti... Altı ay az bir süre değil."

"Onlar beni üzmez." diye yineledim, "Bana benden nefret ettiklerini, benden iğrendiklerini söyleseler bile üzülmem. Zeynep bana bir tokat atsa canım yanmaz, eli yüzüme değdi diye sevinirim." Yüzüme derin derin baktı, başını salladı.

"Eğer sana inanmazlarsa... seni affetmezlerse..."

"Umurumda değil."

"Eğer böyle bir şey olursa ben onlarla konuşurum. Canını sıkma." Tepki vermeden başımı sallayarak kapıya yöneldim. Hızla evden çıkıp yağan yağmurun altında kapüşonumu takıp kafamın içinde bir plan kurmaya çalıştım. Evden çıkmamın üzerinden sadece beş dakika geçmişti ki telefonum çaldı. Arayan Rıza'ydı. Kaşlarımı çatarak telefonumu açtım ve yağan yağmurun gür sesi altında zar zor sesimi duyurmaya çalıştım.

"Alo? Bir şey mi oldu?"

"Seninkiler... Burak ve Mert şu an eski okulun yakınlarındaki bir basketbol sahasındalarmış."

"Bizim basketbol sahası..." diye mırıldandım bir anda, yıllarımızın geçtiği saha...

"Oynamıyorlarmış, seyirci koltuklarında tek başlarına oturuyorlarmış."

"Bugün..." dedim şaşkınlıkla, "Bugün ayın kaçı? Hangi ayın kaçı?" Telaş içindeydim.

"7 Mayıs." Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gözlerim hüzünle dolarken yağmurdan ıslanan yüzüm umurumda değildi. İçimde öyle bir his bulutu dolaşıyordu ki gökleri gürleten bendim sanki.

"Küçüklüğümüzden beri her yıl 7 Mayıs'ta büyük bir basketbol maçı oynardık biz... O sahada, ilkokul arkadaşlarımızla. Maçı hep biz üçümüz organize ederdik. Ama şimdi... ben yokum ve onlar tek başına."

"Yanlarına mı gideceksin?"

"Evet, öyle yapacağım." Sonra durdum, yutkundum ve çekine çekine son bir cümle kurdum, "Teşekkür ederim... Haber verdiğin için. Her şey için." Cevabını bile beklemeden telefonu kapattım. Hızlı adımlarla eski okula doğru yol aldım, her şeyi başlatan okula doğru, karantina altına alındığımız ve hayatlarımızın komple değiştiği o okula doğru...

Dakikalar sonra Zorlu Koleji yazısının önünde durduğumda camlardan içeriyi görebiliyordum. Sıraları, koridorları, duvarları, panoları... Camlardan içeriye baktığımda o koridorlarda dolaşan bir Zeynep hayal ettim... Arkasından gelen ben, Burak ve Mert... Her şey çok farklı olabilirdi, ama olmadı.

Kendimi anlık bir duygusal boşluğun içinden çekip aldım ve kafamı toparladım, okulu es geçerek basketbol sahasına doğru ilerledim. Basketbol sahasını uzaktan gördüğümde içimde yepyeni bir acı oluşmuştu. Bize ne olmuştu böyle diye düşünüyor, kendimle hesaplaşıyordum. Bana yazılmış bu kaderi yaşamaktansa belki o uçurumda ölmeliydim... Ama eğer ölseydim sevdiklerimin başına gelebilecek çok şey olacaktı ve onları koruyamayacağımı bilerek ölmek cehenneme gitmek demekti.

KARANTİNA – III

Oradalardı... Bomboş ve sırılsıklam bir basketbol sahasının ıslak koltuklarında oturmuşlar, kapüşonları kafalarında öylece birbirleriyle konuşuyorlardı... Adımlarımı yavaşlattım, kalbim deli gibi atarken basketbol sahasının onların arkasında kalan fileli kapısını sessizce açtım. İçeri girip ayaklarım çimlerin üstüne bastığında koltuklarının hemen arkasındaydım. Onları duyabiliyordum.

"Onur o maçta faul yapmıştı abi, ben yıllardır söylüyorum size bize bir hakem lazımdı diye."

"Ya saçmalama abi ne faulü, o gün de böyle yağmurluydu işte, ayağı kaymıştı çocuğun."

"Ayağı Murat'ın yüzüne doğru mu kaydı? Yer gibi hava da mı kaygandı oğlum? Hava da mı ıslaktı?"

"Ayağı kaydı, kafa üstü düşünce bacağı havaya kalkıp Murat'ın yüzüne çarptı, bunu nasıl hatırlamıyorsun sen ya?"

"Ya ayağı kayınca bacağı nasıl havaya kalkıyor, Allah aşkına yapma. Yaylı mı bu çocuk?" Bir an kendimi tutamayıp güldüm. Aslında ses çıkarmak gibi bir niyetim yoktu, ama her şey bir anda oldu. Güldüm... Başları oynadı, önce birbirlerine baktılar sonra sahaya baktılar. Oysa ben arkalarındaydım.

"Faul yaptım." diye mırıldandım.

Burak korkuyla etrafına bakınıp beni göremezken Mert'in başı şok içinde arkaya döndü. Bana baktı, beni gördü... Sağ gözümden bir damla yaş akarken Burak sonunda saha içine bakınmayı bırakmış, jeton düşmüş ve kafası arkaya çevrilmişti. Ayağa kalktılar, sanki her şey ağır çekimde işliyor gibiydi...

Şok.

Yüzlerinden okuduğum tek ifade şoktu.

"Ne?" Burak'ın ağzından sadece bir kelime döküldü.

"Hayır ya..." Mert bu anı yaşıyor olduğuna inanamıyor gibi bana arkasını döndü.

"Böyle halüsinasyonu s*keyim!" Birden Burak da bana arkasını döndüğünde acı içinde gibilerdi.

"Bizim hastaneye gitmemiz lazım... Acilen hastaneye gitmemiz lazım." Burak kendi kendine sayıklarken Mert telefonunu çıkardı.

"Al ambulansı ara, ben araba filan süremem!" Burak telaşla ambulansın numarasını çevirirken bu hallerini özlediğim için bile ağlayacak hâldeydim. Telaşla koltukların olduğu standa atladım ve elimi Burak'ın omzuna koydum. Burak şok içinde bana dönerken elindeki telefon koltukların arasında kayıp düştü.

"Benim..." dedim titreyen sesimle. Diğer elim Mert'in omzuna dokunduğunda onları tutup kendime çektim. Onlara sıkı sıkı sarıldığımda üçümüz de tir tir titriyorduk. Sanki kaçacağımdan korkar gibi sımsıkı sarılıyorlardı bana, ben de onlara. O an eksik parçalarım tamamlanıyor gibi hissettim ve zaten öyleydi de, tamamlanıyordum... Burak bir anda öfkeyle beni itmeye çalıştı.

"Abi neden, neden!" Burak gözyaşlarının arasında söylenirken kendimi çok suçlu hissediyordum. Onları benden kendimi onlardan altı ay mahrum bıraktığım için kendimden nefret ediyordum.

"Neden gelmedin!" Sonunda beni itip gözyaşları içinde hesap sorduğu sırada Mert Burak'ı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Burak, kes şunu şimdi sırası değil!" Mert titreyen sesiyle zar zor Burak'ı sakinleştirmeye çalışırken verecekleri tüm tepkilere hazırdım.

"Benden nefret etseniz bile buna hazırım..." dedim. Mahcubiyetin en ağırıyla konuşmaya devam ettim. "Ama yapamazdım, gelemezdim. Gelmeyecektim de... Hayatınızda olmamam sizin için en iyisiydi."

"Siktir git!" dedi Burak öfkeyle gözyaşlarının arasından.

"Burak sus dedim sana! Bunu bin kez konuşmuştuk!" Mert, Burak'ı omuzlarından tutup kendine getirmeye çalışırken ayakta duramayacak kadar üzgündüm. Hüzünle ıslak koltuklardan birine oturdum.

"Yapamazdım diyor ya gelemezdim diyor, gelmeyecektim diyor ya! Biz aylardır ölüyüz ölü!" Mert Burak'ı standın aşağısına doğru itti.

"Kendinde değilsin! Git sahada yürü, kendine gel, yanımıza öyle gel!" Burak ağlamaya devam ederek öfke dolu bir küfür savurduktan sonra çimlerin üstünde yürümeye başladı, Mert korkuyla yanıma yaklaştığında oturduğum yerden yüzüne bakamıyordum. Önümde diz çöktü, ellerini bacaklarıma koydu ve yüzüme darmadağın olmuş gözyaşlarıyla ıslanmış bir yüzle baktı.

"Kardeşim..." dedi, "Geldin." Başımı salladım. Gözyaşlarım dökülürken burnumu çektim.

"Geldim kardeşim..." Birbirimize gözyaşları içinde sarıldığımızda sanki yıllar önceye dönmüştük. Çocukluk günlerimize... Oyun oynamış kavga etmiştik de şimdi barışıyorduk sanki...

"Altı ay be!" dedi Mert benden ayrılırken, "İnsan altı ay hiç merak etmez mi be!"

"Her yaptığınızı biliyordum... Yaşadığınız her şeyden haberim vardı..."

"Nasıl biliyordun? Onur Allah aşkına ne oldu? O son telefon konuşması neydi abi? Neler yaşandı, kim yardım etti sana, Ender'e ne oldu? Sen altı aydır neredeydin? Kimsenin haberi yok ya, kimsenin. Aylarca babam seni benden saklıyor sandım, kendi babamla konuşmadım biliyor musun!"

"Biliyorum..."

"Nereden biliyorsun? Babam mı saklıyordu seni yoksa?"

"Hayır... Ama sizin hakkınızda her şeyi biliyordum." Yüzüne bakacak hâlde değildim. Onunla konuşurken gözlerimi kaçırıyordum. O kadar mahcuptum ki... Ama onlarla konuşuyor olmak beni dünyanın en mutlu insanı yapıyordu.

"Nasıl biliyordun her şeyi, bu ne demek Allah aşkına anlat."

"Anlatacağım... Ama önce hep birlikte olmamız lazım... Sen, ben, Burak ve... Zeynep." Mert yutkunarak başını kaldırdı.

"Zeynep'in tepkisi Burak'ınkinden ağır olacak. Biliyorsun, değil mi?" Tüylerim diken diken olurken başımı salladım.

"Her şeye hazırım. Her şey kabulüm." Sonra ayağa kalktım. Mert'e elimi uzattım. Elimi tutup ayağa kalkarken ona baktığım sırada gözlerimden damla damla yaşlar akmaya devam ediyordu.

"Çok özlemişim oğlum seni!" dedi titreyen sesiyle, "Böyle bir anda ortaya çıkacağını, çat kapı geleceğini biliyordum. Her gün uyandığımda acaba bugün o gün mü diyordum. Her gün senin gelişine hazırlıklıydım, koskoca altı aydır her gün..."

Hiçbir şey diyemiyordum. Ne diyecektim, ben buraya gelmemeyi düşünüyordum, o fotoğrafları görene kadar hayatınıza tekrar girmemeye kararlıydım mı diyecektim, beni aylardır her gün bekleyen en yakın arkadaşlarıma, aileme bunu nasıl yaptığımı mı anlatacaktım... Sustum. Ona sıkı sıkı sarıldıktan sonra koltuklardan sahaya indim. Burak kafayı yemiş gibi sahada dolaşıyor, ağlıyor ve söyleniyordu.

"Altı ay am*na koyayım! Altı ay! Yirmi dört hafta! Çıkmış gelmiş, gelmeyecektim diyor!" Ona doğru yaklaştığımı görmüyordu. Arkasından yürüyordum. Sonra bir anda adımlarını yakaladım ve yanında belirdim.

"Beni özlemedin mi?" diye mırıldandım. Olduğu yerde durdu. Öfkeyle burnunu çekti.

"Bunun bir önemi yok." dedi, sert konuşmaya çalışıyordu ama onun içindeki çocuğu hâlâ görebiliyordum.

"Altı aydır aklımdaydınız..." diye anlatmaya başladım, "Her adımınızı biliyordum. Yaşadığınız, yaptığınız her şeyden haberdardım. Sizi düşünmekten başka hiçbir şey yapmıyordum ama anla beni... Sizin yanınızda olmam sizin hayatınızı mahvedebilirdi, böyle düşünüyordum..."

"Şimdi ne değişti!"

Gözlerinin içine baktım. Verebileceğim tek bir cevap vardı, dudaklarımı araladım ve tereddütsüzce gerçeği söyledim. "Çok özledim." Dudaklarım titrerken Burak'ın bana dayanamayacağını biliyordum. Burnumu çekip bir kez daha ağlamamak için başka yerlere bakmaya çalıştım. Burak da akan gözyaşlarıyla gözlerini kaçırmaya çalıştı. İkimiz de hatta üçümüz de havaya bakıyorduk.

"Biz de..." dedi bir anda sanki yelkenlerini suya indirir gibi. Sonra bir anda onu kafasından tutup kendime doğru çektim. Hüngür

hüngür ağlamaya başladı. Kafasını omzuma koyduğunda yine sayıklıyordu.

"Abi sen var ya yapabileceğin en büyük şerefsizliği yaptın bize! Bizi oyunun dışına attın, dışına! Sen mi karar veriyorsun bizim tehlikede olmak isteyip istemeyeceğimize! Biz kardeşimizin yanında olmak istedik. Sen bizi aldın hayatının dışına attın!"

"Ben sizi hiçbir yere atmadım... Ben sizi korudum! Gelmeyecektim dedim az önce... Buna kızdığını biliyorum ama sen buna inandın mı Burak! Ben gelmeyecektim ha öyle mi? Sence ben sizden ayrı durabilir miydim?"

"Altı aydır durdun!"

"Altı aydır cehennemi yaşadım ben. Altı aydır acı çekiyorum."

"Biz farksızız sanki. Bizi korumak için yapmış... Sen bizi daha büyük bir acıya ittin."

"Bunun yerine ölmek mi isterdiniz?"

"Sana yemin ederim," dedi Burak hırsla, "Üçümüz de ölmeyi tercih ederdik."

"Ama ben buna izin vermedim. Ve asla vermem. Lütfen bana daha fazla soru sormayın. Önce Zeynep'in de beni görmesi gerekiyor... Sonra üçünüze her şeyi anlatacağım. Ve beni anlayacaksınız. Tamam mı?"

Üçümüz sırılsıklam olmuş bir halde her yeri ıslanmış bir basketbol sahasında duruyorduk. Eskiden olduğu gibi, ait olduğumuz şehrin topraklarında, yan yana... Burak'ın bana kızgın olduğunu biliyordum, ama içten içe bir an önce benimle eve gidip playstation oynamak istediğini de biliyordum. O asla kin tutmazdı, tutamazdı. Dakikalar sonrasında eskiye döneceğini biliyordum. Mert zaten benim neden gelmediğimi, neden bu zamana kadar beklediğimi çoktan anlamıştı. Ben bir şey yaptıysam bunun sebepleri olacağını bilirdi. Benim hiçbir şeyi sebepsiz yapmayacağımı bilirdi... O beni herkesten iyi tanırdı.

Saatlerce yürüdük, saatlerce konuştuk. Ben hiçbir şey anlatmadım, sorup dursalar da sorularına cevap vermedim. Sadece onlardan

anlatmalarını istedim. Neler yaptılar, beni nasıl aradılar, bir şey bulabildiler mi...

Hiçbir şey bulamamışlar... O an Rıza'ya karşı garip bir hayranlık oluştu içimde. Bunu nasıl yapmıştı? Kimseye göstermeden, hiçbir iz dahi bırakmadan beni alıp nasıl götürmüştü? Ben bile haftalarca nerede olduğumuzu bilmeden yaşamıştım... Mertlerin beni bulamamış olmaları çok doğaldı. Doğal olmayan ardımdan hiçbir iz bulamayıp hâlâ yaşadığıma inanmış olmalarıydı. Ben de inanırdım... Üzerinden yıllar da geçse onların yaşıyor olduğuna inanırdım.

"Peki Zeynep'e nasıl söyleyeceksin? Evine girip bir anda 'Selam Zeynep ben yaşıyorum.' diyemezsin. Zeynep bizden daha zor bir altı ay geçirdi..." Mert'in cümlesiyle birlikte derin bir nefes aldım.

"Ona gidemem..." dedim çaresizce, "Onu bana siz getireceksiniz."

"Zeynep evden çıkmıyor." Burak hüzünle konuştuğunda ona doğru döndüm.

"Biliyorum. Doktora gitmek dışında ve sizinle buluşmak dışında evden çıkmıyor. O yüzden onu bana siz getireceksiniz."

"Son iki haftadır artık bizimle de buluşmuyor... Dışarı çıkmıyor. Adımını atmıyor. Onu görmek istediğimiz zaman evine gidiyoruz..." Çaresizce bir nefes daha alıp ayağımla önümde duran kaldırım taşına yavaşça vurdum.

"Bir çaresini buluruz." dedi Mert.

Sonra Burak konuşmaya devam etti. "İki hafta önce onunla dışarı çıktık..."

Burak konuşurken Mert bir anda araya girdi. "Burak tamam uzatma konuyu. Çıkmıyor dedik işte, halledeceğiz." Kaşlarımı çatarak başımı Burak'a çevirdim. Birbirlerine kaş göz işareti yaptıkları sırada içime büyük bir şüphe düştü.

"Ne anlatacaktın?" diye sordum Burak'a şüpheyle.

"İşte klasik şeyler... İki hafta önce çıktık sonra hiç çıkmadık diyecekti..." Mert bir kez daha araya girdiğinde benden sakladıkları bir şey olduğunu anladım. Öfkeyle Burak'a döndüm.

"Anlat." dedim, "İki hafta önce Zeynep'le dışarı çıktığınızda ne oldu?"

"Burak senin nasıl bir ağzın var ya... Altı aydır görmediğin arkadaşına anlatmaya karar verdiğin şeye bak." Burak pişman bir ifadeyle bana döndü. Yüzüne endişeyle baktığım sırada duymaktan korktuğum o kadar çok şey vardı ki...

"Abi Zeynep seni görüyor..." dedi bir anda. Kaşlarımı çatarak baktım yüzüne.

"Ne?"

"Bravo epey açıklayıcı oldun." diyerek araya girdi Mert, sonra daha açıklayıcı bir şekilde Burak'ı istemeye istemeye tamamladı, "Zeynep son birkaç haftadır dışarı çıktığında bazı insanları sen sanıyor."

Bir anda içimin ışıkları söndü sanki. Korkuyla Mert'in yüzüne baktım.

"Birilerini bana mı benzetiyor?"

"Abi öyle değil... Daha ciddi bir durum. Seni görüyor. Yani birine baktığında onun sen olduğuna emin oluyor. Peşinden gidiyor, ağlıyor, yalvarıyor..." Bir an acıdan konuşamayacağımı hissettim. Yanan gözlerimle onlara baktığımda yüzüme bakamıyorlardı.

"Yalvarıyor?" diye tekrarladım zar zor.

"Gitme Onur... Lütfen Onur... Böyle şeyler..." Burak titreyen sesiyle zorla konuştuğunda dediklerini kendime o kadar yedirememiştim ki yumruk yaptığım elimle kendi yüzümü dağıtmak üzereydim. Bu anlattıkları beni duvara toslatmıştı. Öyle bir darbe yemiştim ki kendime gelmeme imkân yoktu. Öfkeden deliriyordum.

"Son buluşmamızda çok kötü oldu. Ambulans çağırmak zorunda kaldık." Rıza bana bunlardan bahsetmemişti. Acı çekmemi istememişti, biliyordum. Ama bana bunu anlatmalıydı. Bana bunu iki hafta önce anlatmalıydı. Öfkem beni içten içe patlamaya hazır bir bombaya çevirmek üzereydi. Yer altına gizlenmiş intikam duygum yeryüzüne çıkmıştı. Aklımdan binlerce kez Ender'i öldüreceğimi hayal ediyor ve kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Yürüyün." dedim bir anda öfkeyle, yolda hızla yürümeye başladığım zaman korkuyla peşime takıldılar.

"Onur nereye?"

"Abi nereye gidiyoruz?"

"Zeynep'e."

"Ne? Abi delirdin mi, babası seni öldürür!" Mert korkuyla söylenirken bu durum Burak'ın hoşuna gitmiş gibiydi.

"Yemin ederim şöyle aksiyonlara hasret kalmışım!" dedi bir anda, "Ama evet, babası seni öldürür."

"Ben görünmeyeceğim. Siz gidip Zeynep'i alacaksınız. Planlarla onu daha fazla bekletemem. Gidip onu alacaksınız... Ve ben onu göreceğim..."

Yaklaşık yirmi dakika boyunca beni vazgeçirmeye çalıştılar.

Vazgeçiremediler.

Yirmi dakika sonra Zeyneplerin evinin sokağına girdiğimizde karşı kaldırıma geçtim. Onlar istemeye istemeye Zeynep'in evinin bahçesine girdiklerinde karşı kaldırımda iki binanın arasındaki yeşillikte beklemeye başladım. Yolda konuşmuştuk... Onlar Zeynep'i alıp dışarı çıkaracaklardı. İki sokak ötedeki parka götüreceklerdi, ben de yanına gidip konuşacaktım.

Zeynep'i görecek olmanın heyecanıyla onları izliyordum... Kapı açıldığında önce Zeynep'in annesini gördüm. Burak ve Mert'i gördüğünde annesinin kaşları çatıldı, sonra telaşla bir şeyler söylemeye başladı. Zeynep'in dışarı çıkmasına izin vermiyor muydu? Sadece bir iki dakika konuştular, sonra annesi telaşla kapıyı kapatıp elindeki telefonu kulağına koyarak içeri girdiğinde Burak ve Mert bahçenin kapısına yöneldi. Hızlı ve endişeliydiler. Mert bana başıyla sokağı işaret ettiğinde anlam veremeyerek peşlerine takıldım.

"Ne oldu? Çıkmasına izin vermiyorlar mı?" Tam o sırada Burak bizi hızla ara sokağa soktu.

"Hızlı olalım babasıyla annesi kapıdan çıkıyor."

"Ne oldu!" Öfkeden delirecektim. Nereye çıkıyorlardı, ne olmuştu?

"Abi sessiz ol duyacaklar. Bir dur, açıklayacağız. Burak Zeynep'i ara hemen."

"Gerçekten kafayı yiyeceğim, Zeynep neden dışarı çıkmadı? Annesi ve babası nereye gidiyor? Ne oldu!" Delirmek üzereydim. Sokağın sonuna ulaştığımızda Burak kulağındaki telefonu öfkeyle cebine attı.

"Açmıyor. Onur... Zeynep evde değil." Şok içinde yüzlerine baktığımda kalbim yerinden çıkmak üzereydi.

"Evde değil de ne demek? Nerede?"

Önce birbirlerine baktılar. Sonra Mert korkuyla konuşmaya başladı. "Bizimle buluşacağını söyleyip çıkmış... Bir saat önce."

"Ne?" Yerin ayağımın altından kayıp gittiğini hissettim o an. Burak'ın koluna tutunduğum sırada korkum bedenimi aşıyordu.

"Sizi aramış mı?"

"Hayır. Buluşmak gibi bir planımız yoktu."

"Nerede o zaman!"

"Abi bilmiyoruz, bilmiyoruz! Allah kahretsin ya... Burak babanı ara, belki size gitmiştir." Burak telaşla telefonu kulağına götürdü, otuz saniyelik bir konuşmadan sonra başını salladı.

"Hayır. Bizde değil. Ya biri bizmişiz gibi kızı çağırmış olmasın... Onur'un döndüğünü duymuş olmasın bu Ender... Belki hâlâ Onur'u takip ettiriyordu?"

"Ender," dedim üstüne basa basa, "Eğer beni takip ettiriyorsa, *bu geçen altı ayda neye dönüştüğümü görmek isteyeceğini sanmıyorum.* Benimle uğraşmak istemez. Bu onun için ölüm olur."

"Ya uğraşmak isterse?" Mert'in sorusunu duyduğum anda kendimde değildim. Onunla aynı şehre girdiğim an hayatı tehlikeye girmişti, işte ondan uzak olma sebebim buydu. Şimdi neredeyse, ne yapıyordu, kimleydi kafayı yemek üzereydim.

"Yürüyün, arayacağız."

Başka çaremiz yoktu. Onu bulmak zorundaydık. O andan itibaren aklımla yönetilmiyordum. O andan itibaren korkularımla yönetilmeye başlamıştım. Etrafı doğru düzgün göremiyor yüzlere sadece

Zeynep olup olmadıklarını ölçerek bakıyordum. Korkum kilomdan büyüktü, yaşımdan büyüktü, boyumdan büyüktü, korkum sevgimden bile büyüktü.

Onun o hâlde bir başına olması bile zaten başlı başına çok korkunç bir senaryoyken Ender'le olması içimi öfkeden dolup taşırıyordu.

Onu en son gördüğümde o kadar güçsüzdü ki... O kadar küçüktü ki...

Onun o hâlsiz bedenini kendi yanımdan başka hiçbir yerde hayal edemiyordum.

"Orada!" Bir zafer marşı duymuştum sanki o an. Mert'in dudaklarının arasından çıkan tek kelimeyle birlikte tüm korkularımın ardına hapsedildiğim, boğulduğum bir denizden çıkmış ilk kez karayı görüyordum sanki. Zeynep'i görüyordum. Oradaydı.

Zeynep oradaydı...

Denize bakan çimlerin üstünde uzanmış başını bir ağaca yaslamış kitap okuyordu. Tek başına... Gözlerim önce onu süzdü, buradan bakınca çok daha halsiz çok daha hüzünlü görünüyordu. Sonra ellerindeki kitaba kaydı gözlerim, donakaldım. Uğultulu Tepeler okuyordu. Aynı anda aynı kitabı okuyorduk ve her satırında birbirimizi görüyorduk, bunu biliyordum...

"Yanına gidin." dedim zar zor.

"Sen gelmeyecek misin?"

"Şimdi değil... Kendimi iyi hissetmiyorum..." Burak ve Mert bana bakarlarken tekrar ettim,

"Lütfen yanına gidin... Yalnız olduğunu görmek beni üzüyor." Üçüncü kez tekrarlatmadan ilerleyip çimlerin üstüne bastılar. Zeynep'in yanına gidip yanağından birer öpücük aldıkları sırada önce korkuyla irkildi. Korku... Bunu ona ben yapmıştım. Sonra onlara heyecanla gülümsedi. Bunu ona ben yapamamıştım. Benim ona verdiğim tek şey korkuydu. Ne heyecan ne mutluluk... Onu biraz onlarla gülüşürken izledim. O eski Zeynep yoktu sanki. Enerjisinin yarısı uçup gitmişti. Yarısı eksikti Zeynep'in...

Sonra çimlerin arkasından dolaşıp onlara yakın olacak ama beni göremeyecekleri bir şekilde çimlere oturdum. Seslerini yine de duyamıyordum. Sonra bir aptal cesaretiyle kapüşonumu iyice kapattım ve Zeynep'in yaslandığı ağacın tam arka kısmına ben de yaslandım.

O an çok garip hissettim, sanki aramızda ağaç yok da sırtım sırtına değiyormuş gibiydi... Artık seslerini duyabiliyordum. Ve hatta artık onun kalbinin atışını bile hissedebiliyordum.

"Annemler siz olmadan dışarı çıkmama izin vermiyor. Ben de biraz yalnız kalıp denizi görebileceğim bir parkta kitap okumak istedim. Zaten çok uzaklaşmayacaktım..."

"Zeyno bari haber verseydin ya! Ödümüz koptu!"

"Özür dilerim, bir an aklımdan çıkmış... Siz neden eve geldiniz?"

"Seni alıp dışarı çıkacaktık. Gezeriz diye."

"İki haftadır gelmiyorsunuz..." Zeynep onlara alınmış gibi hüzünle konuşunca yutkundum. Yumruk yaptığım ellerimi kucağımda zor zapt ediyordum. İçten içe yiyip bitiriliyordum öfkem tarafından.

"Olsun, eve geliyoruz... Evde vakit geçiriyoruz en azından. Dışarısı bu aralar çok soğuk değil mi abi ya? Sen kitap mı okuyorsun yine? Kız ülkenin bütün kitap stokunu son bir ayda tüketti ya. Hangi kitap bu?"

"Uğultulu Tepeler."

Derin bir nefes alıp telefonumu çıkardım, mesaj uygulamasına girip Burak'ın numarasını ezberimden yazdım ve ona mesaj yazmaya başladım.

"Hangi sayfada olduğunu sor."

Tam o an Burak'ın telefonundan mesaj bildirimi geldi.

"Kimden mesaj geldi?" diye sordu Mert. Burak onu umursamayıp Zeynep'le konuşmaya devam etti.

"Hangi sayfadasın?"

"Son sayfalardayım, bitirmek üzereyim."

Telefonumu tekrar elime aldım ve tekrar mesaj yazmaya başladım.

"En sevdiği cümlenin ne olduğunu sor." *Bip.* Bir mesaj daha.

"Oğlum kimden mesaj geliyor sana ya!"

"Ya seni neden ilgilendiriyor bu? Boş versene mesajları." Burak, Mert'i umursamayıp bir kez daha Zeynep'e döndü.

"Peki en sevdiğin cümle neymiş?"

"Neymiş mi?" Zeynep bir anda şaşkınlıkla sorunca gözlerimi devirdim. Burak bunu eskiden de hep yapardı. Keşke Mert'e mesaj atsaydım.

"Neymiş mi? Öyle mi dedim? Benim beynim yandı ya. En sevdiğin cümle ne diyecektim Zeyno kusura bakma!"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Zeynep konuşmaya başladı. "Sen kitaplarla pek ilgilenmezsin genelde..."

"Bu hafta kitaplara ilgi duymaya başladım. O yüzden merak ettim en sevdiğin cümleyi..." Harika kurtarış.

Zeynep'in o ince parmaklarıyla kitabının sayfalarını çevirdiğini duydum. Sonra en sevdiği cümleyi okumaya başladı...

"Her şey yok olup yalnız o kalsa, benim varlığım yine devam ederdi. Fakat her şey yerinde kalıp da o ortadan kaybolsa, dünya bana büsbütün yabancı olurdu."

Biliyordum. En sevdiği cümlenin bu olacağını biliyordum. O benim bu dünyadaki aynamdı. Ruhumun aynası, kalbimin aynasıydı. Ona bir gün "Ruhumdan her geçeni dudaklarıma yollasam ruhuma ne kalır?" demiştim ya hani. Zeynep benim dudaklarımdan dökmeyip ruhuma bıraktığım her şeyin tamamıydı.

Belki karşısına çıkmak için erkendi. Ama arkasında durmak için geç bile kalmıştım...

Sanki düşmekte olan bir uçaktaydım ve
koltuğuma sıkı sıkı tutunarak kurtulacağıma inanıyordum.
Sanki tutunmak her zaman düşmekten kurtarırmış gibi...
Oysa kurtarmıyordu. Uçakta değildim ama yine de düşüyordum.

4. Bölüm

Seni Bırakmam

Artık yer yarılsa bile gerekirse uçmayı öğrenecek, yine de onları bırakıp bir yere gitmeyecektim.
(Zeynep'in Anlatımıyla)

"*Sen benim yerimde olsan, ruhun toprağa gömülmüş olarak yaşamak ister miydin?*" Uğultulu Tepeler'in satırları akıp giderken yatağıma kıvrılmış bir şekilde dışarıdaki yağmuru dinliyor, odamın karanlığında kitabı zar zor görüyor ve hayır, ağlıyor olmamın buna etki ettiğine inanmıyordum.

"*Anlatılır gibi değil bu... Ben cansız nasıl yaşarım! Ruhsuz nasıl yaşarım!*" diye devam ediyordu satırlar. Kitap kapağını içimin acısının dayanılmaz bir hal almasıyla kapattığımda daha çok kıvrıldım. Öyle çok kıvrıldım ki sanki kendimi kendi içime sokmak istiyordum. Kafamı karnımın içine daldırmak, şöylece bir içeriye bakmak ve yaşıyor olduğumu görüp şaşırmak istiyordum. Zira kafam yaşıyor olduğuma inanmıyordu. Nefes alıyor olmak bana imkânsız geliyordu. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım, gökyüzünü hayal ederek kendi içimde kendi hikâyemin satırlarını yazmaya başladım sadece kendimin duyduğu sadece kendimin okuduğu...

Ruhum toprağa gömülmüştü,

ben ise hâlâ yaşıyordum.
Bir solucan gibi...
Ortadan bölündükçe acı içinde çoğalıyor,
öldükçe yaşamaya birden fazla parça
olarak devam etmeye zorlanıyordum.

Gözlerim saate kaydığında 7'ye birkaç dakika kaldığını gördüm. Saate neden baktığımı bilmiyordum. Zaman bana bir şey ifade etmiyordu. Sabahın 6'sı olması ya da akşamın 7'si... Beni ilgilendirmiyordu. Sabah kalktığımda gidecek bir yerim yoktu, akşam dönecek bir evim yoktu. Çünkü evden çıkmadığınız sürece eve geri dönemezdiniz...

Telefonumun çalmasıyla birlikte istemeye istemeye doğruldum. Telefonumu elime aldım ve ekrandaki "Burak Arıyor..." yazısıyla derin bir nefes aldım. Telefonu açıp kulağıma dayadığımda hiçbir şey söylemedim.

"Zeyno, seni almaya geliyoruz." Bu, son zamanlarda pek yaptıkları bir şey değildi. Gördüğüm halüsinasyonlar onları beni dışarı çıkarmamaya itmeye başlamıştı. Kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Konsere gideceğiz. Hemen hazırlan. On beş dakika içinde oradayız."

"Konser mi? Doğru kişiyi aradığına emin misin Burak?"

"Yahu ne demek doğru kişiyi aradığına emin misin? Bizim senden başka kimimiz var be kızım? Hadi hazırlan, değişiklik olur... Seni eve hapsederek nereye kadar?" Sıkıntılı bir nefes vererek saçlarımı karıştırdım. Bu sefer garip bir şekilde dışarı çıkmayı reddeden ben olacaktım.

"Burak..." diye mırıldandım tereddütle, "Sanırım benim eve hapsedilmem daha doğru bir karar... Size iyi eğlenceler. Beni affedin."

"Ne?" Burak öfkeyle sorduğunda karnımda oluşan dışarı çıkma korkusunu hissedebiliyordum.

"Yahu Zeyno ne olursun beni şu telefonda daha fazla konuşturma. Eve gelip seni kucaklayıp da mı çıkaralım? Bunu mu istiyorsun?

Hadi hazırlan... On dakika içinde oradayız bak." Sıkıntıyla bir nefes verip ayağa kalktım.

"Kimin konseri?"

"Yedinci Ev." Duyduklarım karşısında şok içinde yatağıma tekrar oturdum.

"Burak... Allah aşkına ne yapmaya çalışıyorsunuz? Bana o geceyi tekrar hatırlatmaya mı? Yedinci Ev şarkılarıyla kanlar içinde Onur'un kolları arasına yığıldığım o geceyi?"

"Zeynep..." Burak bana o an belki de ilk defa Zeynep dedi. Sesi onu tanıdığımdan beri ilk kez ciddileşti.

"Şimdi kalkıp hazırlanıyorsun, birazdan gelip seni alıyoruz. Hiçbir şarkı senin veya Onur'un cenaze şarkısı olmayacak, hiçbir şarkıyı, hiçbir şarkıcıyı, hiçbir yeri, hiçbir tarihi kötü hatırlamayacaksın. Bu dünya senin, bu dünya bizim. Orospu çocukları kendi yaşadıkları nefret yüzünden çıkıp bir şeyler yaptı diye sen bir şarkıdan mı vazgeçeceksin? Kızım kendini aldın dünyanın dışına attın, dünyadan vazgeçtin, yaşamaktan vazgeçtin. Elini eteğini yaşamdan çektin. Buna izin vermiyorum artık, anladın mı? Kız kardeşimin ölmesine izin vermiyorum. Hadi bakalım, ne yapacaksın? İzin vermiyorum abi!" Oluşan birkaç saniyelik sessizlik dışarıdan gelen gök gürültüsüyle bölündü. Tüylerim diken diken olduğu sırada sokaktan bir korna sesi duyuldu.

"Sokağa girdik çabuk hazırlanıp aşağı in. Yoksa biz yukarı çıkarız."

"Tamam..." dedim sessizce. Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Kendim için değil, onlar için gidecektim. Onları mutlu etmek için yaşıyormuş rolü yapabilirdim. En azından birkaç saatliğine...

Dolabımı açıp içine boş boş baktığımda gözlerim önce Onur'un annesinin elbisesiyle buluştu... O gün okulun partisinde giydiğim, üzeri hâlâ kan içinde olan bu elbiseyle. Ameliyathanede ortadan kesilmiş, bu paramparça olmuş elbiseyle... Elbisenin üzerinde ellerimi gezdirdikten sonra karnımda o kurşun acısını bir kez daha hissettim... Bu elbiseye her baktığımda karnımdan kurşun yiyordum.

Öyle bir plan yapmışlardı ki her gün vuruluyor her gün kan kaybından ölüyordum. Elim karnımdaki kurşun izine giderken yut-kundum. Burnumu çekerek arkamı döndüm, yatağımın başında duran çekmecemi açtım. Çekmeceye elimi uzattım ve aylardır orada sakladığım Onur'un fotoğrafını elime aldım. Titreyen ellerimle fo-toğrafı dudaklarıma götürdüm ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bugün 200 gün oldu..." dedim titreyen sesimle, "200 gündür yoksun..." Fotoğrafını kalbimin üstüne koyup kendimi kollarımla sardım. Ona sarıldım...

Tarih sahnesinden silinip giden bir sürü insanın ardında kalan bir sürü insan nasıl hayatlarına devam etmişti? İnsanlar sevdikleriyle birlikte silinmeliydi hayattan... Beraber var olmuştuk, beraber yok olmalıydık. Ben onunla birlikte yok olmak istiyordum... Ama olma-mıştı işte. Tek yapabildiğim kendimi bitkisel hayata sürüklemekti, ölü gibi yürümekti, ötesine geçememiştim. Kendimi yok edip onun yanında beliremeyiştim. Tek bir bildiğim vardı... O ölmemişti. Onun ölmediğine dünyada emin olduğum her şeyin binlerce kat fazlasından emindim. O ölseydi ben bunu bilirdim. Bir gün o ger-çekten ölürse ben bunu o gün de bilecektim. Oturup ağlayacaktım, tamam diyecektim, kabullenecektim. Ama o gün bugün değildi.

O gün asla bugün değildi...

Onur bir yerlerde nefes alıyordu.

Üzerime rastgele bir pantolon, bir kazak geçirdikten sonra mon-tumu da giyip Onur'un fotoğrafını montumun kalbime denk gelen cebine koydum. Saçlarımı en tepeden toplayıp yüzüme bir kez bile bakmadan odamdan dışarı çıktım. Çantamı yanıma bile almadım. Hayattan vazgeçmenin ilk belirtisi dışarı çıkarken yanınıza çanta al-mamaktı. Ve ben gerçekten hayattan vazgeçmiştim.

"Zeynep? Nereye?" Annem telaşla mutfaktan çıktığında başımla kapıyı gösterdim.

"Burak ve Mert geldi..."

"Neden? Nereye gideceksiniz?"

"Konsere... Yani beni götürmek istiyorlar... Kafam dağılsın diye." O an annemin yüzünde ufak bir umut gördüm.

"Ve sen bunu kabul ettin?" dedi ufak bir umutla.

"Onları mutlu etmek için. Kendimi değil..." Annem hüzünle camdan dışarı baktığında son altı ayda annemin on yaş yaşlandığını görür gibiydim. Benden daha çok tükenmişti sanki...

"Sen dönene kadar uyumayacağım... Geldiğinde kapıyı açarım." Başımı salladım. Annem bana sarılırken tepkisiz bir şekilde onun sarılmasının bitmesini bekledim.

Sonra ölü gibi kapıya doğru ilerledim. Mert'in arabasının kapısını açıp arka koltuğa oturdum.

"Selam Zeyno, yine yüzünde güller açıyor."

"Sağ ol." Birbirlerine imayla baktıkları sırada ben dışarıya bakıyordum.

"Beşiktaş Kültür Merkezi'ne gidiyoruz. Konser orada olacakmış." Mert'in açıklamasına sadece başımı salladım. Konserin nerede olduğu, nereye gideceğimiz umurumda değildi.

"Babandan haber var mı?" diye sordum bir anda. Mert arabanın aynasından bana baktı.

"Ne haberi?"

"Onun yurtdışında herhangi bir işlem yapıp yapmadığına dair?" Onur diyemiyordum... İsmini söyleyemiyordum. Bir kez daha birbirlerine baktıkları sırada arabanın sallantısında her an oturduğum koltuğa yüz üstü düşecek kadar yorgundum.

Mert, "Bir haber olursa ben sana söylerim..." dedi sessizce.

"Gürcistan'dan haber gelmedi mi?" dedim duygusuz, mimiksiz bir sesle.

"Baktırıyoruz. Ama hâlâ hiçbir haber yok." Sonra garip bir alınganlıkla gözlerim dolu bir şekilde konuşmaya başladım. "Siz..." dedim, "Artık eskisi kadar ilgilenmiyor gibisiniz." Burak kafasını tahammülsüz bir şekilde arabanın başlığına yaslarken Mert öfkeli bir nefes aldı.

"Eğer öldüğüne ikna olduysanız arabayı durdurun, ben ineyim. Benim de öldüğüme ikna olun. Bir daha beni de arayıp sormayın." Bir salak gibi ağlayarak giden arabada kapıyı açmaya çalıştığım sırada Mert ani bir frenle arabayı durdurup arkaya doğru öyle bir uzandı ki kolları kollarımı tuttuğunda arkadan bize yavaşça çarpan arabanın korkusundan mı az önce arabadan atlayacak kadar delirmiş olmamdan mı bilmiyordum hüngür hüngür ağlıyordum.

"Zeynep, Zeynep, Zeynep!" Mert korkuyla bağırdığında beni kollarımdan tutup sarstı.

"Kendine gel!"

"Ne olur beni indirin... Ne olur... Kendimi iyi hissetmiyorum..." Mert beni arabadan indirirken Burak'ın telefonu çalmaya başladı. Burak telefonunu kapatıp korku içinde beni arabanın kapısında beklerken Mert kendi kapısından çıkıp yanıma koştu. Bir sokağın ortasında durmuştuk. Sokak bomboştu, sadece biz ve arkamızda bize çarpan o araba...

"İyi misin?" Burak'ın korku dolu sesiyle birlikte başımı hayır der gibi salladım.

"Bugün 200 gün oldu..." dedim hüngür hüngür ağlarken. "200 gün..." dedim bir kez daha.

Burak'ın telefonu ısrarla çalarken Burak bir küfür savurup telefonu açtı. "Alo, şu an müsait değilim, daha sonra arayın. Bir arkadaşımın yanındayım, biraz rahatsızlandı ama kötü değil gayet iyi, ben sizi arayacağım. Bir sorun yok yani, gayet iyiyiz. Birkaç dakika içinde arayacağım."

Burak onlara yaşattığım korkudan olsa gerek telefonda gereksiz detaylar verirken ben arabaya yaslanmış ağlıyordum.

"Zeynep..." dedi Mert, "Sadece bugünlük Onur'la ilgili kötü şeyler düşünme, kötü şeyler konuşma. Lütfen. Sadece bugünlük... Onur'u bulacağız, sana söz veriyorum. Onu sana getireceğim."

Bunları duymak bile beni biraz olsun rahatlatıyordu. Başımı sallayarak Mert'e sarıldığımda Burak söylenmeye başladı. "Bir daha

bize böyle bir korku yaşatma... Emin ol biz de senin kadar üzgün günlerden geçiyoruz. Bir de bunun korkusunu yaşatma bize. Abi hadi yolu kapatmayalım daha fazla..." Mert beni arabaya bindirirken aklıma takılan bir soruyla durup bize hafifçe çarpan arabaya baktım. Siyah camlardan arabanın içi görünmüyordu.

"Bize çarptı, hem de bizim yüzümüzden... Neden arabadan bile inmedi? Camını bile açmadı." dedim merakla. Burak ve Mert birbirlerine baktıktan sonra Burak telaşla konuşmaya atladı,

"İndi indi." dedi, "Sen ağlarken ben onunla birkaç saniye konuştum. İki arabada da hasar yok." Arkadaki arabaya birkaç saniye daha kaşlarım çatılı bir şekilde baktım. Sonra derin bir nefes alıp arabaya bindim. Mert ve Burak kapımı kapatıp yerlerine geçtiklerinde tekrar yola çıktık.

"Özür dilerim." diye mırıldandım.

"Bir daha tekrarlanmadığı sürece önemli değil Zeyno... Ama lütfen bir daha tekrarlanmasın." Burnumu çekip gözlerimi tekrar dışarı çevirdim. Yol boyunca hiç konuşmadım. Onlar kendi aralarında konuşurlarken dediklerine dikkat bile etmedim. On beş dakika sonra BKM'nin otoparkına girdiğimizde Mert bizi otoparkın girişinde indirdi.

"Siz içeri girin, otopark çok kalabalık. Ben park edecek bir yer bulup yanınıza gelirim. Biletler sendeydi değil mi Burak?"

"Evet bende, gel Zeyno."

Burak'la otoparkın merdivenlerinden BKM'nin sahnesine çıkarken o kadar yorgundum ki bir an önce eve gidip yatmak istiyordum. Kapının girişinde Burak biletlerimizi gösterdiğinde ben ondan önce içeri girmiş, koltuklara doğru ilerliyordum.

"18. sıradayız... 3-4-5-6. koltuklar." Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım.

"3-4-5-6 mı?"

"Evet."

"Niye dört tane?"

"Ay!" dedi birden şok içinde, "Bir tane sayı fazla gitmiş ya. 3-4-5 diyecektim... Sayı saymaya başlayınca duramıyorum Zeyno ya." Burnumdan çıkardığım bir sesle dünyanın en mutsuz gülme tepkisini verip 3. koltuğa oturdum.

"Sen 5'e otursana." dedi Burak birden.

"Neden?"

"Daha ortalarda. Daha iyi görürsün." Omuz silkerek dediğini yaptım ve 5. koltuğa geçtim. Ellerimi kucağımda birleştirirken salon tıklım tıklım dolmak üzereydi. Ve ilk defa bir konserde tüm salonun ışıklarının sinema gibi kapatıldığını görüyordum. Burak'ın telefonu çaldığı sırada gözlerim sahnedeydi...

"Alo, neredesin abi? Haa... Tamam. Tamam geliyorum." Burak telefonu kapattıktan sonra ayağa kalkıp bana doğru eğildi.

"Zeyno Mert'in bileti bende olduğu için giremiyormuş. Onu kapıdan alıp geleyim."

"Tamam..." Burak yanımdan kalkıp kapıya doğru giderken yanımdaki altıncı koltuğun sahibi de gelip oturmuştu. Üzerinden gelen parfüm kokusu bana Onur'u hatırlatırken yanımdaki kişiyi karanlıktan hiçbir şekilde göremiyordum... Çok bakmaya çalıştığım da söylenemezdi zaten. Sadece Onur'un kokusunu duyuyor olmak zaten var olan vücut yorgunluğumu arttırmış, bedenimi aylar sonra huzur içinde bir uykuya çekmeye başlamıştı.

"Zeyno, yiyecek bir şey ister misin?" Mert'in sesiyle başımı sağa sola salladım.

"Hayır..." Mert ve Burak koltuklarına oturdukları sırada kafamı zor kaldırıyordum.

O sırada sahneye önce bir kadın sunucu çıktı, grubun birkaç saniye içinde şarkılarına başlayacağını duyurduktan sonra BKM'nin tarihinden kısaca bahsedip hoş geldiğimizi defalarca tekrar etti...

"Şimdi sahne, Yedinci Ev'in!" Alkışlar koparken kollarımı kaldıracak halim yoktu. Yanımdaki kişinin de alkışlamıyor olduğundan cesaret alıp kollarımı tekrar kucağımda kavuşturdum. Tam o sırada

sahne kırmızı bir ışıkla aydınlatıldı ve Yedinci Ev sahneye çıktı. Onları görüyor olmak bile bana o günü, o anı hatırlatıyordu. Tahammülsüz bir şekilde nefesimi tutup gözlerimi kapattım.

"Merhaba! Hepiniz o kadar hoş geldiniz ki bizi ne kadar mutlu ettiğinizi anlatamayız! Bu akşam yeni albümümüzün lansmanı için buradayız. Bu yüzden şimdi yeni albümümüzden bir parçayla konserimize başlıyoruz... 'Sarhoşum' geliyor... İyi eğlenceler!"

Yedinci Ev'in bilindik iç acıtan melodisi çalmaya başladığında acı içinde yutkundum. Koltuğumun kenarına tutundum... Sanki düşmekte olan bir uçaktaymışım gibi.

Sanki düşmekte olan bir uçaktaydım ve koltuğuma sıkı sıkı tutunarak kurtulacağıma inanıyordum. Sanki tutunmak her zaman düşmekten kurtarırmış gibi... Oysa kurtarmıyordu. Uçakta değildim ama yine de düşüyordum.

"İnceden bir gözüm dalar. Sen çıkarsın karşıma yürek dolar. Sebebim yok sanma kanım kaynar. Durmadan yol alırsan elim kayar. Derbeder bir halim var bugün, yanıma yaklaşma..." diye başladı şarkı, sonra alkış sesleriyle o acıyı zirveye çıkaran nakarat kısmı geldi. "Sarhoşum yine bu akşam, sokaklarda dolaşsam... Derdimi kimlerle paylaşsam?"

Acaba neredeydi? Benim güzel Onur'um nerede hangi şehrin sokaklarında tek başına dolaşıyor, derdini kimle paylaşıyordu? Hangi memleketin sokaklarında geziyor, içi içine sığmıyordu? Hangi ülkenin sokaklarında dönüp dolaşıp yine bana sığınmanın hayalini kuruyordu? Acaba orada da yağmur yağıyor muydu? Acaba üşüyor muydu, yorgun muydu, onun da uykusu var mıydı, gözleri kapanıyor muydu? O da acı çekiyor muydu?

"Benimlesin artık, hiç bırakmam." diye devam etti şarkı kapalı tuttuğum sağ gözümden bir damla yaş akarken. *"Sormam nereye uçarsın, yerin tamam... Sakın konuşma, ben anlamam. Devrilir başım bir kenara, umursamam. Derbeder bir halim var bugün, yanıma yaklaşma..."*

KARANTİNA – III

Bilincim yavaş yavaş kendini acının dayanılmaz uyutuculuğuna bırakırken kafamı sola çevirip başımı Burak'ın omzuna yaslamaya çalıştım, yoksa sağa düşecekti. Ama uyku o kadar yoğun bastırıyordu ki kafam sağa doğru çekiliyordu. O kadar bitkin, o kadar yorgundum ki kafama "Hayır, sola doğru yat ki arkadaşının omzunda uyuyakal, bir yabancının omzunda değil!" diyemiyordum. Kafam sağa doğru düştü, o yabancının omzuna yaslandı ve kulağımda Yedinci Ev burnumda Onur'un parfümünü taşıyan bir yabancının kokusu öylece uyuyakaldım. Bilincim tamamen kapanmadan önce duyduğum son bir cümle vardı.

"Bırakın, ellemeyin... Uyusun."

Birkaç şarkı sonra korkarak uyandığımda kafam hâlâ bir yabancının omzuna yaslıydı. Sıçrayarak kendimi geri çektiğimde elimi kalbime götürdüm.

"Pardon," diye mırıldandım, "Kusura bakmayın. Başımı omzunuza koymuşum." Yanımdaki kişiden yüzüne bakmadan bir cevap beklediğim sırada Burak söze atladı.

"Zeyno günaydın. Seni buraya uyu diye getirdik, değil mi!" Burak dikkatimi kendisine çektiğinde yanımdaki kişinin ne kadar garip olduğunu düşünmekle meşguldüm. Bir cevap bile vermemişti. Belli ki omzuna yatmamdan rahatsız olmuştu.

"Beni buraya getirmemeliydiniz. Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Otuz dakikadır filan. Sekiz şarkı geçti."

"O kadar oldu mu ya?" Elimle alnıma kendime gelebilmek umuduyla masaj yaptığım sırada Mert'in sesini duydum. Karanlıkta onların bile yüzünü göremiyordum.

"Sana kahve alayım mı? Kendine gelirsin?"

"Olur..." diye mırıldandım.

"Ben de geleyim, sandviç alacağım. Sen de ister misin Zeyno?" diye araya giren Burak'a omuz silktim.

"Hayır, sadece kahve." İkisi birlikte ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledikleri sırada sahneye baktım. Yedinci Ev'in solisti yeni albümün son

şarkısını seslendireceklerini söylüyordu. Derin bir nefes alıp şarkıyı beklemeye başladım. Şarkı çalmaya başladığında sanki bizim hikâyemizi birinin ağzından dinliyormuşum gibi hissettim bir an.

"Bir oyunsa kolay değil. Cehennem mi? Bilemem. Gözlerimiz bağlanmış tek hedefe. Çözer miyiz? Bilemem. Aynı tas, aynı hamam senelerdir halimiz. Bir de sormadan kafa tutuyor zamana kalbimiz. Bir şarkıysa güzel değil. Yolculuk mu? Bilemem. Gözlerimiz bağlanmış tek hedefe. Çözer miyiz? Bilemem. Aynı tas, aynı hamam senelerdir halimiz. Bir de sormadan kafa tutuyor zamana kalbimiz. Yer yarıldı içine düştüm. Gün ağardı, dışına..."

Sözler o kadar bizdik ki... Bir oyunla başlamıştı her şey. Cehennem miydi? Öyleydi. Kalbimiz zamana kafa tuttu, gözlerimiz bağlandı hem de tek bir hedef için. Sonra yer yarıldı, birimiz içine düştü. Gün ağardı, hem de iki yüz defa, hem de her seferinde dışına doğru...

"Evet sevgili dinleyicilerimiz, şimdi kısa bir ara veriyoruz. On dakika sonra eski albümümüzden en sevilen parçalarla burada olacağız. Görüşmek üzere!" Şarkı bittikten ve mola verildikten sonra bir anda salonun ışıkları açılınca gözlerimi ışıktan rahatsız olarak elimle kapattım. Gözlerimi açtığımda yanımdaki kişinin telaşla ayağa kalktığını gördüm. Bana arkasını döndüğünde saçlarının tonunun Onur'un saçlarına benzerliği beni sarsarken korkuyla ona baktım. Arkası dönük bir şekilde hızla salonun kapısına doğru ilerlerken içimdeki deli cesaretiyle ayağa kalktım. Korkuyla peşinden ilerlediğim sırada koridora çıkmış neredeyse koşacak gibi yürüyordu. Kaçıyordu.

"Pardon!" diye bağırdım arkasından, "Bir saniye bakar mısınız?" Beni duymuyordu. Ya da duymazdan geliyordu. Koridor boyunca nedenini bilmediğim bir şekilde peşinden ilerledim. Arkadan Onur'a o kadar benziyordu ki bacağına yapışıp durması için yalvaracaktım neredeyse...

"Lütfen bir saniye durur musunuz!" Sesim titriyordu. O kadar acınası bir haldeydim ki adamdan bana Onur olmadığını göstermesini istiyordum, bunun için ona yalvarıyordum...

Merdivenlerden indi.

Ben de indim.

Koridorları geçti.

Ben de geçtim.

Nereye yöneldiyse yöneldim, ne adım atsa peşinden adım attım. Durmadı, cevap vermedi, duymadı. O kadar kötüydüm ki delirmiş gibiydim. Bir yanım onun Onur olmadığını sadece halüsinasyon gördüğümü söylüyordu kendime. Ama bir yanım da onu bırakamıyordu işte... Onunla birlikte otoparka girdiğimde sonunda bir anda otoparkın ortasında duruverdi. Onda iki metre kadar geride durduğumda bana arkası dönük bir şekilde hiçbir şey yapmadan birkaç saniye durdu. Başını havaya kaldırdı sonra yavaş yavaş bana doğru döndü.

Şok içinde yüzüne baktığımda, onu baştan aşağı süzdüğümde bir anda ona arkamı döndüm.

"Hayır!" dedim korkuyla. Bu oydu... Bu Onur'du.

"Hayır bu o değil... Hayır... Deliriyorum..." Korkuyla otoparkın çıkışına doğru koşmaya başladım. İyi değildim, halüsinasyonlar görüyordum ve Mertleri bulmak zorundaydım.

"Zeynep!" Arkamdan adımı Onur'un sesiyle duyduğumda nefes alamaz bir haldeydim! Delirmiş gibi ne yapacağımı bilmez bir halde peşimde bir halüsinasyonlar birlikte koşuyordum! Hiç bilmediğim bir arka sokağa çıktığımda Beşiktaş'ın tenha sokaklarında koşmaya başladım.

Titreyen ellerimle bir yandan koşarken bir yandan telefonumdan Mert'i aradım. Mert telefonu açtığı an bağırmaya başladım.

"Mert ben iyi değilim! Be... ben kafayı yedim! Onur'u görüyorum! Halüsinasyonlar görüyorum, halüsinasyon peşimden geliyor neredeyim bilmiyorum sadece koşuyorum!" dedim harap olmuş bir hâlde, bu sefer delirmenin zirvesini yaşıyordum!

"Zeynep! Zeynep sakin ol. Şimdi sakin ol ve beni dinle! Koşmayı bırak! Beni dinle ve hemen koşmayı bırak!" Mert'in cümlesiyle

birlikte hüngür hüngür ağlayarak yavaşladığımda korkudan ölüyordum.

"Ne olur beni almaya gelin! Ne olur beni bulun, çok korkuyorum!"

"Zeynep seni almaya gelmeyeceğiz!"

"Ne?"

"Seni almaya gelmeyeceğiz çünkü sen delirmedin! Sen halüsinasyon görmüyorsun! Arkandan gelen şey bir halüsinasyon değil. Arkandan Onur geliyor. Zeynep... Onur geri döndü."

"Ne? Hayır, hayır! Neden bana yalan söylüyorsun, beni delirtmeye mi çalışıyorsun! Mert lütfen yapmayın rüya mı görüyorum şu an ne olursunuz çok korkuyorum!"

Tam o sırada arkamdan belimi saran kollarla birlikte birdenbire buz kestim. Telefonum elimden kayıp düşerken önce sakallarını boynumda hissettim, sonra tüm yüzüyle boynuma sokulurken donmuş gibiydim. Kıpırdayamıyordum. Onun kokusu, onun elleri, onun sakalları, onun yüzü. Beni arkamdan sarıyordu. Bu gerçek olamazdı.

"Zeynep..." dedi fısıltıyla, "Ben gerçeğim. Ben buradayım, bunlar yaşanıyor. Bunlar gerçek. Yerin yarılıp beni içine çektiği yerden çıktım." Sonra sustu. Ben şok içinde korkuyla bir milim bile kıpırdayamazken özlem içinde yanağımı öptü ve son bir cümle kurdu.

"Zeynep ben geri geldim!" Onun sol gözünden kayıp yanağıma düşen gözyaşı beynimin içinde savaş çıkarmıştı. Onun gözyaşı benim yanağıma düşmüştü. Islaklığını hissetmiştim. Bu hayal olamazdı, bu halüsinasyon olamazdı. Bu gerçek olmak zorundaydı. Gerçek olmalıydı. Lütfen... Lütfen gerçek olsun...

"Onur..." dedim bir anda titreyen sesimle. Onun ismini dudaklarım arasından çıkarmak, onun adını sesli bir şekilde söylemek, onun adıyla ona seslenmek benim için imkânsızdı. Şu an ne oluyordu, ne yaşanıyordu bilmiyordum. Tek bildiğim onun kokusunu duymaya devam etmek istediğimdi. Tek bildiğim beni saran kollarından vazgeçmek istemediğimdi. Kulağımın hemen yanındaki dudaklar ara-

landı. Titreyen sesiyle tek bir cümle daha söyledi. "Zeynep... Artık benimlesin, seni bırakmam."

Bütün kaslarım altı ayın acısıyla bir anda kendini saldı. Bacaklarım tutmuyordu sanki. Ellerimi kullanamıyordum... Başım güçsüzce onun omzuna düştü. Ben onun elleri arasından kayıp giderken dizlerim yere çarptığında beni çok daha sıkıca tuttu. Gözlerim bu sefer gerçekten kaybedilen bir bilinçle kapanırken Burak ve Mert'in sesinin Onur'un sesine karıştığını duydum.

"Zeynep!"

"Arabayı getirin çabuk! Zeynep!"

"Zeyno! Abi koş arabayı getir!"

Birbirine karışan üç ses, benim o an duyduğum son şeydi. Bu üç sesin karışımı benim için cennetten öteydi... Bu sefer emindim, Onur'un sesi silinip gitmeyecekti bu üç sesin arasından. Hayal değildi, gerçekten de öteydi. Hani hep "Gerçek olamayacak kadar güzel." derler ya, bu an ise hayal olamayacak kadar güzeldi. Güzel olan şey hayal değil gerçektir. Hiçbir şey hayal olarak kalarak mutlu etmez insanı. Her şey gerçekleşince güzelleşir...

Geçen sene Mert'in arabasının radyosunda bir şarkı duymuştum. Altı ay boyunca aklımda o şarkıdan bir söz vardı sadece. O şarkının o sözüne inanarak hayatta kalmaya çalıştım altı ay boyunca. İnandım, bekledim, yaşadım. Ve gerçek oldu. Şöyle diyordu şarkı, **"Yolun sonunda bir olmasaydık anlamsızlaşırdı bütün bu macera."**

Biz bir olmak zorundaydık. Biz yeniden bir araya gelmek zorundaydık. Yoksa anlamsızlaşırdı bütün bu macera...

(Onur'un Anlatımıyla)

"Nasıl!" Zeynep'in odasından çıkan Burak'ı gördüğüm an yerimden telaşla fırladığımda Burak'ın yüzündeki mutlu ifade içimi rahatlattı.

"Uyutuyorlar... Ama iyi olacak, merak etme. Abi sen geldin ya, sen geldin! Daha ne olsun!" Burak gülerek bana sarıldığı sırada Zeynep'in odasından çıkan Mert'in yüzünde ise daha ciddi bir ifade vardı.

"Onur," Burak'tan ayrılıp kaşlarım çatılı bir şekilde ona döndüğümde başıyla koridorun tenha bir köşesini işaret etti. Birlikte oraya geçtiğimiz sırada Burak da bizimleydi.

"Bir şey mi oldu?" dedim korkuyla.

"Ben Zeynep'in iyi olacağına inanıyorum. Şoka girdiği için ve rahatladığı için bayıldı. Şu an uyutuluyor. Uyutuluyor da... Annesi iyi değil." Üzüntüyle yüzlerine baktım.

"Babası daha güçlü, Zeynep'in hayatta olması bile babasına yetiyor... Ama annesi kızının her geçen gün ölü gibi yaşadığını gördüğü için Zeynep'ten daha beter bir hâle geldi. Şimdi yine senin hayalini gördüğü için bu hâlde olduğunu sanıyor..." Başımı kaldırdım. Gözlerim Zeynep'in odasına kaydı... Onlara görünmemek için odaya girmemiştim, onlar geldiklerinde tuvalette saklanıyordum. Zeynep'in annesinin ve babasının benim yaşadığımı bilmeleri belki bir şekilde benim için tehlikeli olabilirdi. Ama o an Mert'in söylediklerinden sonra bu pek de umurumda değildi.

"Mert..." dedim başım dik bir şekilde, "Zeynep'in annesini hastanenin arka bahçesine getirir misin?"

"Şimdi mi? Karşısına mı çıkacaksın?"

"Abi yapma ya, herkesten saklı kalman daha iyi değil mi?" Burak'ın telaşlı sesini umursamadım.

"Bunu Zeynep'e borçluyum..." Mert de böyle düşünüyordu, biliyordum.

"En doğrusunu yapıyorsun. Babası değil ama annesi bunu bilmek zorunda... Tamam, sen arka bahçeye çık. Ben annesini getireyim. Burak sen de babasıyla ve Zeynep'le kal." Mert ve Burak odaya dönerlerken merdivenlere yöneldim. Başıma ne geleceği, ne olacağı şu saatten sonra umurumda değildi. Zeynep'in iyiliği için kendimi köprüden atmam gerekseydi bunu da yapardım.

Başı omzumda uyumuştu ya... Başı omzumda uyumuştu. O anı hayatım boyunca hiçbir ana değişmeyecektim. Ona sarılmıştım, kollarımı beline sarmıştım, yanağını öpmüştüm. Bunlar olmuştu, bunlar yaşanmıştı, kokusunu duymuştum. Yaklaşık üç saattir bunları kendime tekrar ediyordum. Bunlara inanmak güçtü, inanana kadar kendime tekrar edecektim...

Ve artık yer yarılsa gerekirse uçmayı öğrenecek, yine de onları bırakıp o yerin için girmeyecektim.

Arka bahçeye indiğimde tek başıma arka bahçenin bitimindeki eczanenin duvarına yaslandım. Birkaç dakika boyunca hastanenin camlarını izledim. Acaba Zeynep hangisindeydi? Keşke bir anda camdan baksaydı, bana bir kez olsun gülümsediğini görseydim. Bana el sallasaydı...

O an yüzümde aptal bir sırıtış hissettim.

Boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalıştım. Altı ay sonra ilk kez böyle gülüyordum... İlk kez. O sırada arka bahçeye doğru dönen iki kişi gördüm. Mert ve Zeynep'in annesi arka bahçeye döndüklerinde Mert, Zeynep'in annesini durdurup bir şeyler söyledi. Kadın şok içinde Mert'e baktıktan sonra yüzünün kıpkırmızı olduğuna şahit oldum. Bir anda öfkeyle bana doğru döndü. Duvara yaslanmayı bırakıp iki adım attım. Bana öyle bir bakıyordu ki bakışlar öldürebilseydi şu an ölmüştüm...

Kıpkırmızı bir yüz, dolmuş gözler, dolup taşan bir anne...

Mert'i gerisinde bıraktı. Bana doğru öfke dolu hızlı adımlar atmaya başladı. O bana yaklaşırken her şeye hazırdım. Kollarımı iki yana açtım.

"Bana ne kadar kızsanız, ne kadar bağırsanız ve hatta ne kadar vursanız haklısınız." dedim hayatımın en büyük mahcubiyetiyle.

Sonra bir anda hiç beklemediğim bir şey oldu... Zeynep'in annesi ben onun bana bağıracağını, kızacağını beklerken ağlaya ağlaya kollarıyla beni sardı. Bana sarıldı! Şok içinde donakaldığımda bir yandan ağlıyor bir yandan beni sıkı sıkı sarıyordu!

"Onur sen yaşıyorsun!" dedi hıçkırıklarının arasından. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum. Yüzümün yandığını hissediyordum.

"Sen gelmeseydin benim kızım ölürdü! Zeynep ölürdü! Her gün onun gözlerimin önünde eridiğini izliyordum! Allah'ım sana şükürler olsun, Allah'ım şükürler olsun!"

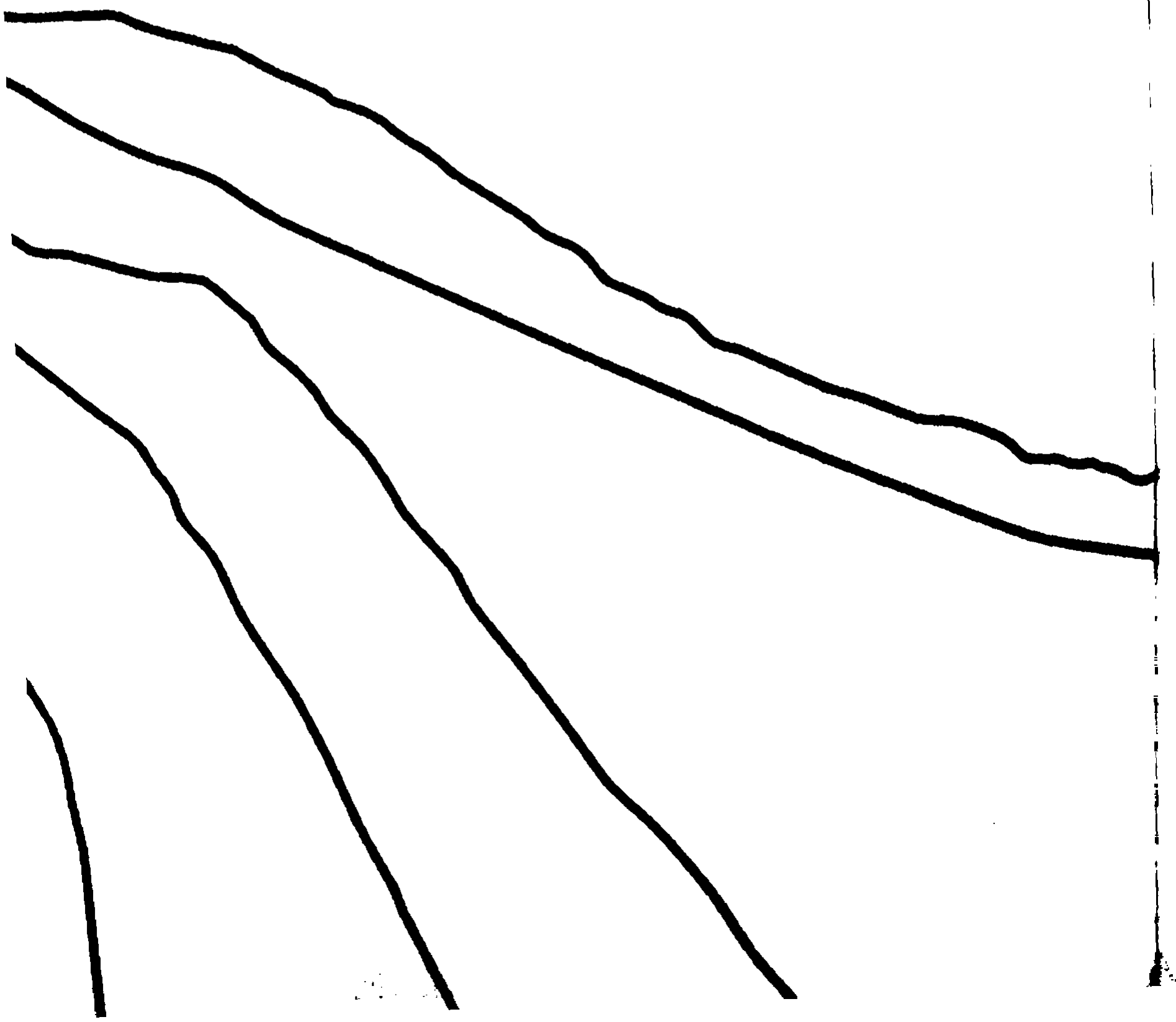
Tek kelime edecek hâlde değildim. Sevdiğim kızın annesi bana sarılmış ben ölmediğim için mutluluktan ağlıyordu. O an sanki kendi annem sardı kollarıyla beni. Bir anne tarafından böyle sıkı sıkı sarılmayalı yıllar olmuştu. Her şey tamamdı artık. Altı aydır hayalini kurduğum her şey şu an tamamlanmıştı. Bu kadın sevdiğim kızı dünyaya getirmişti, şimdi beni de kollarıyla sararak yeniden dünyaya getirmişti sanki...

8 Mayıs 2018.

Bugün benim yeniden doğduğum gündü...

Ve tekrar ölmeye hiç niyetim yoktu.

Suysak suyu çeker, ateşsek ateşi isteriz.
Çünkü sadece aynı şeyler birbirini çoğaltabilir.
Bizi sadece biz çoğaltırız.

5. Bölüm

Bir İntikam Hikâyesi

Bizi sadece biz çoğaltırız...

Su nasıl akarsa hep suya doğru, ateş nasıl çoğaltırsa yalnızca ateşi, rüzgâr nasıl bilmezse durgun esişleri, ölü her balık nasıl vurursa karaya, beşiğinden ayırılan bebekler nasıl ağlarsa onu alan kollar annesinden bir başkasıysa, bir kuş nasıl bilmezse uçmadan oradan oraya gitmeyi, hepimiz nasıl doğduysak öyle büyür ve bir gün ne olursa olsun yuvamıza dönmek isteriz... Suysak suyu çeker, ateşsek ateşi isteriz.

Çünkü sadece aynı şeyler birbirini çoğaltabilir.

Bizi sadece biz çoğaltırız.

Bazı insanlar vardır, onlar o kadar bizdir ki çoğalmak için kendimizi değil bazen onları isteriz... Onlar olmayınca eksilir ve hatta belki de onlarsız yok oluruz.

Yok olacaktım ben.

Sıfır nokta bir kalmıştı yok olmama... Bir adım kalmıştı, belki bir saniye, belki bir nefes.

Yok olacaktım...

Onun gerçekten de gittiğine inanmak üzereydim, gerçekten de öldüğüne inanmak üzereydim. Ve inansaydım yok olacaktım, beni

bilirsiniz, yalan söylemem. Kalan son nefesimi almıştım ve onu gördüğüm o an ciğerlerim yeni nefeslerle tanıştı, doldu taştı. Kalbim yeni bir ritimle atmaya başladı, kanım temizlendi sanki. Ruhum dünyadaki bütün antidepresanların yapacağı tüm o iyileştirme etkilerinden bin kat daha iyileşti bir anda. İlaçsız, terapisiz, tedavisiz. Çünkü benim tek ilacım, tek tedavim oydu. Ve o an o benim karşımda duruyordu... İnanabiliyor musunuz? Heceleye heceleye bağırmak istiyorum. Kar-şım-da du-ru-yor-du.

"Onur... Onur..." Gözlerimi yavaş yavaş araladığımda sayıkladığımı hatırlıyordum. Gözlerimin önüne gelen ilk şey tavanımda duran kırmızı ışıklardı.

"Zeynep! Kızım!" Annem heyecanla yatağımın başına koştuğunda ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordum. Neden evdeydim? Aklımda tek bir şey vardı o an...

"Hayal mi gördüm?" dedim bir anda korkuyla. "Hayal miydi?"

Yatakta telaşla doğrulduğumda annem beni kollarımdan tuttu. "Uzan kızım, yorma kendini, konuşacağız!"

"Anne!" dedim sertçe. "Hayal miydi! Halüsinasyon muydu!"

Annemin gözlerinin içine öfkeyle ve korkudan titreyerek bakıyordum. Elleri, kollarımı tutmuş bir santim ötemden o da bana titreyerek bakıyordu. Dudaklarının arasından çıkacak tek bir kelimeye muhtaçtım o an. Tek bir kelime bana hayatımı geri verecek ya da beni öldürecekti...

"Yaşıyor." Dudakları arasından dökülen bir kelime işte o an bana hayatımı geri vermişti. Gözyaşlarımın arasından kahkahalarla güldüğüm sırada annem beni kollarıyla sıkıca sardı.

"Allah'ım sana şükürler olsun!" dedim gözyaşlarımın arasından, "Anne o nerede! O nerede! Görmek istiyorum, lütfen!"

"Zeynep, onu görmen için biraz daha zamana ihtiyacın yok mu, çok zor günler atlattın..."

"Anne ne zamanı! Onur nerede! Onu görmem lazım!" Onun ismini söylemek, ondan bahsetmek o kadar garipti ki... Mucizeydi

bu ve hatta mucizeden çok daha güzeldi. Annem istemeye istemeye ayağa kalktı. Tereddütlü bir bakışla bana baktıktan sonra odamın kapısını açtı. Orada mıydı? Burada benim evimde miydi? Kapımın önünde miydi? Bana bu kadar yakın mıydı? Kalbim yerinden çıkmak üzereydi, kendimden geçmek istemiyordum ama başımın döndüğünü hissediyordum.

Sonra o an geldi... Kapımın kulpu anneme ait olmayan o el tarafından tutuldu... Kapım odanın içine doğru itildi... Ben o muhteşem eli izlerken o benim odama girdi. Kapıyı kapattı. Ve ben hâlâ ellerini izliyordum. Yüzüne bakamıyordum.

Bakabilir miydim?

Kapıyı kapatıp orada öylece kaldı, kıpırdamıyordu, konuşmuyordu. Ben de ondan farklı bir durumda değildim... Üstelik ben ona bakamıyordum bile. Gözlerimden birer damla yaş süzülürken birden beklemediğim bir şey yaptı, yatağımın ucunda, benim önümde diz çöktü.

Yüzü görüş alanıma girdiğinde üşüdüğümü hissettim. Güzel şeyler aslında bizi ısıtan değil üşüten şeylerdi. İçimdeki ağaçlar karla kaplandı, buz tuttum. Donakaldım. Kalbim durdu. Eli uzanıp ellerimi yakaladığında elimin kolumdan kopup onun elinde kalacağını düşünüyordum, dokunduğu her parçam kırılıp elinde kalacaktı sanki, o kadar donakalmıştım ki insan değildim artık. Parçalara bölünen bir kardan adamdan farksızdım.

Karşımda. Burada. Ellerimi tutuyor, bana yalvaran gözlerle bakıyor. O ağlıyor, ben ağlıyorum ve beynimin içinde bir bağırış kopuyor âdeta. ONUR GELDİ diye bağırıyor iç sesim, GELDİ!

"Zeynep..." Adımı onun dudaklarından duyduğum o an donakalma süremin bittiği andı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığım, salya sümük kollarımı boynuna sardığım o andı. Ona sarılıyordum. Birbirimize sarılıyorduk! İşte şimdi kırılacak bir kardan adam gibi değil gerçek bir insan gibi hissediyordum. O her zamanki tıraş kokusu, o her zamanki keskin parfüm kokusu burnumu delip geçerken kolları arasında tir tir titrer bir haldeydim. Şoktaydım!

"Sen gerçek olamazsın!" Dudaklarımın arasından hıçkırıklarımla birlikte dökülen tek cümle buydu. Kafasını kollarımın arasından çıkarıp kıpkırmızı, darmaduman olmuş yüzüyle bana âdeta yalvarırcasına baktığında ellerimi yüzünde gezdiriyordum.

"Gerçeğim..." Gerçekti. Sıcacıktı, buradaydı.

"Onur..." Sadece bunu söyleyebildim. İsminden fazlasını söylemek de sormak da yasaktı sanki o an bana. Çok şey bilmek istiyordum, çok şey sormak istiyordum, ama onu korkutmaktan, üzmekten, incitmekten deli gibi korkuyordum.

"Zeynep..." Burnunu boynuma yaklaştırarak öyle derin bir nefes aldı ki onun nefes alışıyla benim ciğerlerim doldu sanki. Başını bir kez daha kaldırdı, ellerimi elleri arasına alıp öperken bana bakıyordu. Birbirimize öyle çok muhtaçtık ki öyle çok muhtaç bırakılmıştık ki aylardır yemek yememiştik de şimdi sonunda en sevdiğimiz yemeği yiyorduk sanki.

Bir an bana bakarken dudaklarını araladı, sanki bir şeyler söylemek, bir şeyler anlatmak istiyordu. Sonra dudaklarını tekrar kapattı.

"Ne?" dedim, "Ne söyleyecektin? Bir şey söyleyecektin ama vazgeçtin."

Acı içinde gülümsedi. "Beni benden iyi tanıyorsun..."

Konuşuyorduk ya. İnanabiliyor musunuz! El ele, diz dize konuşuyorduk. Sesini duyuyordum ben onun. Onunla konuşabiliyordum! İnanabiliyor musunuz?

"Senin her şeyini ezbere biliyorum ben... Şimdi söyle. Ne diyeceksin de tutuyorsun içinde? Sakın her zamanki gibi düşünme. 'Ruhumdan her geçeni dudaklarımın arasına yollasam ruhuma ne kalır?' diyen Onur yok artık. Biz seninle bir ruhu paylaşıyoruz Onur." Bana dopdolu gözlerle baktı, titreye titreye içinde olan her şeyi dökmeye başladı bir anda.

"Zeynep... Zeynep benim bir babam varmış."

Şok içinde yüzüne baktığımda nutkumun tutulduğunu hissettim. Onur'un gözlerinden yaşlar bir bir akarken şok içindeydim.

"Ne?" diyebildim yalnızca. Aklım almıyordu, beynim kabullenmiyordu.

"Bunları ne Burak'a anlattım ne Mert'e... Aylardır içimde tuttum, kimseye tek kelime edemedim... Hep bir gün bunları senin karşına geçip anlatacağım anı hayal ederek yaşadım. Hep bu konuşmayı yaptığımı hayal ettim..." Durakladı, ben anlam vermeye çalışırken o titrek bir nefes alarak devam etti. "Seni telefonla aradığımda... Başımda bir silahla uçurumun kenarındaydım."

"Ne?" Sanki o ana geri dönmüşüm gibi kalbim hızlanırken Onur gözlerini gözlerime dikti.

"Ender'in kardeşi beni öldürmek üzereydi... Gözlerimi kapatmıştım. Ölmeme bir saniye kalmıştı. Sonra silah patladı."

"Sen... vuruldun mu? Onur sen aylardır bu yüzden mi yoksun? Komada mıy..." Ben telaşla ardı ardına sorularımı sorarken Onur beni sakinleştirmek ister gibi kollarımı tuttu.

"Ateş alan silah beni değil Ender'in kardeşini vurdu. Ateş eden Ender'in kardeşi değildi... Birisi ondan önce davrandı... Babam."

Aramızda ölüm sessizliği olduğunda kafamın içinden binlerce şey geçiyordu. Elbette Ender Onur'un babası olmadığına göre bir yerlerde Onur'un gerçek bir babası olmalıydı! Biz bunu nasıl düşünemezdik!

"Kim..." O denli şoktaydım ki hiçbir şey diyemiyordum.

"İsmi Rıza Boysan. Kıdemli bir asker..."

Duyduğum kelimeyle birlikte beynimde tek bir şey canlandı. Onur'un yürüyüşünü her zaman asker adımlarına benzetiyor oluşum... Onur'un asker adımları... Babası bir asker miydi?

"Annemin ilk, tek ve son aşkı..."

"Annen Ender'le ondan sonra mı evlenmiş?" Onur başını sallarken yaşadığım şok giderek büyüyordu.

"Rıza'yla ayrıldıktan sonra Ender'le evlenmiş... Ama Rıza'yla birbirlerini unutamamıştılar. Ender annemi zorla yanında tutuyormuş. Şiddet uyguluyormuş, belki de daha kötü şeyler..."

"Yani tüm bu yıllar boyunca annen gerçek babana mı âşıkmış!"

"Evet... Tüm bunlar bunun intikamı işte... Rıza benim onun oğlu olduğumu çok yeni öğrenmiş. Beni aramış, bulmuş, izlemiş, başıma gelenleri öğrenmiş... Ve çareyi beni kaçırmakta bulmuş..."

Onur'un yüzünde tüm o yaşanmışlıkların izleri birer çizgi olarak kalmıştı sanki. O çizgileri izlediğim sırada ona karşı öyle büyük bir üzüntü hissettim ki yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Aylardır babanın yanında mıydın?" Başını salladı. Sonra mahcup bir bakış attı yüzüme.

"Sizi bu hâle getirdiğim için Allah'tan defalarca beni öldürmesini diledim. Öldüğümü sanarak geçirdiğiniz tüm o aylar boyunca ben yaşıyordum ve tek yaptığım sizi düşünmekti... Ama size haber veremezdim. Sizin hakkınızda her şeyi öğrenerek yaşadım aylarca ama size ölmediğimi söyleyemedim işte... Söylemeyecektim de. Hayatınızda olmamamın en iyisi olduğuna inanıyordum. Ama ne sizin için en iyisi oldu bu ne benim için. Her şeyi mahvettim... Beni affetmeni de beklemiyorum senden. Ama..." derken alnımı alnına yasladım.

"Sana kızgın değilim, hiç olmadım ve asla olmayacağım."

"Kızmalısın!" dedi bir anda kendisine duyduğu öfkeyle.

"Sana asla kızmayacağım Onur. Sen buraya geri geldin. Sen bana geri geldin! Geri kalan ömrümüzün hiçbir saniyesini sana kızarak geçiremem. Ve geçirmeyeceğim de." Onur minnettarca ellerimi öperken bu anın gerçek olup olmadığını kafamın içinde binlerce kez sorguladım. Ve tek bir sonuca vardım... Her şey gerçekti... Onur buradaydı.

O sırada Onur'un telefonu çalmaya başladı. Onur cebinden çıkardığı telefonu anında meşgule attıktan sonra bir kez daha bana baktı.

"Sen..." dedi, "İyisin, değil mi?"

"Hayatımın en iyi dakikalarını yaşıyorum."

"Bu dakikaların bitmesine de izin vermeyeceğim... Söz veriyorum. Hani en son gecemizde sabaha kadar kapında beklemiştik ya.

Yine bekleyeceğiz. Ben senin güvende olduğundan emin olduğum ana kadar kapında bekleyeceğiz." Sonra durdu, yavaş yavaş devam etti. "Gerekirse bir ömür boyu kapında beklerim... Ge..." derken odamın kapısı sertçe açıldı, şok içinde kapıya baktım. Annem korkuyla kapıdan bize bakarken kalbimin hızlandığını hissettim.

"Birileri..." dedi annem telaş içinde, "Mafya tipli birileri kapıda seni görmek istiyor Onur!" Annem korkuyla konuştuktan sonra Onur hızla ayağa fırlarken peşinden fırladım.

"Sen burada kal!" dedi bana sertçe.

"Hayır!"

Peşinden gittiğim sırada Onur çaresizce durup bana baktı. "Burada, annenle kal Zeynep. Kimin geldiğine bakıp döneceğim."

"Asla."

"Zeynep lütfen beni çaresiz bırakma... Lütfen burada kal."

"Seni asla bırakmayacağımı biliyorsun, boşuna vakit kaybediyorsun."

"O zaman şimdi yapacağım şey için özür dilerim." Beni hızla odaya itip üzerime kapıyı kapattığı ve hatta kapıyı arkamdan kilitlediği an şok içinde odanın içinde korkuyla kalakaldım.

"Onur! Kapıyı aç! Anne! Kapıyı açın!"

Hiçbir ses gelmedi... Onur'un merdivenlerden inişini duyduğum sırada ağlıyordum. Öyle bir hayatın ortasına düşmüştük ki her an her şey güzel olan tüm anları mahvedebilecek gibi geliyordu. Kim gelmiş olabilirdi? Mafya tipli insanlar da ne demekti? Ender'in adamları mı buradaydı? Kafayı yiyecektim. Tam o sırada odamın kapısı yavaşça annem tarafından açıldı. Anneme öfkeyle baktığımda başıyla şok içinde aşağıyı işaret etti.

"Ne?" dedim anlam veremeyerek.

"Onur'un..." dedi şok içinde, "Babası..." Başımı merdivenlere çevirdiğimde onu gördüm. Onur'un bana anlattığı o adamı... Rıza Boysan'ı. Onur'un babası olduğu her halinden belli olan, Onur'un asker adımlarını aldığı bu adamı... Üzerindeki kahverengi montu, belindeki avcı kemeriyle o kadar ürkütücü duruyordu ki tüylerim

diken diken olmuştu. Burak ve Mert duydukları ve gördükleri karşısında ayakta zor duruyor gibilerdi.

Ben merdivene doğru bir adım attığımda Onur'un babasının ve yanındaki adamlarının bakışları merdivenlere çevrildi. Beni gördüğü an yüzünde garip belirsiz bir gülümseme gördüm. Bana ilgiyle bakarken merdivenleri tamamen indim ve karşısında durdum.

"Merhaba..." diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Merhaba küçük hanım." dedi bana hayranlıkla bakarken.

"Siz..." dedim emin olmak için, ama devam edemedim.

"Evet. Ben Onur'un babasıyım."

O an Onur'un babasına ne kadar benziyor oluşunun şaşkınlığı içindeydim. Bir insan bir insandan yaratıldığını bu kadar belli eder miydi? Benzerlikten öte, bunun adı aynılıktı.

"İçeri geçmez misiniz? Yemek yeriz." Annemin sesiyle birlikte hepimizin bakışları merdivenlere yöneldiğinde çok garip bir an yaşıyorduk.

"Eh... Aslında benim Onur'la konuşmam gereken bir şey vardı, konuşup gitmeyi planlıyordum ama..." derken Onur babasının sözünü kesti.

"Öyleyse bahçede konuşalım, sonra gidersin." Kaşlarımı çatarak Onur'a döndüğümde Rıza Bey başını sallayarak bahçeye doğru döndü. Onur kapıya doğru ilerlerken Onur'u kolundan tuttum,

"Hayır!" dedim öfkeyle, "Gelin yemek yiyelim... Ne konuşacaksanız içeride konuşabilirsiniz. Biz sizinle tanışmak istiyoruz... Değil mi?" Burak ve Mert'e döndüğümde onlar hâlâ şoku atlatamamışlardı. Burak'ın kolunu dürttüğüm sırada telaşla başını salladı.

"Tabii... Tabii..." dediği sırada babasının gözleri Onur'un gözlerine kaydı, içeri girip girmeyeceğine dair soru sorar gibi baktı Onur'a. Onur'un babasına soğuk olduğu çok belliydi, ama bu sadece davranış şeklinin derecesiydi. Kalbinde daha şimdiden sıcak bir yerde olduğunu ben gözlerinde görebiliyordum.

Şükürler olsun ki babam bu gece eve geç gelecekti, bu sayede kimseye hiçbir açıklama yapmadan altı kişi otururduk, birlikte bir yemek

yedik. Ama ne yemek... Kimsenin konuşmadığı, dünyanın en gergin havasının solunduğu, her an herkesin patlayabileceği bir yemek.

"Yani siz şimdi kesin olarak Onur'un babası mısınız?" Burak'ın saçma sapan sorusuyla koluna vurdum.

"Pa... pardon... Yani... Kusura bakmayın şokumu atlatamadım."

"Önemli değil evlat. Bunu Onur'dan duymalıydınız, benden değil."

"Haklısınız, bizden saklamamalıydı." Mert, Onur'a onu iğneleyerek baktığında Onur'un gözleri masaya dikilmiş, öylece masayı izliyordu.

Uzun ve derin sessizliği annem bozdu. "Daha fazla taze fasulye isteyen var mı?"

Sessizliği bozmak için muazzam bir cümleydi bu. Kimseden ses çıkmazken cevap Burak'tan geldi. "Valla ben biraz daha alırım ya." Koluna bir kez daha vurduğum sırada tabağını anneme uzatırken bana baktı.

"Kızım şimdi ne dedim ya!"

"Taze fasulye yiyecek zaman mı şimdi!"

"Canım çekti, Allah Allah!" Gözlerimi devirerek Onur'a baktığım sırada duruşunu hiç bozmadan masaya bakmaya devam ediyordu. Aralarındaki bu sıcaklıktan uzak, oldukça gergin altı ay var mıydı? Babası Onur'a karşı yakın duruyor gibiydi... Onur ise yine bir duvar örmüştü etrafına...

"Rıza Bey, eminim ki herkes..." dediğim sırada sözümü kesti.

"Rıza Amca diyebilirsin Zeynep... Böylesi çok daha iyi olur." Gülümseyerek söze tekrar girdiğimde Onur ne diyeceğimi merak ederek başını kaldırdı. "Rıza Amca, eminim ki herkes böyle düşünmüştür ama söylemek istedim... Onur'un size olan benzerliği konusunda şoktayım. Sizi gördüğüm ilk an bu yüzden çok şaşırdım. Her şeyini sizden almış..." Onur bana hayretle bakarken Rıza Amca gülmeye başladı.

"Sen bir de benim gençlik fotoğraflarımı gör. Onur'un fotoğraflarının siyah beyaz hali..." O an Onur'un gözlerinde garip bir me-

rak sezdim. Sanki fotoğrafları merak etmişti ama asla söyleyemezdi, söylemeyecekti.

"Yanınızda hiç var mı? Yani gençlik fotoğrafınız..." Başını bilge bir ifadeyle sallayarak elini ceketinin cebine götürüp cüzdanını çıkardı. Cüzdandan yere yanlışlıkla bir fotoğraf düşerek Onur'un ayaklarının dibine kadar gitti. Onur yere düşen fotoğrafı almak için eğildiğinde şoka girdiğini gördüm. Eğildi, fotoğrafı aldı. Fotoğrafa birkaç saniye baktıktan sonra babasına doğru uzattı. O sırada gözüm fotoğrafa çarptı... Bu Onur'un annesinin fotoğrafıydı. Hayretler içinde Rıza Amca'ya döndüğümde yutkunarak fotoğrafı alıp cüzdanına koyduğunu gördüm. Hâlâ fotoğrafını mı saklıyordu?

Annem odaya Burak'ın fasulye tabağıyla girdiği sırada Onur'la göz göze geldik. Birbirimize derin derin baktığımız sırada Rıza Amca bana bir fotoğraf uzattı. Fotoğrafı elime aldığımda annem, Burak ve Mert de bana doğru eğilmiş fotoğrafa bakıyordu. Hepimiz şok içindeydik.

"Bu Onur'un fotoğrafı mı?" diye sordu olayı bilmeyen annem.

"Hayır..." dedim şaşkınlıkla, "Bu babasının fotoğrafı."

O kadar benziyorlardı ki bu benzerlik ikiz kardeşlerde bile zor görülebilecek cinsten bir benzerlikti... Onur bir kez daha masayı izlerken fotoğrafı ona uzattım. İstemeye istemeye eline aldı, yaklaşık bir dakika boyunca hiç gözünü ayırmadan fotoğrafa baktı ve Rıza Amca'ya geri uzattı.

"Hayatımda birbirine bu kadar benzeyen bir baba oğul hiç görmemiştim." diye mırıldandığım sırada Mert söze atladı.

"Hayatım boyunca bu çocuk Ender'den nasıl dünyaya gelmiş diye düşünüp durmuştum... Şimdi anlıyorum."

Ortamda oluşan derin sessizlikten sonra Rıza Amca söze girdi.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Ellerinize sağlık. Ve çocuklar... siz harika evlatlarsınız. Beni böyle hoş karşıladığınız için sağ olun, var olun."

"Ne demek, yine bekleriz. Ama bir kahvemi içmeden hiçbir yere bırakmam." dedi annem sevecen bir tavırla.

"Kahveyi Zeynep yapsın." Burak'ın cümlesiyle birlikte bir kez daha koluna vurduğumda artık kolunun morardığına emindim.

"Çok sevinirim Zeynep kızım. Onur'un bu gece buradan ayrılacağını sanmıyorum. Ve benim onunla konuşmak istediğim önemli bir konu var. İzniniz olursa Onur'la özel bir konuşma yapabilir miyim?"

"Tabii," diye söze atladı annem, "Siz üst kata, eşimin çalışma odasının balkonuna çıkın. Zeynep kahvelerinizi getirir. Buyurun ben size balkonu göstereyim."

"Teşekkür ederim."

Onur ve Rıza Amca masadan kalkıp annemin peşine takıldıkları sırada Burak ve Mert'le birlikte telaşla ayağa kalktık.

"Dinlememiz lazım!" dedi Burak merakla.

"Onur bize asla anlatmaz. Adam buraya kadar geldiğine göre ciddi anlamda önemli bir durum olmalı. Dinlemek zorundayız..." Mert de ona katılırken başımı salladım.

Annem onları balkona götürüp merdivenlerden inerken telaşla anneme doğru fısıldadım, "Anne sen kahveleri yap. Babamın odasına getir, ben onlara vereceğim."

"A ah! Kızım sen yapmayacak mıydın! Siz nereye!"

Anneme cevap vermeden hızla merdivenleri çıktık. Sessizce babamın odasına girdiğimiz sırada bizi fark etmediler.

"Emekleyerek gidelim!" Burak'ın fısıltısıyla başımı salladım ve yere doğru eğildik. Yerde neredeyse sürünürcesine kapıya doğru ilerlediğimiz sırada sesleri oldukça net bir şekilde yakınlaştı.

"Şşş!"

Kapıya yaslandığımızda artık onları gayet net bir şekilde dinleyebiliyorduk.

"Anlayamadığım bir şeyler vardı..." diye söze girdi Rıza Amca.

"Mesleğimi biliyorsun... Yüzlerce de polis arkadaşım var. Suç hikâyesi çok dinledim. Çok intikam planına tanık oldum. Ama ge-

celerce gündüzlerce düşünüp durdum ve bu intikam hikâyesinde anlamadığım bir şey vardı. Eksik bir yan vardı. Hem de çok eksik..."

"Ne vardı?" Onur'un sorusuyla birlikte nefesimizi tutmuş onları dinliyorduk.

"Her intikam, birine acı çektirmek için alınır. Plan masumlara değil ceza verilmek istenen insanlara acı çektirmek üzerine kurgulanır. Ama sen bu hikâyenin masumusun Onur. Bu adam bu planı bir masuma acı çektirmek üzere kurmuş olamazdı... Bundan tatmin olamazdı. Eksik olan şey buydu."

"Bundan tatmin oldu ama, benden istediği her türlü tatmini aldı."

"Senden değil." dedi bir anda. Kaşlarımı çattım, ne demek istiyordu? Ne diyecekti? Kalbim yerinden çıkmak üzereyken Onur'un sorusu duyuldu.

"Nasıl yani?"

"Oğlum... Şimdi sana söylemem gereken şey, neyi nasıl değiştirecek bilmiyorum... Ama bizi alt üst edeceğini biliyorum... Ben annenin mezarını açtırdım."

"Ne?"

"Ne?"

"NE!"

"NE!"

Dördümüzün de ağzından çıkan tek kelime buydu! Ben Burak ve Mert'in ağızlarını kapattığımda Rıza Amca son bir cümle kurdu, her şeyi değiştiren son bir cümle...

"Annenin mezarı boş."

Bir harabeyi sevdin, yıkık bir binaya âşık oldun...

Bir harabeyi sevdin, yıkık bir binaya âşık oldun...

6. Bölüm

Ben Neredeyim...

Sen Nerede?

"Annenin mezarı boş."

"Annenin mezarı boş."

Kafamın içinde dönüp duran bu cümle dünyamı baş aşağı çevirmişti sanki... Gözlerimin önünde Onur ve babası, yanımda şoka girmiş Burak ve Mert ve içimde kocaman bir dehşet duygusu.

"Biri benim kolumu sıkabilir mi? Abi ben gerçek olmayan şeyler duymaya başladım!" Burak şok içinde konuşurken gözlerimi Onur'dan ayıramıyordum.

"Biri benim kafamı alıp duvara vurabilir mi peki, çünkü ben şu an gerçekten kendime gelemiyorum."

Mert'in dağılmış sesi Onur'un titreyen sesiyle kesildi. "Annemin... mezarı... ne?" Onları gizlice dinlediğimiz yerde sanki depremi yaşıyorduk, biz bu haldeyken Onur'un ne halde olabileceğini tahmin edemiyordum. Kasırgalar, fırtınalar oluyordu içinde, görebiliyordum. Ve her şeyden öte, gözlerinde umut görüyordum...

Çok uzun zamandır unuttuğumuz bir hisle karşı karşıyaydık şimdi. Umut... Sözlüğümüzden çıkardığımız bir kelimeydi sanki umut ve biz onu sözlüğümüze geri ekliyorduk... Onur'un bu titreyen sesi, ayakta duramayan şu hali bana hiç görmediğim bir Onur'u gösteriyordu. Tanıştığımızdan beri mutsuz, karamsar, karanlık bir Onur varken karşımda, sanki şimdi gemisine binmiş de denize açılıyordu.

"Annenin mezarı boş. Seni veya kendimi umutlandırmak istemiyorum. Bu annenin yaşıyor olduğu anlamına mı geliyor bilmiyorum... Ama bunun altında yatan sebep her neyse sana söz veriyorum, o sebebi ortaya çıkaracağım oğlum. Zuhal eğer hayattaysa..."

"Sus." Onur gözlerinden akan bir iki damla yaşa rağmen sert durmaya, yıkılmamaya çalışıyordu. Ağlamamaya çalışıyordu. Umutlanmamaya çalışıyordu.

"Abi balkona çıkıp yanlarına gidelim, ben delireceğim ya!"

"Burak iki dakika dur Allah aşkına, şurada bir şey dinliyoruz!"

"Susun lütfen... Şu an tek istediğim Onur'un sesini duymak..."

"Ben..." dedi Onur titreyen sesiyle. Bir anda öne doğru düşecek gibi sendeledi, üçümüz birden ayağa fırladık fakat bize gerek olmadan başka iki el tuttu Onur'u. Babasının elleri...

"Eğilin, eğilin görmesinler!" Mert fısıltıyla söylenirken onlara dikkatle bakmaya çalışarak yere doğru eğildim.

"Ya ben ağlayacağım galiba..." Burak burnunu çekerken gözlerim hâlâ balkondaydı. Öyle bir duruyorlardı ki karşımızda görseniz dayanamaz ağlardınız... Sarılamıyorlardı. Rıza Amca'nın elleri Onur'un kollarını sıkıca tutmuş, birbirlerinden güç alıyorlardı. Onur'un titriyor olduğu her halinden belliydi.

"Oğlum... Gel, otur! Gel şöyle!" Rıza Amca Onur'u balkondaki koltuklarımızdan birine oturtmaya çalışırken Onur kollarını çekti.

"Ben..." dedi bir kez daha, "Dışarı çıkmam lazım. Tek başıma kalmam lazım. Nefes almam lazım."

Onur balkonun kapısına yöneldiği sırada biz korkuyla masanın altına girdiğimizde Rıza Amca Onur'un kolunu tuttu.

"Bu halde tek başına bir yere gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun!" dedi sert ama anlayışlı bir sesle.

"Gitmek zorundayım."

"Nereye gideceksin oğlum Allah aşkına! Ender'i bulmaya mı! Sana söz veriyorum her şey benim kontrolüm altında, her şeyi ben halledeceğim, bana bırakmak zorundasın. Senden tek istediğim huzurlu bir şekilde beklemen... Tek istediğim bu. Seni tehlikeye atamam."

"Yürü be Rıza Amca!"

Elimi korkuyla Burak'ın ağzına götürdüm. "Şşş!"

"Sus abi kapının dibindeler!"

"Pardon."

Onur derin ve titrek bir nefes aldı. Gözlerini birkaç saniye kapalı tuttuktan sonra başını sallayarak gözlerini açtı. Burnunu çekip kendine gelmeye çalıştıktan sonra konuşmaya başladı.

"Sadece dışarı çıkıp tek başıma yürümek istiyorum. Hiç kimseyi bulmaya çalışmayacağım, başımı belaya sokmayacağım. Sadece çıkıp tek başıma hava alıp kendime gelmeye ihtiyacım var. Seni bir baba olarak kabullendiğim için değil, sadece beni umursadığın için söz veriyorum, geri döneceğim..."

Onur, Rıza Amca'ya tek kelime daha ettirmeden kolunu çekip balkondan içeri girdiğinde masanın altında gizlenmiş öylece onun gidişini izliyorduk. Böyle bir anda sürpriz yumurtadan çıkar gibi masanın altından sürünerek çıkıp onun gidişini durduramazdık. O odadan çıkar çıkmaz biz telaşla masanın altından çıktık.

"Ne yapalım, ne yapacağız şimdi abi!" Burak korkuyla söylenirken anında balkonun kapısını açıp Rıza Amca'nın karşısına çıktım. O an onunla göz göze geldik... Bana öylesine korkmuş ve yorulmuş bakıyordu ki elimi uzatıp Rıza Amca'nın kolunu tuttum... Destek olduğumu göstermek istiyordum.

"Siz elinizden geleni yapmışsınız..." diye mırıldandım, "ve ister inanın ister inanmayın ben Onur'u biraz olsun tanıyorsam size gü-

veniyor. Şaşkın ama içi rahat şu an... Hiçbir şey yapmayacak, kendini tehlikeye atmayacak... Söz verdiği gibi, size ve bize geri dönecek."

"Sağ ol kızım... Onun bana güvenmesi için her şeyi yaparım..."

"Her şeyi yapıyorsunuz zaten." diyerek konuşmaya atladı Mert.

"İyi ki geldiniz." Burak da içten bir cevap verdiği anda Rıza Amca'nın yüzünde garip bir gurur gördüm.

"Sağ olun çocuklar..." dedi gururla, "Asıl siz iyi ki gelmişsiniz oğlumun hayatına. Siz olmasaymışsınız... Şu an belki de tüm yaşadıklarını kaldıramamış, kendi yaşamına son vermiş bir oğlum olacaktı. Ona güç veren sizsiniz. Kendini tehlikeye atmayacaksa bunu sizin için yapacak... Az önce geri döneceğine dair söz verdiği insan ben değildim, sizdiniz... Bizi dinlediğinizi biliyordu. Şimdi izninizle, ben gideyim. Yarın haberleşiriz, olur mu?"

"Tabii. İyi geceler... Ve çok memnun olduk..." diye mırıldandığım sırada Burak küçük bir çocuk duygusallığıyla söze girdi.

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar memnun olduk Rıza Amca."

Rıza Amca bize birkaç saniye baktıktan sonra gülümsedi.

"Ben de çocuklar, ben de... İyi geceler."

Rıza Amca'yı kapıya kadar geçirdikten sonra annemi korkutmamak için Burak ve Mert'le birlikte yürüyüşe çıkacağımızı söyleyerek evden ayrıldık. Sokakta yürüdüğümüz sırada içten içe Onur'un nerede olduğunu bildiğimi hissediyordum. Ve hatta bildiğime emindim...

"Peşinden gitmeyecek miyiz? Ya da Rıza Amca peşinden gitmeyecek mi? Ya başına bir şey gelirse?" Burak çıktığımızdan beri sorular sorup duruyordu.

"Abi çocuk sadece yürüyüş yapacağını söyledi. Yürüsün, kendine gelsin, sonra dönecek zaten. Buna adım gibi eminim." O an gözüm gökyüzündeki aya kaydı... Başımı salladım.

"Hayır," dedim, "Yürüyüş yapmaya gitmedi..." Burak ve Mert merakla bana döndükleri sırada gözlerimi aydan ayırmadım.

"Annesinin mezarına gitti. Şu an onu rahatlatacak tek şey bu... Orada olduğuna adım gibi eminim."

"Doğru ya! Tabii ki oraya gitti, nasıl aklıma gelmedi bu benim!"

"Biz mi Onur'un çocukluk arkadaşıyız sen misin belli değil Zeyno. Peki şimdi ne yapıyoruz, peşinden gidiyor muyuz?" Burak ve Mert soruyu bana soruyorlardı... Yüzlerine birkaç saniye baktıktan sonra başımı kaldırdım.

"Onur'un geldiğini ve yaşıyor olduğunu benden sakladınız..." dedim bir anda.

"Evet senden bunu bir gündür gizliyoruz, vay be nasıl yaparız böyle bir hainliği... Koskoca bir gün boyunca gizledik!"

Mert'e gözlerimi devirdiğim sırada Burak söze girdi. "Ne hainliği abi, ne koskoca bir günü ya? Bir gün gizledik sadece bunun neresi hainlik Mert? Neden kızı iyice gaza getiriyorsun?" Espriyi anlamayan Burak'a ikimiz de kınayan gözlerle baktığımız sırada Mert kısaca açıkladı.

"Şaka yaptım Burak. Kinaye yaptım yani..."

"Ne? Hee... Haa... Tamam ya şu an anladım! Benim beyin hücrelerim iyice azalmaya başladı nakil yaptırmam gerekiyor."

Sinir bozukluğuyla gülerek omuz silktiğim sırada söze girdim. "Onur'un geldiğini benden bir gün bile olsa gizlediniz. O yüzden şimdi sizden bir şey isteyeceğim ve yapacaksınız..."

"Heh, böyle bir noktaya doğru ilerleyeceğini biliyordum konuşmanın... İste bakalım ne isteyeceksin..."

"Ben konuşmanın böyle bir noktaya doğru ilerlediğini anlamadım ya abi sen nasıl anladın bunu? Yemin ederim beynimi kaybediyorum ya da siz fazla zekileştiniz."

"Burak iki saniye susar mısın kardeşim, Zeynep bir konuşsun!" Burak'a ister istemez güldüğüm sırada sonunda söz sırası bana geçmişti.

"Onur'un yanına ben tek başıma gideceğim. Onunla bu akşam tek başıma konuşmak istiyorum. Yalnız kalmak istiyorum..." Birbirlerine bakıp çok komik bir şey söylemişim gibi gülmeye başladılar bir anda.

"Aynen, kesin izin veririz gecenin bir vakti tek başına mezarlığa gitmene..."

"Kesin veririz..."

"İzin istemiyorum, buna müsaade etmek zorundasınız. Onunla ben olmadan bir gün geçirdiniz, şimdi bir iki saat onunla yalnız kalmaya hakkım var."

"Zeyno, bu saatte tek başına mezarlıkta başına neler geleceğini biliyorsun, değil mi?" Başımı kaldırdım, yüzlerine sabırsızca baktım.

"Ölüler mi zarar verecek bana? Dünyanın en güvenli yeri mezarlıklardır belki de... En korkmamamız gereken yer... Beni oraya kadar bırakmak istiyorsanız bırakın. Ama izin verin mezarlıkta onun yanına tek gideyim, bu gece onunla tek konuşayım. Lütfen. Onun da benim de buna ihtiyacımız var..."

Sadece birkaç dakika sonra Mert'in arabasına binmiş, çoktan yola çıkmıştık. Dışarıda hafif bir yağmur başlamıştı, yağmur peşimizi bırakmıyordu... Mert bir yandan arabayı kullanırken bir yandan öteki eliyle arka koltuğun önüne koyduğu mağaza poşetinin içinde bir şey arıyordu.

"Bunları al... İkisi de erkek hırkası ama sen alışıksın... Diğerini de Onur'a ver. Hava epey bozacak gibi."

"Tamam..."

"Sizi mezarlığın çıkışında bekleyelim mi? Kabul etmeyerek salaklık ettik, haklısın. Yalnız vakit geçirmeye ihtiyacınız var... Ama çıkışta bekleyelim, aklımız sizde kalmasın..."

"Tamam..." dedim bir kez daha, "Bekleyin."

Giderek artan yağmur arabanın camlarını dışarıyı göstermez hale getirdiği sırada mezarlığa ulaşmıştık bile... Arabanın kapısını açtığımda Burak kolumu tuttu.

"Buradan girdiğin zaman yolun sağ tarafında ZORLU AİLE MEZARLIĞI göreceksin... Zuhal Teyze'nin mezarı orada, dördüncü sırada..."

Onlara içim burkularak baktım bir anda. Arkadaşlarının annelerinin mezarının yerini ezbere biliyorlardı.

"Siz bu dünyada bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşlarsınız..." diye mırıldandım ağlamamak için kendimi zor tutarak.

"Haydaaa niye böyle dedin şimdi valla ağlarım ben ya!" Arabadan inerken Burak'ın tepkisine güldüğüm sırada bir yandan sağ gözümden akan tek damla yaşı silmekle meşguldüm. Onlar arabayı kenara çektikleri sırada ben akıl almaz yağmurun altında etrafı görmeye çalışarak mezarlıkta yürüyordum. Onur'un gerçekten de burada olması için dua ederek ilerlediğim sırada gözlerim etrafı zar zor görebiliyordu. Burak kaçıncı mezara gitmemi söylemişti ya... Beş miydi? Hatırlayamıyordum.

"ZORLU AİLE MEZARLIĞI" yazısını uzaktan okuduğumda adımlarımı hızlandırdım. Mezarlığa yaklaştığımda gördüklerim karşısında içimin rahatlaması mı gerekiyordu yoksa kötü mü hissetmeliydim bilmiyordum.

Oradaydı... Annesinin mezar taşına kafasını koymuş, yere diz çökmüş öylece oturuyordu... Ağır adımlarla yanına yaklaştım. Elimdeki hırkayı sırtına ve kafasına örttüm. Bir anda yavaşça kafasını kaldırıp bana baktı. Çok garip, yanına birinin gelmesinden, kafasına ve üzerine bir şeyin örtülmesinden herkes korkardı, oysa Onur korkmadı... Sanırım artık korkacağı kimse kalmamıştı.

"Zeynep..." diye mırıldandığı sırada yanına diz çöktüm.

"Burada olacağını tahmin ettim..." Birkaç saniye bana baktıktan sonra sırılsıklam olduğumuz yağmurun altında gözlerini "Zuhal Zorlu." yazısına çevirdi...

"Annemle konuşmaya geldim."

"Annen burada değil, kendine bunu yapma... Belki de yakında annenle yüz yüze konuşabileceksin."

Kısa bir sessizlik oldu o an... Yağmur damlaları mezar taşlarına vururken kulaklarımızın duyduğu tek ses o damlaların sesiydi.

"Hayır..." dedi titreyen sesiyle Onur. Başımı kaşlarımı çatarak ona çevirdim.

"Ne?"

"Annemle asla yüz yüze konuşamayacağım Zeynep..."

"Neden? Eğer annen hayattaysa... baban onu bulacak..."

"Annem hayatta değil. O orospu çocuğu Ender bana annemle kavuşmam için en ufak bir şans bırakır mı sanıyorsun? Tek istediği daha fazla acı, daha fazla oyun... Annemi mezarından çıkardı, ölü annemin bedenini aldı başka yere götürdü... Beni umutlandırmak için. Umutlandığım anda yine ve yeniden yıkmak için... Ben..." dedi ve gözlerinden akan damlaları yüzünün her tarafı yağmurdan ıslanmış olmasına rağmen elleriyle silmeye çalıştı. Titriyordu.

"Ben ölü annemin ölü bedeniyle saatlerce uyudum Zeynep... Annem uyuyor sandım... Kucağına yatıp onunla saatlerce uyudum... Kıpırdamadı, uyanmadı, buz gibiydi... O ölüydü Zeynep. Benim annem ölmüştü..."

Birden başını göğsüme yasladı, titreyen dudakları arasından yeni kelimeler dökülürken işte şimdi gerçekten ağlamaya başlamıştı.

"Yaşıyor olsun ya... Ölmemiş olsun... Lütfen..." Annesini yeni kaybetmiş küçücük bir çocuk gibi kollarımda annesini istediği için ağlıyordu. Ona annesini geri verebilmeyi her şeyden çok isterdim, hem de her şeyden çok...

Kollarımla başını sıkıca sardım. Ona sıkıca sarıldım. O benim kollarımda belki yarım saat ağladı. Orada o mezarın başında, giderek artan yağmurun altında belki kırk dakika konuşmadan oturduk...

"Babana güven..." dedim bir anda, "Sen ona karşı ne hissedersen hisset o seni her şeyden çok seviyor, bunu onun gözlerinde görebildim... Belki daha birkaç aydır hayatındasın, ama o senin baban. Senin asker yürüyüşünü aldığın adam, ela gözlerini aldığın adam, saçlarının şeklini aldığın adam... Parmaklarınız bile aynı biliyor musun... Her şeyini kaybetmiştin, babanı, evini, soyadını, bizi... Bu adam sana bir baba verdi, bir ev verdi, bir soy ad verdi, sana bizi geri verdi... Ve ona güven, çünkü sana yemin ederim bu adam sana anneni de geri verecek Onur..." Onur göğsümde yatmaya devam

ederken yavaş yavaş nefes alıp verdiği sırada ona son bir cümle kurdum. "Söz veriyorum, her şey çok güzel olacak..."

Başını göğsümden kaldırıp bana baktığı sırada ikimiz de sırılsıklamdık. Gözleri, yüzümü uzun uzun izledi. Yüzünü yüzüme yavaşça yaklaştırdı, dudakları dudaklarıma değdiği sırada nefesimi tuttum. Hiç kıpırdamadan sadece kokumu içine çekerek beni uzun uzun öptü...

"İyi ki varsın Zeynep..."

Dudaklarımız ayrılıp alınlarımız birleştiğinde kendi kurduğum cümleye artık kendim de inanıyordum, her şey çok güzel olacaktı...

"Burak ve Mert mezarlığın çıkışında bekliyorlar. Hadi gidelim, bizi evlerimize bıraksınlar. Olur mu?" Ayağa kalkıp Onur'a elimi uzattığımda elimi sıkıca tuttu ve ayağa kalkmasına rağmen bırakmadı... Benimle el ele yürüdüğü sırada bir anda durdu, iki elimi de tutup yüzüme baktı.

"Gittim, altı ay gelmedim... Sonra bir anda geldim... Neden gittiğimi sormadın, neden geldiğimi sormadın, kızmadın, küsmedin... Şu kadar kısa bir sürede bile beni kendimden daha iyi tanıdın. Burada olduğumu bildin, kalktın geldin... Islandık, ıslandım demedin. Üşüdük, üşüdüm demedin. Çamur oldu her yerimiz, her yerimiz çamur oldu demedin. Bir harabeyi sevdin, yıkık bir binaya âşık oldun... Ben seni hak edecek ne yaptım?"

Ela gözleri kahverengi gözlerime öyle bir bakıyordu ki kendimi tutamadım. "Bunu yaptın." dedim bir anda, "Bana öyle bir bakıyorsun ki... Başka hiçbir şey yapmana gerek kalmıyor..." On saniye, yirmi saniye, otuz saniye boyunca bana baktı... Sanki söylemek istediği bir şey vardı da söyleyemiyordu. Sonra bir anda tüm mezarlığın ortasında gözlerimin önünde yere doğru eğildi, tek dizinin üstünde diz çöktü. Ben kaşlarımı çattığımda ellerimi ellerine aldı.

"Zeynep benimle evlenir misin?" dedi bir anda.

"Ne?"

"Hayatlarımız, şartlarımız, yaşlarımız uygun değil, biliyorum... Ne yeri ne zamanı şimdi, bunu da biliyorum. Ama bunu sana ikinci

kez soruyorum ve bana söz vermeni istiyorum. Zamanı geldiğinde, bir gün benimle evlenecek misin Zeynep?"

Şok içinde yüzüne baktığım sırada konuşmayı unutmuştum. Islak ellerinde eski kırmızı zümrütten bir yüzük vardı... Titriyordum... Bunu bana ikinci kez soruyordu. İlkinde bir uçurumun kenarındaydı, kafasına bir silah dayanmıştı... Şimdi ise bir mezarlıktayız, fırtınanın altında... Bu soruyu bana nerede sorarsa sorsun benim cevabım değişmeyecekti, asla değişmezdi. Oysa şimdi farklıydı, elinde bir yüzük vardı.

"Evet." dedim bir anda gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken, "Seninle evleneceğim Onur... Zamanı geldiğinde..."

Gözlerime mutluluk gözyaşlarıyla baktığı sırada ayağa kalktı. Bana sıkıca sarıldıktan sonra kulağıma doğru "Seni seviyorum." diye fısıldadı, beni bıraktığında ise heyecanla yüzüme bakıp elindeki yüzüğü parmağıma yavaşça taktı. Yüzük sanki benim için yapılmış gibi parmağıma öyle güzel oturmuştu ki Onur'un gözleri parmağımda kaldı...

"Sana bu yüzüğü vermeyi aylardır hayal ediyordum..." diye mırıldandı, "Bu annemin yüzüğüydü... Ve eğer... Eğer annem hayattaysa yüzüğünü senin parmağında gördüğünde çok sevineceğine eminim..." Ona sıkı sıkı sarıldım.

Birlikte arabaya yürüdüğümüz sırada yüzüm kıpkırmızıydı, yandığını hissediyordum. Ne diyeceğimi, ne yapacağını bilemeyen yeni ve heyecanlı sevgililer gibiydik. Ne o konuşuyordu ne ben... Arabanın arka koltuğuna bindiğimizde Burak ve Mert gülerek birbirlerine baktılar. Gülüştükleri sırada kaşlarımı çatarak neden gülüştüklerini anlamaya çalışıyordum.

"Bizi izlediğinizi biliyorum," diye söze girdi Onur, "Burak'ın tek bacağı bizi izlediğiniz ağaçtan görünüyordu, kabak gibi ortadaydınız..."

Burak ve Mert kendilerini tutamayıp gülmeye başladıkları anda utançla yüzümü kapattım.

"Tebrik ederiz kardeşim!"

"Yenge tebrik ederiz!"

"Ya lütfen yapmayın..." diyerek sızlandığım sırada Onur'un da yüzünde çapkın bir gülümseme belirmişti. Yola çıktığımızda içim hem utançla hem heyecanla kıpır kıpırdı... O günden geriye Burak'ın dalga geçmelerinin sesleri kalmıştı yalnızca...

"Şimdi ben kimin nikâh şahidi olacağım ya? En büyük hayalim Onur'un nikâh şahidi olmaktı ama aynı zamanda Zeyno'nun da şahidi olmak istiyorum ben ortak şahit olamaz mıyım?"

"Of Burak..."

(1 Saat Sonra)
(Onur'un Anlatımıyla)

Eve girdiğim sırada balkondan gelen müzik sesiyle bir anlığına kapıda durdum. Rıza şarkı dinliyordu... Uzaktan balkona göz attığımda kendisine bir rakı masası kurduğunu gördüm... Bir yandan dertli dertli oturuşunu izlerken bir yandan dinlediği şarkının sözleri kulaklarımdaydı.

"Dışarıda kar yağıyor,
benim içime yağmur...
Ağlama gözbebeğim,
biraz daha dur." diyordu şarkı. Anahtarımı anahtarlığa bırakıp odama doğru yöneldiğim sırada ayaklarımın yürümek istemediğini hissettim. Yürümek istemiyor değillerdi de sanki o yöne doğru gitmek istemiyorlardı...

Kalbim beni balkona doğru yürümeye yönlendiriyordu sanki. Onun yanına gitmemi istiyordu kalbim de ruhum da... Neden? Onun yanına gidip öylece oturacak mıydım sanki baba oğulmuşuz gibi? Dertleşecek miydik?

Garip bir his vardı içimde... Balkona çıkıp ona Zeynep'e evlenme teklifi ettiğimi söylemek istiyordum, annemin yüzüğünü verdiğimi söylemek istiyordum, annemden bahsetmek istiyordum, bana annemi anlatmasını istiyordum... Bana annemin yaşadığını söylemesini istiyordum.

Aptaldım ben, bunları istediğim için bir aptaldım ben...

Beynim beni odama gitmeye ikna etmeye çalışırken kalbim çoktan bu yarışı kazanmıştı, kendimi bir anda balkonun kapısında bulmuştum. Kendime küfür ede ede balkonun kapısını açtım. Rıza başını kaldırıp bana şaşkınlıkla ve umutla baktığında öylece kapıda dikiliyordum.

"Oğlum..." dedi bir anda, "Bir şey mi oldu? Bir sıkıntı mı var?"

O bile bir sıkıntı olmadan onun yanına gelmiş olmama alışık değildi, şaşırıyordu. Önümde bir duvar vardı ve o duvarı yıkıp onunla konuşamıyordum. Bir geri zekâlı gibi hiçbir şey demeden kapıyı kapatıp balkona çıktım ve karşısındaki sandalyeye oturdum... Gözlerim masada, Rıza'nın gözleri ise mutlulukla ve umutla benim yüzüme bakıyordu...

"Söyle ay doğmadan,

düşmesin yaş gözüme.

Söyle ben neredeyim,

Sen nerede..." diyordu şarkı. Bu şarkıyı annemi düşünerek dinlediğine öyle çok emindim ki... Belki de bu adama dair bildiğime emin olduğum tek şey annemi çok sevmiş olmasıydı. Öyle böyle değil, çok sevmiş olması...

"Eğer..." diye mırıldandı bir anda, "Hava almak istiyorsan, yani balkonda oturmak istiyorsan ve benden rahatsız olursan ben içeri geçebilirim..." Sessizce masaya bakmaya devam ettiğim sırada birden kendimden beklemediğim bir cümle çıktı dudaklarımdan.

"Bana da bir bardak koyar mısın?"

Rıza önce bana baktı, sonra masaya. Kaşlarını çattıktan sonra yüzünde beliren çarpık gülümsemeyle birlikte bana yarım bardak rakı koyup önüme doğru uzattı.

Bardaktan bir yudum aldım, bir cümle daha kurdum.

"Zeynep'e evlenme teklifi ettim..." dedim. "Ona annemin yüzüğünü verdim..."

O an ona bunları anlatıyor olmak ve yüzünde beliren gülümsemeyi görmek gözlerimi doldurmuştu. Ağlamamak için yumruk yaptığım elimi masaya koyduğumda gözlerimi kaçırarak bakışlarımı gökyüzüne çevirdim...

"Şu an daha mutlu bir haber alamazdım oğlum!" dedi bana heyecanla. Oysa benim o an ona söylemek istediğim daha farklı bir şey vardı. Kendime yediremediğim, hayatımda hiç zorlanmadığım kadar beni zorlayan tek bir cümle...

"Seninle..." dedim bir anda titreyen sesimle, "Pek konuşmadık. Daha doğrusu ben pek konuşmadım... Sen anlattın, ben dinledim... Hiç kimseye hiçbir şey için yalvarmadım bu zamana kadar, kimseden hiçbir şey istemedim, rica bile etmedim... Ama senden bir şey isteyeceğim..." Burnumu çektiğim sırada Rıza merakla öne doğru eğildi.

"Ne istersen oğlum, ne istersen..." Dolu gözlerimi gözlerine çevirdiğimde sanki bana baktığında beş yaşında bir çocuk görüyor gibi naif bakıyordu gözlerime. Onunla altı ay sonra ilk kez göz göze geliyorduk. Gözlerim gözlerinde, dudaklarımı araladım ve titreyen dudaklarımla koyuverdim içimdeki tek cümleyi.

"Bana annemi bul." deyiverdim bir anda.

Kıpkırmızı olduğuna emin olduğum gözlerimin içine uzun uzun baktı, başını salladı...

"Söz veriyorum..." dedi, "Bize anneni bulacağım..."

"Ağaç devrildi... Biz altında kaldık."

7. Bölüm

Darmaduman

"O ağaç devrildi... Biz altında kaldık."
(Zeynep'in Anlatımıyla)

Gözlerimi araladığımda beklediğim havayla karşılaşmadım... Gözlerimi güneşli aydınlık bir sabaha açmayı planlarken gecenin bir yarısı uyandığımı fark ettim zifiri karanlıkla göz göze geldiğimde. Bir an için kafamın kendi kendine yaşadığı ufak bir gelgitle yatağımda doğruldum ve kendi kendime bulunduğum anı, zamanı ve mekânı sorgulamaya başladım... Bir an için düşündüm, neredeyim ben? Odamda mı? Onur'un evinde mi? Bugün günlerden neydi? Birkaç gündür yaşadığım her şey gerçek miydi? Yoksa tamamı bir rüya mıydı?

Başımın tüm bu sorularla dönmeye başladığını hissettikten iki saniye sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kendimi yatağıma atıp gözlerimi bir daha açmadım ve uykuma geri döndüm.

Gözlerimi, bu kez beklediğim havaya açtığımda gece yaşadığım ara ara uyanmaların tamamı yüzünden asla uykumu alamamış ve dinlenmek yerine çok daha yorgun uyanmıştım. Gözlerim önce komodinin üzerinde duran telefonuma, sonra odama kaydı. Odamı sebebini bilmediğim bir yabancılık hissiyle inceledikten sonra tele-

fonumu elime aldım. Gruptan ve Onur'dan ayrı ayrı mesajlar vardı. Önce grup konuşmasına girdim...

CİNAYET ADLI GRUPTAN BEŞ YENİ MESAJINIZ VAR

"Burak: Günaydın yeni sözlü çiftimize ve grubumuzun sapları ben ve Mert'e."

"Mert: Abi neden Seda Sayan'ın program sunuşları gibi bir giriş yaptın şimdi? Sözlü çift filan..."

"Burak: Sözlü değiller mi abi? Ne diyeyim şimdi, evlilik teklifi edilmiş ve kabul edilmiş çift mi diyeceğim? Aralarında evlilik teklifi söz konusu olmuş ve teklif onaylanmış çift mi diyeceğim? Sözlü çift işte..."

"Mert: Burak lütfen o elindeki telefonu yavaşça yere bırak ve uyumaya devam et ya. Gerçekten beyninin çalışma sistemini anlamak o kadar zor ki."

"Burak: Bir beynim olduğunu ilk kez kabul ettin... Bu da güzel."

Grup konuşmalarını okuduktan sonra çıkıp Onur'un mesajlarına baktım. Onur'dan bana mesaj geldiğini görmek hayal gibiydi... Altı aydır ilk kez onun ismini telefonumun ekranında görüyordum, okuyordum, ona cevap yazabiliyordum...

"Onur: Günaydın Zeynep. Uyandığında haber ver, seni almaya geliyorum. Burak ve Mert'le telefonda konuştuk. Onlarla Belgrad Ormanında buluşacağız. Birlikte kahvaltı yapacağız..."

Telefona birkaç saniye baktıktan sonra derin bir nefes aldım. Gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı. Kafam karışırken aklıma bir anda dün gece geldi. Onur bana evlenme teklifi etmişti ve ben sabah uyandığımdan beri bunu ilk kez şu an hatırlamıştım! Ufak çaplı bir şok yaşadıktan sonra telaşla mesaj yazmaya başladım.

"Uyandım, hemen hazırlanıyorum. Günaydın :)"

Telefonu bir kenara attım ve hızla giyinmeye başladım. Hava ne sıcak ne soğuktu, o yüzden üzerime uzun kollu ama kısa boylu siyah beyaz kareli elbisemi geçirip aynanın karşısına geçtim. Saçımı

tepeden topladıktan sonra gözlerim aynadaki yansımamda parmağımdaki yüzüğe takıldı. Birkaç saniye boyunca aynadan yüzüğümü izledim... Öyle bir dalmıştım ki dakikaların geçtiğini anlamam için telefonumun çalması yetti. Hızla yatağıma doğru ilerleyip telefonumu elime aldım. Arayan Onur'du... Tam o sırada kapının önünden gelen korna sesiyle telefonu kapatıp cama çıktım. Rıza Amca'nın arabasının camından kafasını çıkarmış bakıyordu... Ona gülümsedim, o da dün geceden beri bu gülümsemeyi bekliyormuş gibi umutla bana gülümsedi. Elimle ona "1" sayısını gösterip bir dakika sonra aşağıda olacağımı anlatmaya çalıştım. Başını salladığında koşarak içeri girdim. Dudaklarıma hafif bir ruj sürüp birkaç fıs parfüm sıktıktan sonra çantamı aldım ve odamdan çıktım.

"Anne!" Mutfağa doğru seslendiğim sırada bir yandan ayakkabılarımı giyiyordum. Mutfaktan ses gelmeyince ayakkabılarımı bağlar bağlamaz kafamı mutfağa uzattım. Annem mutfakta yoktu. Hatta mutfak boş ve temizdi. Annem bu sabah mutfakta hiçbir şey yapmamış gibiydi...

"Anne!" Seslenmeme rağmen hiçbir karşılık gelmeyince çantamdan telefonumu çıkardım ve annemi aradım. Telefonu çalıyor fakat evin içinde duyulmuyordu. En sonunda telefon açıldığında annemin sesini duydum.

"Alo..." dedi sessizce, "Zeynep bir şey mi oldu?"

"Anne neredesin?" Sesim oldukça endişeli çıkıyordu.

"Kızım dedim ya halanın torununun mevlidine gidiyorum diye... Ne oldu, bir şey mi oldu?" Gözlerimi şaşkınlıkla kıstım ve kafamın içinde annemin cümlesini dolaştırıp durdum.

"Dedin mi? Ne zaman dedin?"

"Zeynep sabah konuştuk ya kızım. Allah Allah, unuttun mu?" Sessizlikle geçen birkaç saniyenin ardından derin bir nefes aldım.

"Tamam," diye mırıldandım, "Bir an aklımdan çıkmış... Unuttuğum için seni merak ettim anne, görüşürüz sonra..."

"Tamam kızım, hadi akşam görüşürüz."

Telefonu çantama atıp kapıyı açtığımda kafam karmakarışıktı. Annemle ne zaman konuşmuştuk, acaba ben uyurken bana bunu söyleyip gitmiş miydi? Muhtemelen öyle olmuştu, yoksa bunu hatırlamamam imkânsızdı.

Evin bahçesinden hızla yürüyüp Onur'un arabasının kapısını açtığımda bana gülümseyerek baktı.

"Sonunda..." diye mırıldandı. Gülümseyerek yanına oturduğumda bana doğru uzandı, yanağıma uzun uzun bir öpücük kondurdu.

"Hâlâ hayal gibi geliyor..." Kulağıma doğru fısıldadığında gözlerimi ona çevirdim. Yüzüne garip bir çekingenlikle baktığımda bana bir kez daha gülümsedi ve arabayı çalıştırdı. Yola çıktığımız sırada Onur bir elini arka koltuğa uzatmış çantasından bir şeyler arıyordu.

"Ne arıyorsun?"

"Bunu." Sonunda aradığını bulup bana doğru uzattığında bir kitap arıyor olduğunu gördüm.

"Sana getirdim..." Bana uzattığı kitap Dostoyevski'nin Yeraltından Notlar kitabıydı.

"Bana mı?"

"Evet... Altı ay boyunca her şeyden uzakta tek yaptığım kitap okumaktı. Ve bu kitap en sevdiklerimden biriydi. Çoğu cümlenin altı çizili."

Kitabı elime alıp sayfalarını incelemeye başladığımda rastgele açtığım bir sayfada bir şiir çıktı karşıma.

"Şiir kitabı mı bu?"

"Hayır. Roman... Ama içinde bir tane şiir vardı. O da sana mı denk geldi?"

"Evet... Açar açmaz şiire denk geldim."

"Okusana."

"Şiiri mi? Şimdi mi?"

"Evet evet, şiiri bana oku... Senden dinlemek istiyorum." Birkaç saniye Onur'a baktıktan bana göz kırptığını gördüm ve sonra gülerek gözlerimi kitaba çevirdim. Derin bir nefes alıp şiiri durgun sesimle okumaya başladım.

"Sen yitikliğin karanlığındayken
Ben ateşli sözlerimle sana inanç verdim
Kurtardım düşmüş ruhunu ellerinden
Ve sen acılar dolu iken
Pişmanlık içinde geçerek kendinden
Seni sarmalayan kötülüğü lanetledin;
Unutkan vicdanını
Cezalandırmak için anılarla
Benden önce olup biteni
Bir bir anlattın bana
Sonra yüzünü kapadın ellerinle birden
Utanç ve dehşet içinde baktın
Gözyaşlarına boğuldun aniden
İsyan ve sarsıntıyla derinden..."

Onur direksiyonu çevirirken birkaç saniye yüzüme baktı, bu şiir beni nedenini bilmediğim bir şekilde fazla derinden etkilerken Onur konuşmaya başladı.

"Keşke her kitabı sen okusan bana... Etkisi artıyor."

"Sen istersen okurum." diye mırıldandım uysal bir sesle. Onur gülümseyerek gaza bastığı sırada kendimi enerjisiz hissediyordum.

"Bugün durgunsun, değil mi? Hasta mı oluyorsun?" Onur'un sorularıyla başımı salladım.

"Bilmiyorum. Belki de altı aylık bir bunalımın üzerine yaşadığım rahatlamanın sonucunda durgunlaştım. Vücudum ve bilincim bir anda kendini saldı belki de."

"Sana ormanda kahvaltı yaparken içmen için portakal suyu aldım... Seni böyle böyle kendine getireceğim." İster istemez gülmeye başladım.

"Portakal sularıyla mı?"

"Evet," dedi, "Portakal sularının bunalıma karşı büyük savaşı."

Gülüşerek ilerlediğimiz yirmi dakikanın sonunda ormana ulaştığımızda Burak ve Mert'in ellerinde poşetlerle arabalarını park etmiş

bizi bekliyor olduklarını gördük. Arabadan iner inmez Burak konuşmaya başladı.

"Ooo yeni gelin, hoş geldin." Gözlerimi devirmem Burak'a oldukça zevk verdi ve devam etti. "Kahvaltıdan sonra gelinlik bakmaya gidelim diyorum. Ne dersiniz?"

"Sana mı bakacağız?" Muhteşem ortaokul seviyesindeki laf sokuşum Burak'ı ve Mert'i güldürürken Onur arabadan indi. Üçünün de elinde birer poşet vardı.

"Keşke bana da önceden haber verseydiniz, size kek börek filan yapardım..."

"Bilerek haber vermedik." diye mırıldandı Onur.

"Neden?"

"Çünkü dediğin gibi, bize kek börek yapardın... Yani kendini boşu boşuna yorardın."

"Şimdi de siz kendinizi yormuşsunuz!" diye itiraz ettiğimde Burak söze girdi.

"Onur'a göre biz kimiz ki zaten biz sırtımızda taş taşıyalım yine de Zeynep yorulmasın."

Onur hafif bir kahkaha atarak cevap verdi. "Oğlum sadece fırından simit poğaça filan aldın ya sırtında taş taşımış kadar olmuşsun aynen, özür dilerim sana bu kadar ağır bir görev verdiğim için."

"Benden de özür dile," diye araya girdi Mert, "Domates salatalık biber kestim ve peynir getirdim. Yorgunluktan öldüm."

"Ooo abi sana epey iş düşmüş, ben halime şükredeyim."

"Tamam tamam, iyi ki bir şey istedik sizden de." Gülüşerek ormanda ilerlediğimiz sırada ormanın içinde bir masaya doğru yöneldik. Masaya yerleştiğimiz sırada gözüm otoparka bizim arabaların yanına park edilen bir arabaya takıldı. Sanki bu arabayı yolda da görmüştüm... Gözlerim o arabanın üzerinde gezinirken arabanın oraya park edilmesi ve arabadan kimsenin inmiyor oluşu dikkatimi çekti.

"Neye bakıyorsun?" Onur'un sesiyle dikkatimi ona çevirdiğimde onlar masayı hazırlamıştı.

"Şu arabaya..." diye mırıldandım. Onur gözlerimi takip ederek baktığım yere bakınca kaşlarını çattı.

"Sanki yolda da gördüm... Sonra buraya park etti. Ama içinden kimse inmedi."

"Hayda..." Burak şaşkınlıkla ayağa kalkıp arabaya baktı. O sırada Onur konuşmaya başladı.

"İnmez tabii..." diye mırıldandı. Anlamayarak ona baktığımda yüzünde bilge bir ifade vardı.

"Ne demek bu?"

"İçeriden bizi izliyor... O yüzden inmez." İçime hafif bir korku doğduğunda korkumun hafif olmasının sebebi Onur'un yüzündeki rahat ifadeydi.

"Bizi izliyor derken?" Mert'in sorusuyla birlikte Onur omuz silkerek oturdu ve getirdiği plastik bardaklara portakal suyu doldurmaya başladı.

"Abi ne demekti şimdi bu? İçinde kim var?" Biz başında bir cevap beklerken Onur portakal suyu dolduruyordu... Sıkıntılı bir nefes verdi.

"Rıza." diye mırıldandı.

"Ne?"

"Baban mı?" Soruyu soran bana onaylamaz bir bakış attı.

"Rıza." diye tekrar etti.

"Yani baban..." dedim inatla, "Ona neden böyle uzak davranıyorsun bilmiyorum. Ama onun bir suçu olmadığını çok iyi biliyorsun. Arabadan bizi mi izliyor?" Onur sıkıntıyla gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Evet."

"Abi gidip çağıralım, ne gerek var ki izlemesine?" Burak otoparka doğru bir adım attığında Onur Burak'ı kolundan tuttu.

"Çağırmayın. Oturup kahvaltımızı yapalım. O sadece güvenliğimizden emin olmak istiyor... Buna gerek olmadığını ona anlatamıyorum."

"Tamam, madem bundan emin olmak istiyor, yanımızda emin olsun. Uzağımızda değil..." Bu sefer ben otoparka doğru ilerlediğimde Onur hiçbir şey diyemedi. Sadece arkamdan baktığını biliyordum, bana hayır demeyeceğine emindim. Emin adımlarla otoparka doğru ilerledim. Rıza Amca'nın arabasına yaklaşmama rağmen camın içinden onu göremiyordum... Dışarıdan görünmeyen bir camla çevriliydi arabası... Tereddüt etsem de elimi uzatıp cama vurdum. Cam anında açıldı. Ve içinden mahcup bir ifadeyle gülümseyen Rıza Amca çıktı.

"Merhaba..." diye mırıldandım.

"Merhaba kızım... Ben... gezmeye çıkmıştım da... Sizin burada olduğunuzu yeni fark ettim." Gülmeye başladım. Aynen Rıza Amca, hobi olarak otoparklara girip arabadan etrafı izliyorsundur eminim.

"Öyle mi? Biz de kahvaltıya geldik. Sonra Onur sizin arabanızı fark etti. Sizi de çağırmamız gerektiğini düşündük. Aslında Onur gelip çağıracaktı ama ben ısrar ettim. Gelip bizimle kahvaltı yapmak ister misiniz?"

Rıza Amca'nın gözleri masamıza kaydı. Birkaç saniye düşündükten sonra tereddütle bana döndü.

"Bence gelmemem çok daha iyi olur..." diye mırıldandığında kaşlarımı çattım.

"Israr ediyorum." Beni kırmak istemediği ama Onur'dan dolayı tereddüt ettiği oldukça açıktı. Kararsız gözlerle etrafına bakındıktan sonra sonunda kapıyı açtı ve arabadan indi.

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim..." Arabasının kapılarını kapattıktan sonra benimle birlikte yürümeye başladı. Masaya ulaştığımızda Onur başını bile kaldırmazken Burak ve Mert Rıza Amca'nın elini sıktı.

"Hoş geldiniz Rıza Amca."

"Hoş geldiniz, gelin buraya oturun."

"Sağ olun çocuklar sağ olun..." Rıza Amca masanın en başına otururken Onur başını kaldırmadan sessizce bir soru sordu.

"Portakal suyu içer misin?" Rıza Amca Onur'a şefkatle bakarken başını salladı.

"İçerim..." Onur, Rıza Amca'nın portakal suyunu da koyduktan sonra yerime oturdum ve sessizce kahvaltımızı yapmaya başladık. Masada gergin bir hava vardı. Sessizce kahvaltımızı yapmaya devam ettiğimiz sırada bir anda masada iki telefon aynı anda çalmaya başladı. Biri benim telefonumdu, biri Rıza Amca'nın. Ben telefon ekranıma baktım, numarayı tanımıyordum, Rıza Amca ise telefonunu aldığı gibi ayağa kalktı.

"Çocuklar, ben bir telefon görüşmesi yapıp geliyorum." O sırada Onur'un çatık kaşları benim üzerimdeydi.

"Kim?" diye sordu endişeyle.

"Bilmiyorum. Tanımadığım bir numara." Telefonu açıp kulağıma götürdüğüm sırada bir kız sesi duydum.

"Merhaba!" Neşeli, heyecanlı bir kız sesi telefonda konuşmaya başladığında anlam veremeyerek cevap verdim.

"Merhaba?"

"Ben Zeynep Akay'la görüşüyorum... Değil mi?"

"Evet. Ben kimle görüşüyorum?"

"Zeynep! Ya biliyorum çok garip olacak... Bunu yapmak biraz delilik, beni hatırlaman çok zor belki de... Ben Yeliz. Sen yurttayken hep oyun oynardık. Hani turuncu saçlarım vardı, bir ara kolum kırılmıştı, tabii senin dört yaşını hatırlıyorum sadece. Ben de altı yaşındaydım o sıralar. Belki sen de beni hatırlarsın... Ya, ben çok uzun zamandır seninle konuşmayı bekliyordum, öğrendim ki bu durumu ailenden öğrenmişsin. Yurttan bu sayede bilgilerini alabildim. Beni hatırladın mı?" Telefonda duyduklarımın bir kelimesine bile anlam veremediğim için karmakarışık bir sesle kekelemeye başladım.

"Pa... pardon? Yanlış anlamayın ama ben hiçbir şey anlamadım. Sanırım siz yanlış numarayı aradınız."

"Hayır hayır, doğru olduğuna eminim. Aynı yurttaydık, ben Yeliz. Hiç hatırlamıyor musun?" Onur, Burak ve Mert yüz ifademden

telefonda neler duyduğumu anlamaya çalışırlarken başımın döndüğünü hissettim.

"Kreşten mi?" diye sordum, "Kreş zamanlarımı hatırlamıyorum ya da anaokulu zamanlarımı... Eğer sınıf arkadaşıysak hatırlamam çok zor."

"Yok yahu. Yurt... Yani... Çocuk Esirgeme Kurumu zamanları. Ailen seni almadan önce..." Şok içinde Onur'a döndüğünde hiçbir cümleye, hiçbir kelimeye anlam veremeyecek bir haldeydim.

"Siz... bir yanlışınız var..."

"Sistemde seni evlatlık alan babanın adı kayıtlı, Cahid Akay. Doğru değil mi? Yanlış kişiyle mi görüşüyorum?"

Cahid Akay... Babamın adını duyduğum anda yutkunmaya çalıştım. Oturduğum yerin altımdan kaydığını hissettiğim sırada ne yaptığımın bilinçsizliğiyle telefonu bir anda kapatıverdim. O an bütün sesler sustu, öten kuşlar ötmeyi kesti, her şey durdu sanki. Beynim bas bas bağırıyordu, "Ne oluyor, ne oluyor, ne oluyor!" Bu cümle kafamın içinde dönüp dururken beynimin içinde yaşadığım depreme anlam veremeyecek bir haldeydim.

"Ne oldu?"

"Zeynep iyi misin?"

"Zeyno kimdi o!"

"Onur telefonunu al bak, kim aradı abi!"

"Zeynep!" Onur telefonumu elimden almak üzereyken bir anda kendime geldim, telefonu ondan çektim ve bilinçsizce konuştum.

"İlkokul arkadaşım." diye mırıldandım, "Beni bir yerden bulmuş. Ben de anlamadım... Bir anda telefon kapandı." Onur yüzüme endişeyle baktı.

"Yüzün bembeyaz oldu." dedi korkuyla, "Sen iyi değilsin."

"Hayır," Sesim oldukça sert çıkmıştı, "İyiyim."

Duyduğum şeyler hiçbir mantığa sığmayan ve asla sığamayacak şeylerdi. Doğru olması imkânsız olan, belki iğrenç bir şakadan ibaret olan aptalca şeylerdi. Evet, korku doluydum. Evet tir tir titriyordum

ama bunun kulaklarımdan çıkmayacağına emindim. Bunu onlara söylemeyecektim. Bu sadece canımı sıkmak için yapılmış bir şakaydı... Sadece aptal bir şaka...

Onur titreyen ellerime su şişesini tutuşturduğu sırada elleriyle saçlarımı kulaklarımın arkasına attı. Tek elinin değdiği yanağımın sıcaklığıyla şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Yüzün ateş gibi oldu."

"İyiyim ben... Heyecanlandım sadece." Üçü de bana endişeli gözlerle bakarken Rıza Amca masaya geri döndü.

"Onur..." diye mırıldandı, "Senden saklayacak olmadığım bir gelişme oldu. Arama yapan arkadaşlarım Ender'in yeni ayrılmış olduğunu düşündükleri bir ev buldular. En son o civarda görülmüş. İki gün önce... Şimdi oraya gideceğim. Normalde gelmenizi istemiyorum beladan uzak durmanızı istiyorum derdim, ama siz de benimle geliyorsunuz. Çünkü sizi tek başınıza bırakamam."

Sadece beş dakika sonra arabanın arka koltuğunda Burak ve Mert'in ortasında, Rıza Amca ve Onur önde hızla ilerliyorduk. Arabada yapılan konuşmaların frekansından çoktan çıkmıştım. Kafamın içinde tekrar eden iki kelime vardı. Babamın ismi... Arabadaki konuşmaları asla duymuyordum. Kafamdan geçen tek şey telefondaki kızın "Cahid Akay," deyişiydi. Kimdi bu kız? Neden böyle iğrenç bir şakaya alet edilmiştim? Benden istenen şey neydi? Amaçlanan şey neydi?

"Zeynep," Bilincimi Onur'un sert sesiyle yerine getirdiğimde yerimde hafifçe sıçrayarak ona baktım.

"Sana dediklerimi duymadın mı?" Başımı dalgın dalgın salladım.

"Hayır. Ben... Uykusuzum..." Onur kaşlarını çatarak ön koltuktan arkasını dönerek yüzüme baktığında başını korkuyla salladı.

"Uykusuz değilsin. Bir şey oldu..." Gözleri gözlerimde, anlar gibi bakıyordu bana.

"Hayır."

"Evet, oldu."

"Lütfen Onur... Uykusuzum ve şu an hiçbir şey konuşmak istemiyorum." Onur endişeyle önüne döndüğünde Burak ve Mert'in

endişeli bakışlarını da yüzümde hissediyordum. O sırada Rıza Amca arabayı merkezden uzak müstakil bir evin önünde durdurdu. Arabadan indiğimizde evin önünde altı yedi adamın Rıza Amca'yı beklediklerini gördüm. Rıza Amca onlarla konuştuğu sırada Onur telaşla evin kapısına doğru yöneldi.

"Onur bekle bir abi ya!" Mert korkuyla Onur'un peşinden ilerlediği sırada ben ve Burak da onların peşindeydik. Yaşadığım saçma sapan şoku bir kenara bıraktım ve tüm odağımı Onur'a vermeye çalıştım. Bu evde güvende miydik bunu bile bilmiyordum. Rıza Amca ve arkadaşlarının peşimizden geliyor olması içimi biraz olsun rahatlatırken Onur'un içeri girer girmez tüm evi aramaya başlaması bana bir an için kendi derdimi unutturdu. Şu an yardımıma ihtiyacı vardı, köstek olmama değil...

"Burak, sen mutfağa bak. Mert, koridoru incele. Ender'i siktir edin... Anneme dair bulacağınız en ufak bir şeye bile ihtiyacım var."

"Ben?" diye mırıldandım telaşla.

"Sen iyi değilsin. Bir köşede otur." Bir yandan koltukların yastıklarını kaldırıyor bir yandan bana oturmamı söylüyordu.

"Ben yatak odasına bakacağım..." diye mırıldandım.

"Zeynep, lütfen otur. Biz halledeceğiz." Rıza Amca'nın arkadaşları mutfağa dalarken ve Onur'a yardıma girişirlerken açık kapıdan içerisini gördüğüm yatak odasına girdim. İçeride Rıza Amca'nın iki arkadaşı daha vardı.

"Merhaba... Ben Rıza Amca'nın arkadaşı Onur'un arkadaşıyım." diyerek selam verdim onlara.

"Hoş geldiniz..."

"Hoş geldin kızım."

"Yatak odasına ben de bakınabilirim değil mi? Sorun olur mu?"

"Hayır, sorun değil." Ben kıyafet dolabının kapağını açtığım sırada polislerden biri elinde bir bardakla içeri gitti, "Rıza! Burada bir bardak buldum, bunu teste gönderelim."

"Getir bakayım."

Sessizce dolabı incelemeye başladım. Dolabın içi erkek kıyafetleriyle doluydu. Eğer doğruysa, Ender gerçekten de burada yaşamıştı, kıyafetler onun ölçülerindeydi... Ama burada kıyafetten başka hiçbir şey yoktu. Dolap raflarını tek tek inceledim, çekmecelere tek tek baktım, yatağın çarşafının altına bile, tek tek baktım... Herkes içeriye toplanmış, buldukları bardak ve çatalları teste göndermek için hazırlanırken elimi umutsuzca çekmecede duran iç içe geçirilmiş çoraplardan birine uzattım. Hislerime dayanarak iç içe geçmiş çorapları birbirinden ayırdım. Ve çorapların içinden katlanmış bir fotoğraf kâğıdı düştü. Kalp atışlarım hızlanırken titreyen ellerimle katlanmış fotoğraf kâğıdını hızla açtım. Ve o an gördüğüm manzara karşısında bu eğer düşündüğüm şeyse ki öyle görünüyordu şu an şoktan ölebilirdim...

Fotoğrafa birkaç saniye bakakaldıktan sonra darmaduman olmuş bir halde zar zor içeri attım kendimi. Hepsi harıl harıl dolapları, vitrinleri ararken titreyen sesimle konuşmaya başladım.

"Ben... Bir şey buldum." Hepsi bir anda durdu, hatta biri elindeki bardağı düşürdü. Bir anda tüm evi sessizlik kapladı ve hatta sanki sessizliğin yankısını duymaya başladım... Onur altına girdiği masadan çıktı, bana doğru yavaş yavaş yürüdü. Dolu gözlerimle gözlerine baktım.

"Onur..." dedim titreyen sesimle, korkuyla bana bakarken titreyen ellerimi ona uzattım. Fotoğrafı eline verdim. Onur elimdeki fotoğrafı kaskatı kesilmiş elleriyle aldı, fotoğrafa baktı ve o an tüm dünya donakaldı. Dudaklarının arasından tek bir kelime çıktı.

"Anne?"

Herkes Onur'un başına eğilmiş, her şeyden ötesi Onur bir fotoğrafın başına eğilmiş ve tüm dünya durmuştu sanki. Sanki iki gündür bir ağacın altında güneşleniyorduk ve şimdi o ağaç yıkılmıştı, biz altında kalmıştık...

Çünkü Onur'un elinde tuttuğu bu fotoğraf, annesinin çok yeni bir hastane yatağında uyurken çekilmiş fotoğrafından başka bir şey değildi.

Annesi hayattaydı.

Belki ölüm döşeğinde, ama hayatta...

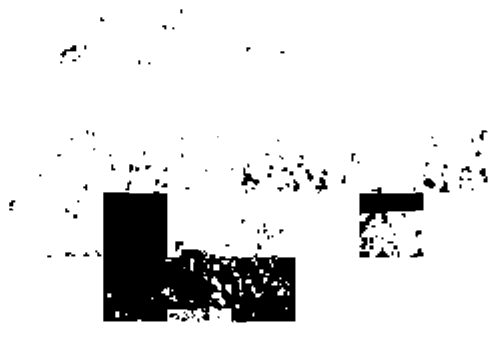

Ağaçlarda incirler var...

8. Bölüm

İncir Ağaçları...

Zeynep lütfen benimle kal...

(15 Gün Sonra)

"Aç... Lütfen aç..." Elimde kulağıma dayanmış telefonum, diğer elim kalbimin üzerinde on beş günde yüzüncü kez tekrar ettiğim bir rutinin tam ortasındayım. On beş gün önce bir telefon aldım. Saçma sapan bir şeyler geveleyen, gerçek olmadığını bildiğim fakat kendimi bu işin peşinden koşmaktan alıkoyamadığım bir telefon. On beş gündür beni arayan bu numarayı defalarca aradım, defalarca çaldı, defalarca o telefonun ekranında benim numaram göründü bir yerlerde... Oysa açan olmadı. O telefonu aldığımdan beri bir kafesin içerisine hapsedilmiş gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Ruhum kafamın içerisine çevrilmiş bir dört duvarın arasında bir sağa bir sola bir öne bir arkaya çarpıyor, her seferinde yere düşüyor sonra kalkıp bir daha çarpıyordu.

Her şey yine evrenin sihirli elleriyle karmakarışık bir hal almayı başardı. Bu dünyanın düzeni böyleydi işte, evrenin ellerinin tek bildiği karıştırmak, bizim ellerimizin ise tek bildiği düzeltmek için

çabalamaktı. Oysa benim de Onur'un da elleri fazlasıyla yorulmuştu... Evren bizi öylesine berbat bir alışkanlık edinmeye zorlamıştı ki bu alışkanlığın bir ismi dahi yoktu. Biz düştükçe kalkıp duvarlara çarpmaya alıştırılmıştık evren tarafından. Kanımıza işlenen inatçılık ve kaderimize işlenen şanssızlık bir araya geldiğinde bir duvara çarpıp yere düşmüş buluyorduk kendimizi. Her seferinde yara alıyor, her seferinde kanıyor, her seferinde acı çekiyor ama kalkıp o duvara bile isteye tekrar çarpıyorduk. Çünkü biliyorduk... O duvar yıkılmak üzereydi.

Ben günlerimi bir telefon numarasını aramaya müdavim olmuş şekilde geçirirken Onur da benden farksızdı. On beş gündür Onur'un da Burak'ın da Mert'in de Rıza Amca'nın da tek yaptıkları Onur'un annesine dair bir iz aramaktı... Benim de tabii. Oysa o fotoğraftan başka hiçbir şey bulamamıştık. Rıza Amca fotoğrafı incelemeye gönderdiğinde şok edici bir gerçekle daha karşılaşmıştık. Bu fotoğrafın ömrü tam 21 günlüktü... Bu fotoğraf 21 gün önce çekilmiş, 21 gün önce var olmuştu.

Onur annesinin 21 gün önce nasıl göründüğünü biliyor ve artık yaşadığına kesin gözüyle bakabiliyordu. Bakmaktan öte, fotoğrafı çoğaltıp, büyütüp odasının her yerini bu fotoğrafla doldurmuştu. Duvarlarını, masasını, odasının tavanını...

Telefonun bugün de açılmayacağını kabullenmem ve telefonumu çantama atıp aşağı inmem üç dakikamı aldı. Vücudum sebebini bilmediğim bir halsizlikle sınanıyor, ortasında bulunduğum tüm bu olayların akışına yetişemiyordum. Yorgun hissediyordum... Merdivenlerden koşarak inemeyecek kadar yorgun. Yavaş yavaş indim merdivenleri, kafamı uzatarak anneme göründüm.

"Çıkıyor musun tatlım?"

"Evet anne. Onur'a gidip sürpriz yapacağım." Annem kaşlarını çatarak elindeki mutfak bezini bıraktı ve yanıma yaklaştı bir anda. Bana endişeyle bakarken elini yanağıma koydu.

"Yüzün bembeyaz olmuş..." diye mırıldandı. "Psikiyatristinin verdiği ilaçlarını içiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, içiyorum merak etme... Üşüttüm sanırım."

"Üşüttün mü? Dur ben sana grip hapı vereyim. Bekle..." Annem dolapları karıştırırken duvara yaslanmış ve gözlerim kapalı bir şekilde onu bekliyordum. Normalde ilaç içmekten nefret ederdim, grip hapı içme fikri bile normalde beni bunaltırken şimdi bunu düşünecek halde bile değildim. Annemin, dudaklarımın arasına bir hap sokmasıyla gözlerimi açtım, elindeki bardağı aldım ve birkaç yudum su içip hapı yuttum.

"Kızım madem hastasın gitme bugün, bak sana çorba yapayım, yat odanda dinlen... Olmaz mı?"

"Anne..." dedim gözlerimi devirirken, "Çok kalmayacağım, merak etme."

"Bu sözünü iki saat sonra arayıp hatırlatacağım sana. Bak baban da Bursa'da, beni tek başıma bırakma evde. En fazla iki üç saate geri gel."

"Ta-mam!" dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Evden çıktıktan sonra, önce bir markete uğradım. Onur çok sevdiği için yarım kilo incir ve sıcak simit aldım... Simitleri fazla aldım, çünkü Onur'un evde tek olmadığını biliyordum. Mert ve Burak, Onur'a geçerlerken beni arayıp seni de alalım mı diye sormuşlardı fakat bir işim olduğunu ve oraya gelmeyeceğimi söylemiştim. Çünkü hava almak, yürümek istiyordum. Beynimin içi toz duman kaplıydı sanki. Temiz hava alırsam kendime geleceğime inanıyordum... Kafamın içi o kadar tozla dumanla dolmuştu ki, önümü göremiyordum...

Oysa yürümek de bir işe yaramadı. Rıza Amca'nın evinin merdivenlerini çıkarken hayal kırıklığı içindeydim, beni kendime getireceğine inandığım temiz hava tam tersi, çok daha yorgun bir hale getirmişti. Merdivenlere yatıp uyumak istiyordum. Zar zor kapının zilini çaldığımda kapıya baygın gözlerle bakıyordum. Sanki her an ayakta uykuya dalabilecek gibiydim. Tam gözlerim kapanırken kapı açıldı, gözlerimi kapının sesiyle korku içinde açtığımda karşımda bana şaşkınlıkla bakan Onur'u gördüm.

"Zeynep!" dedi heyecanlı bir şaşkınlıkla, "Hani gelmeyecektin?"

"Sürpriz." Öyle bir sürpriz diyorum ki cenazemde tabutun içinden bağırıyorum sanki, öylesine yorgun, öylesine halsiz.

"Hoş geldin." Onur uzanıp bana sarılırken iki kolu da belimi sarıyordu. Kafamı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattığımda size yemin ederim iki saniyeliğine uykuya daldım. Ellerimdeki poşetler yere düştüğü anda uykumdan uyandım. Onur gülerek yere baktığında hiçbir şey anlamamıştı.

"Gözlerimin önünde her şeyin değişti, sakarlığın değişmedi." dedi ve gülerek yerdeki poşetleri aldı. Gülümsemeye çalıştığım sırada Onur poşetleri almış mutfağa doğru ilerliyordu.

"Gel," diye seslendi mutfaktan, "Evde kimse yok." Kaşlarımı çatarak ayakkabılarımı çıkardım ve içeri girdim. Ev cidden bomboştu. Burak ve Mert neredeydi? Rıza Amca?

"Neredeler?" Mutfağa Onur'un yanına girdiğimde Onur poşetten bir tane incir çıkarmış ve yemeye başlamıştı bile. Ona her gün buraya gelirken incir alıyordum, bu bizim rutinimiz olmuştu...

"Annemin fotoğrafıyla ilgili bir yere gittiler... Gelirler birazdan." Mutfak tezgâhına yaslanıp Onur'u izlemeye başladım. Ellerini yıkamış ve eline bir havlu almış kuruluyordu...

"Ne kadar uzun zaman oldu seni böyle uzun uzun izlemeyeli, biliyor musun?" diye mırıldandım bir anda. Durdu, yüzünü yüzüme çevirip bana baktı. Sonra gözlerini kaçırıp havluyu yerine astı ve bana doğru dönüp derin bir iç çekti. O bana, ben ona bakıyordum. Birbirimizi uzun uzun izledik. Sonra bana doğru bir adım attı, alnını alnıma yasladı. Ona öyle muhtaçtım ki. Onun kokusuna, onun nefesine, onun dokunuşuna... Dudaklarını araladı, ben ona beni öpmesi için yalvarabilecek bir haldeyken o konuşmaya başladı.

"Sana her baktığımda âşık oluyorum, eksiksiz, her seferinde... Yeniden, bir kez daha..."

"Öp o zaman beni..." diye mırıldandım yalvarırcasına. Yutkundu, ben dudaklarının dudaklarıma değmesi ihtiyacıyla tir tir titrer-

ken o kadar serinkanlı ve yavaştı ki sanki hiçbir şeyi hızlandırmak istemiyordu.

"Bir şansım olsa... zamanı burada durdururdum." dedi son kez konuştuğunda, sonra dudakları dudaklarıma yavaşça, nazikçe değdi. Günlerdir böyle bir an yaşamamıştık, günlerdir yalnız kalmamış, baş başa olmamıştık. Beni belki on, belki on beş dakika boyunca bırakmadı. Dudakları dudaklarımda öylece durduk, birbirimizin nefesini aldık birbirimize verdik... Kendimi dinleniyor gibi hissediyordum tam şu an. Benim yastığım, yatağım, yorganım Onur'du. Dinlenmek için tek yapmam gereken ona yakın olmaktı, bundan öte değil. Tam o an, bizi birbirimizden korku içinde ayıran o ses duyuldu kapıdan.

"Onur kapıyı açık bırakman için umarım iyi bir sebebin vardır abi, umarım eve hırsız girip seni vurmuştur da kapı o yüzden açıktır, umarım dalgınlıktan kapıyı açık bırakmamışsındır, boş yere yoksa sinirleneceğim sana!"

Burak'ın sesi evi doldururken ikimiz de öpüşürken yakalanma korkusuyla telaş yapmıştık. Sonra Burak'ın kendi kendine konuşma sesleri geldi içeriden. "Aaa ayakkabı... Zeynep'in ayakkabısı mı bu ya? Zeynep'in ayakları bu kadar büyük müydü abi? Tüh ya baş başa-larmış, ben de pat diye eve girdim." Sonra kendi kendine konuşmayı bırakıp koridordan mutfağa doğru bağırmaya başladı.

"Onur, Zeynep! Kusura bakmayın ben geldim. Mert ve Rıza amca merdivenlerde. Mutfaktasınız galiba, içeri giriyorum, öpüşüyorsanız ayrılın! Tekrar ediyorum, ben geliyorum. Öpüşüyorsanız ayrılın! Bu bir ikaz anonsudur! Sonra duymadım etmedim demeyin bana... Giriyorum!"

"Gir Burak gir, Allah aşkına bütün bina duydu." Burak mutfağın kapısından kafasını uzatıp sırıtırken sinirlerim bozuldu, gülmeye başladım.

"Ne yapıyorsun abi ya!" Onur da sinir bozukluğuyla kapının kenarından çıkan Burak'ın kafasına bakarken kahkahalarla gülmeye başladık.

"Öpüşüyor muydunuz?"

"Gel bir öpeyim seni de rahatla abi öpüşmek öpüşmek diye diye bir hal oldun." Onur Burak'a cevabını verirken Burak gülerek kapıyı açtı ve tamamen mutfağa girdi. O sırada kapının önünde Mert belirdi.

"Selam Zeyno, hani gelmiyordun sen?"

"İşim iptal oldu da, geldim."

"Zeynep hoş geldin kızım!"

"Hoş buldum Rıza Amca. Simit aldım size, kahvaltı yapmış mıydınız?"

"Yaptık valla... Ama ben senin ellerinden bir kahve içerim. Balkondayım ben." Rıza Amca'ya gülümsediğim sırada Burak konuşmaya başladı.

"Ya ben yine acıktım... Simit yerim valla." Rıza Amca balkona geçerken öfkeyle Burak'a döndüm.

"Sen benim misafirliğe gidilen evde annesini rezil eden çocuğum filan mısın Burak ya? Hani böyle misafirliğe gidersin, aç mısınız derler. Yok sağ olun dersin, çocuğun ONNO BON OÇOM diye bağırır bir anda. Sen tam osun işte." Burak kahkahalarla gülerken dediğimi tekrar etti.

"Ama ne yapayım onno bon oçom." Eline bir simit alıp balkona doğru ilerlerken Mert de çoktan balkona çıkmıştı. Rıza Amca ve Mert çok ciddi bir konu konuşuyor gibi görünüyorlar ve Onur'un da aklı tamamen orada gibi görünüyordu.

"Gitsene..." diye mırıldandım cezveye Türk kahvesi koyarken, "Yanlarına..."

"Sen tek kalacaksın." dedi bana ilgiyle bakarken gülmeye başladım.

"Mutfakta kahve yapıyor olacağım. Geleceğim yanınıza hemen, merak etme."

"Tamam, bekliyorum." Onur omzuma kaçak bir öpücük kondurup gülerek yanımdan ayrılırken cezveye döndüm. O an aklıma takılan bir şeyle cezveyi tezgâhta bırakıp balkona girdim.

"Ya ben sormayı unuttum, siz de kahve istiyor musunuz? Onur, Mert, Burak?"

"Ovot onno." Burak sessizce mırıldanırken Rıza Amca Burak'a çatık kaşlarla baktı. Burak gerçekten iyi bir dayağı hak ediyordu... Benim tarafımdan.

"Olur olur, sen hepimize kahve yap." dedi Mert ortamı toplamak için. Başımı sallayarak balkondan çıktım.

"Benimki şekerli olsun." Onur'un cümlesini duydum, ona doğru döndüm ve bir an kaşlarımı çattım.

"Ne şekerli olsun?" Onur da bana kaşlarını çatarak bakarken anlamaya çalışıyordum.

"Kahve..." diye mırıldandı gözleri gözlerimde.

"Kahve mi?" Duraksadım, kafamın içinde ufak bir karmaşa yaşadıktan sonra başımı salladım, "Ha... Kahve..." dedim, "Şekerli... Tamam..."

"İyisin değil mi?" Başımı salladım.

"İyiyim iyiyim, kafam karıştı sadece."

Balkondan çıktım, koridoru geçip mutfağa girdiğimde birkaç saniyeliğine durdum ve derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım.

"İyiyiz Zeynep iyiyiz, hiçbir sorun yok, sakin ol..." diye mırıldandım kendi kendime. Cezveyi elime alıp diğer elime bir tatlı kaşığı aldım.

"Onur istedi, Mert istedi, Burak istedi, Rıza Amca istedi... Ben de içerim. Beş kişi. Beş kaşık kahve atacağım. Tamam, sakinim. İyiyim, sıkıntı yok." Kendi kendime konuşurken paketten birer kaşık kahve alıp cezveye aktarmaya başladım.

"Bir... iki... üç... A ah, kahve bitti. Hay Allah'ım ya." Kendi kendime söylenmeye devam ettiğim sırada aklıma binanın en altında bir büfe olduğu geldi. İki dakika inip kahve alıp gelebilirdim. Tatlı kaşığını tezgâha bıraktım, cezveyi de yanına koydum. Koridora çıkıp önce balkona göz attım, onlara doğru bir adım attım. Oysa

öyle hararetli, öyle ciddi bir konu konuşuyorlardı ki konuşmalarını bölmek istemedim. Onlara söylememe gerek bile yoktu. Gidip gelecektim sadece iki dakika içine. Kapıya doğru ilerledim. Çantamı açtım, cüzdanımdan beş lira alıp çantamı kapattım. Üzerime Onur'un portmantoda asılı duran hırkasını geçirdim, telefonumu cebime attım ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Merdivenleri inerken elimdeki beş lirayı sıkı sıkı tutuyordum. Merdivenleri yavaş yavaş indim, sokağa ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Sokakta, tam kapının önünde durdum. Etrafıma baktım, gözlerimi kıstım ve anlam vermeye çalıştım.

Ben ne için buradaydım?

Ne yapacaktım?

Eve mi gidiyordum?

Doğru ya... Eve gidiyor olmalıydım.

Yola doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Yavaş yavaş ilerlemeye başladım sokakta. Hava serin fakat bir o kadar da iç açıcıydı. Yolda yürürken yanımdan geçen iki kişinin konuşmalarına şahit oldum.

"Deniz kenarına mı gitsek?" dedi biri diğerine.

"Aynen ya. Denize gidelim. Şöyle güzel bir deniz havası alalım."

Deniz... Muhteşem bir fikirdi. Eve gitmeden önce belki ben de deniz havası almalıydım. Bana iyi geleceğini biliyordum. Onlar hangi sahile gidiyorlardı bilmiyordum ama onlardan ayrıldım. Sokaklardan birine saptım. Uzun uzun yürüdüm, bir yerlerden müzik sesi duyuyordum sanki. Bilindik, tanıdık bir müzik sesi...

Hafif hafif yağan yağmur havayı öyle güzelleştiriyordu ki yürümeye doyamıyordum. Bir an önce denize ulaşmak ve bu yağmur damlalarının denize nasıl düştüğünü görmek istiyordum. Yürüdüm, denize ulaşacak kadar uzun yürüdüm. O damlaların denize nasıl düştüklerini görebilecek kadar uzun yürüdüm. Haritam olmadan, kimseye sormadan yürüdüm ve denize çıktım. Yürüdükçe her yol denize çıkardı nasıl olsa... Bir şekilde hep denize çıkardı yollar.

Ulaştığım bu sahil neresiydi bilmiyordum. Ne kadar zamandır yürüdüğümü de bilmiyordum. Sürekli olarak bilindik bir müziğin aynı kısmını duyuyor, sonra deniz ve yağmur sesiyle baş başa kalıyordum. Sahil bomboştu. Banklardan birine oturduğum sırada sağ elimle sıkıca bir şey tuttuğumu fark ettim. Sağ elimi açtığımda ise bunun bir beş lira olduğunu gördüm. Kaşlarımı çattım, elimde neden para vardı... Ben tüm yolu elimde bu parayla mı gelmiştim? Otobüse mi binecektim acaba? Kafa karışıklığıyla parayı cebime koydum. Başımı kaldırıp denize baktığımda yağmur giderek artıyordu. Fakat sanki vücudum üşümemekte ısrarcıydı bugün... Denizi ve martıları izlerken kafamın içinde dün gece dinleyerek uyuyakaldığımı anımsadığım şarkının sözleri dönüp duruyordu.

"Anlamam nedenini, üzmüşler bebeğimi..." diyordu şarkı, "Tam yüzüne dalmışken çizmiş kendi resmini..." Karmaşık kafamın zar zor hatırladığı sözlerin devamında şarkıcı sanki yalvarıyordu sevgilisine, "Ne olursun kaç kurtar kendini bu diyardan yar." diye devam ediyordu, sonra da şöyle diyordu, "Güneşi ararken peşini bırakmaz ay."

Ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum. Hava laciverte döndüğünde, yağmur kendini doluya çevirdiğinde yaşadığım o ana, ıslanmak olarak bakamıyordum. Sanki duş alıyordum, ıslanmak beni rahatsız etmek yerine rahatlatıyordu. Kaslarım gevşiyordu. İki elimi birbirine kavuşturduğum sırada yol boyunca duyduğum o tanıdık melodi bir kez daha kulaklarıma geldi. O an bir bilinç aydınlanması yaşadım.

"Telefon." dedim kendi kendime, "Telefonumun sesi bu." Sakince elimi cebime attım, telefonumu cebimden çıkardım.

"Onur Arıyor..." yazıyordu. Ekrana baktım, öylece bakakaldım. Ekrana baktığım sırada zihnimin tam ortasında birkaç anı belirmeye başladı.

"Kahve..." diyordu Onur'un sesi zihnimde, hatıralarımda.

"Şekerli..." diyordu. Gözümün önüne gelen bölük pörçük görüntüler hatırlıyordum. Cezve, tatlı kaşığı, beş lira...

Ama beynim öyle uyuşmuştu ki bunları birleştiremiyordum. Bunlara anlam veremiyordum.

"Kahve..." dedim kendi kendime, "Şeker... cezve... kaşık... beş lira..." Hiçbir anlam veremiyordum tüm bu olan bitene. Onur'un araması durduğunda ekranda kocaman bir yazı göründü kalbimi hızlandıran.

"135 Cevapsız Çağrı."

Beni 135 kez aramış olabilirler miydi? Neden? Üstelik ben bunları neden duymadım? Tam Onur'u arayacağım sırada ne yapacağımı ve hatta onu nasıl arayacağımı bile bilmediğimi fark ettim. Öylece şok içinde telefon ekranına bakakaldım. O an telefonum titremeye başladı.

"Onur Arıyor..."

Bu yazıyı ekranda görür görmez ekrana tıkladım ve telefonumu halsizce kulağıma götürdüm.

"Zeynep neredesin!" Onur'un sesi çıldırmak eyleminden çok daha ötedeydi... O an Onur'un sesi bir depremi andırıyordu, yıkıcı, sarsıcı bir depremi.

"Onur..." dediğimi hatırlıyorum titreyen sesimle.

"Zeynep..." Ağlıyordu.

"Zeynep neredesin, neredesin Allah kahretsin, neredesin! Sıktığımın telefonunu beş yüz kez aradım neredesin! Kahve yapıyordun ya, içeride kahve yapıyordun sen! Dört saat oldu! Dört saat oldu yoksun!"

Nefes alamadığımı hissediyordum. Çok kullanılan telefonların şarjının bitişi gibi, sistemim kendini kapatıyordu sanki. Konuşamıyordum.

"Bak tamam, ne olduğunu anlatırsın anlatacaksın, kafayı yedim çıldırdım hepimiz kafayı yedik, Allah aşkına lütfen yalvarıyorum sana söyle bana, neredesin? Lütfen!" Onur'un ağzından her bir kelime bir salisede çıkıyordu. Ağlamaya başladığımı hatırlıyorum. Etrafıma bakındım, gözyaşlarım içinde etrafıma bakınırken Onur'un

asla duymak istemeyeceği ama benim söylemeye mecbur olduğum o şeyi söyledim.

"Bilmiyorum..."

"Ne?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum..." Korkudan tir tir titriyordum.

"Nerede olduğumu bilmiyorum ne demek? Evden çıkıp nereye gittin?" Sesindeki ton giderek çok daha ürkütücü bir hal alıyordu, o da aklını yitiyordu sanki karşımda.

"Bilmiyorum... Hatırlamıyorum..."

"Abi bilmiyorum diyor ya! Nerede olduğumu bilmiyorum diyor, hatırlamıyorum diyor ya!" Onur yanında olduğunu tahmin ettiğim Mertlere durumumu çıldırırcasına anlatırken arkadan onların sesleri geliyordu, oysa benim tek yapabildiğim ağlamaktı.

"Zeynep... Tamam, tamam, bak sakin ol tamam mı? Sakin oluyoruz. Şimdi aramadan çıkıyorsun, mesajlaşmamıza girip bana konumunu atıyorsun tamam mı?"

"Onur..." dedim gözyaşlarımın arasından.

"Ben bunu yapamam..."

"Ne demek yapamam? Abi yapamam diyor ya, konumunu at diyorum yapamam diyor Mert! Zeynep... Tamam, sakin olmaya devam edelim tamam mı, neden konumunu bana atamazsın?"

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum... Telefonumu nasıl kullanabileceğimi hatırlamıyorum."

"Telefonunu nasıl kullanacağını mı hatırlamıyorsun? Zeynep... sen... bir şey mi içtin?"

"Hatırlamıyorum..." O kadar perişan bir haldeydim ki etrafıma bile bakamıyordum.

"Tamam. Güzelim, Zeynep... Lütfen kendinde olmaya çalış tamam mı? Etrafında gördüğün ilk kişiye telefonu verip arkadaşım sizinle konuşmak istiyor der misin, lütfen? Hadi." Umutsuzca etrafıma baktım.

"Yok..." diye mırıldandım.

"Ne yok!"

"Etrafımda kimse yok..."

"Neredesin sen Allah aşkına nasıl kimse yok, bugün pazar ya! Tamam, sakin oluyoruz... O zaman lütfen, ayağa kalk ve etrafına şöylece bir bak, herhangi bir tabela, bir sokak adı, ne görürsen bana söyler misin, lütfen?"

Denize arkamı döndüm, rüzgâr saçlarımı dağıtırken arkamdaki korkunç gerçeğe baktım.

"Burada hiç sokak yok..." diye mırıldandım, "Tabela yok..."

"Sokak mı yok? Tabela mı yok? Ne var arkanda?"

"Orman..."

Telefonda bir ölüm sessizliği oldu o an. Kimseden ses çıkmadı, sadece rüzgârın sesi ve denizin...

"Şimdi, telefonu kapatmıyorsun ve oturduğun yerde oturmaya devam ediyorsun. Tamam mı? Biz karakola gidiyoruz ve senin telefon sinyalinden nerede olduğunu bulacağız. Telefonu kapatma, benimle kal, tamam mı? Bana etrafında gördüklerini anlat. Yola çıkıyoruz. Hadi, anlat..."

Başımı tekrar denize çevirdiğimde başımın döndüğünü hissettim. Bu bilinmezliğin ortasına nasıl düştüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki bir harabeye dönmüştü beynim, ortasında ölmek üzere bekliyordum...

"Denizi görüyorum..." diye mırıldandım, "Kuşlar var..." Sonra gözlerim kuşların uçuşunu izledi ağır ağır.

"Başka ne var, hadi güzelim, anlat bana."

"Yan tarafımda ağaçlar var... Çok uzakta gemiler görüyorum."

"Başka?"

"Gökyüzünden bir uçak geçiyor..." Konuştukça halsizleşiyor, halsizleştikçe sesim giderek kısılıyor ve sanki artık kaslarım yorgunluktan gevşeyebildikleri kadar gevşiyordu.

"Ve uykum var..." diye mırıldandığımı hatırlıyorum.

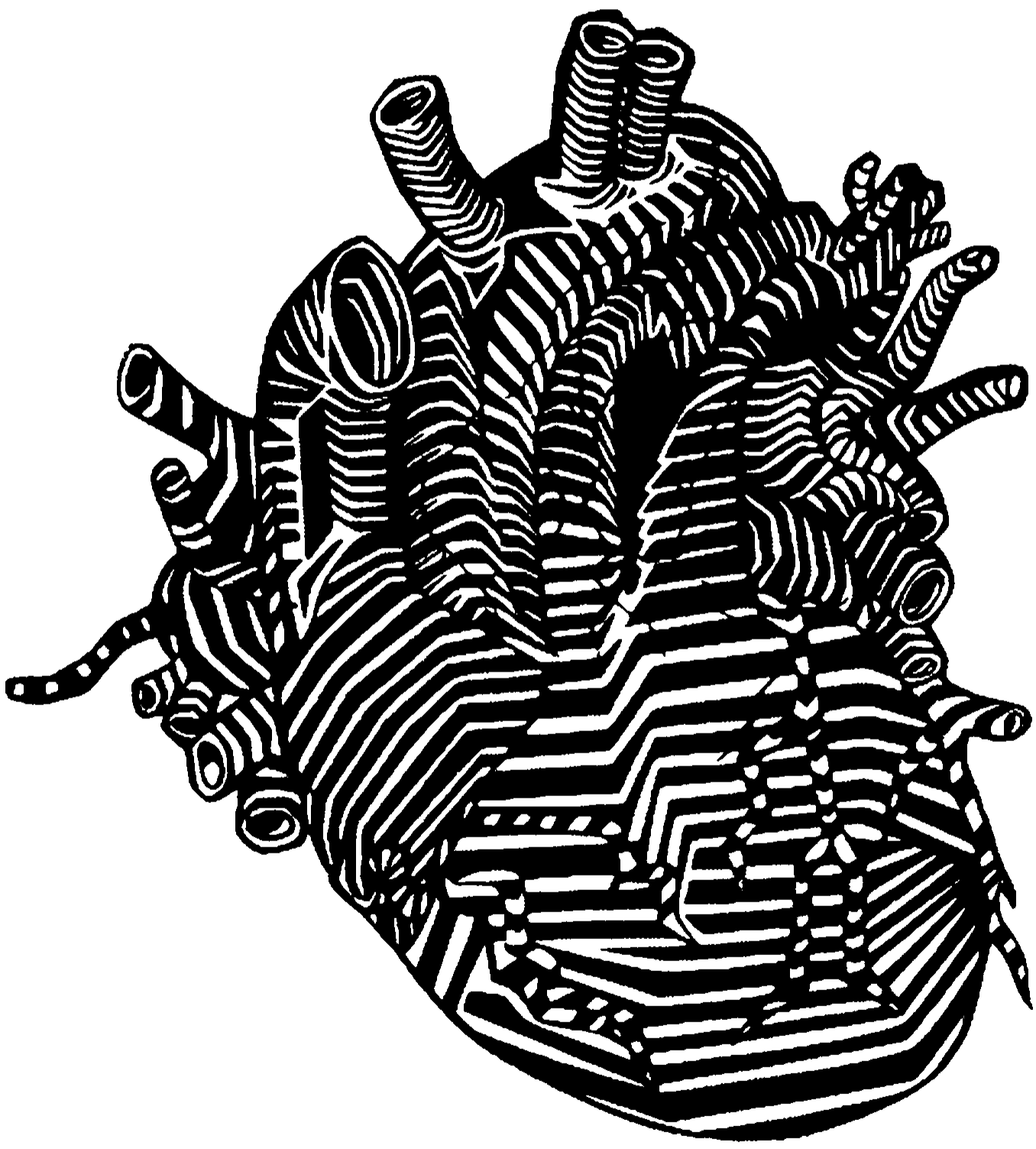
"Ne? Zeynep ne uykusu!? Konuşmaya devam et! Mert uyuyacağım diyor ya! Zeynep... Zeynep lütfen benimle kal..."

Telefonu elimde tutabilecek kadar gücüm kalmadığında, telefon elimden kayıp giderken son bir cümle kurduğumu hatırlıyorum. "Ağaçlarda incirler var..."

Sonraya dair tek aklımda kalanlar gözlerimin kapanışı, telefonun önce yere çarparken çıkardığı o ses, ardından uçurumdan kayıp denize doğru düştüğünde denizden gelen o küçücük ses.

Bu kadar.

Tüm dünyayı, tüm olanları, sesleri, kokuları, duyguları unuttum o an. Uçurumun tepesinde, sırılsıklam bir bankın üzerine kıvrıldım yattım. Çünkü tek istediğim uyumaktı. Bana ne olduğuna anlam veremiyordum ve vermek dahi istemiyordum. Sadece uyumak istiyordum...

Hiç kimsesiz kalsam bile kalbim beni yalnız bırakmayacakmış...

9. Bölüm

Kalbim

Düşman içime sızmıştı...

Ağaçlarda incirler var...

Ağaçlarda bir incir, iki incir, üç incir, belki on, belki yüzlerce incir var...

Gözlerim kapandığı andan itibaren etrafıma dair tek hatırladığım şey ağaçlardaki incirler ve benim onları toplayıp Onur'a götürmeye dair duyduğum derin istekti. Sebebini bilmediğim, anlayamadığım bir şekilde vücudumun kontrolünü kaybetmiştim. Aklımın sınırları yok olmuş, kumandası elimden alınmıştı. İçsel güdülerim de, bildiğim ve temel olan her şey de elimden alınmıştı sanki. Bir an için yokluğu yaşamıştım, boşluğu, hiçliği, hissizliği... Saflığı.

Elimden alınabilecek pek çok şey vardı. Yeteneklerim, içgüdülerim, hislerim, duygularım, düşüncelerim ve hatta aklım. Ama elimden asla alınamayacak tek bir şey vardı. O da kalbim. Bu duruma neden geldim, nasıl geldim bilmiyorum. Beni bu hale sürükleyen şey yaşadığım koskoca altı aylık bir depresyonun yan etkileri mi yoksa başka bir şey mi onu da bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var... Bana telefonumu bile nasıl kullanacağımı unutturan bu karanlık kalbimi hapsedememişti. İçimde hissettiğim tek şey sevgiydi. Saf,

katıksız, akıl oyunları olmadan, Onur'a, Mert'e, Burak'a ve aileme duyduğum o derin sevgi... Her şeyim gitse bile onlara duyduğum sevgi hep içimde kalacakmış meğer. Hiç kimsesiz kalsam bile kalbim beni yalnız bırakmayacakmış...

Bir de incirler...

"Zeynep!"

"Zeynep!"

"Zeynep gözlerini aç!"

"Abi arabayı daha yakına çekin!"

"Onur, oğlum! İki yüz metre ileride hastane var. Çabuk arabaya bindirin götürelim."

Duyduğum sesler, o güvendiğim kolların arasına alınışım ve sıkı sıkı sarılışım, gözlerimi aralamaya çalışıp asla aralayamayışım. Tüm hatırladıklarım bunlardan ibaretti. Sonra beni bir yere yatırdılar, başımı onun bacağına koydular... Dudaklarımı araladığımda gözlerim aynı itaate boyun eğmiyordu. Aralanmıyorlardı.

"Zeynep... Dudaklarını araladı! Bir şey mi diyeceksin güzelim? Hadi, hadi konuş benimle..."

"Onur..." Dudaklarımın arasından çıkan tek kelime bile onlar için mutluluk vericiydi. Hepsi heyecanla beni dinlerken hiçbir şey diyecek halim kalmamıştı. Rıza Amca'nın sesi geliyordu artık kulaklarıma...

"Sedye getirin! Sedye!"

Yeni doğmuş bir çocuğun hastalanıp annesinin kollarından alınması gibi Onur'un kollarından aldılar beni. Bir sedyeye yatırdılar. Duyduğum tekerlek sesleri, hemşire koşuşları, hasta yakını bağrışmaları beni kulaklarımdan boğuyor gibi hissediyordum.

"Doktor Bey!" Mert'in sesi tüm kalabalığın arasında karşıma çıkan en tanıdık sesti, "Buradayız!" diye bağırdı koridora doğru. Hemşireler beni acile alırken duyduğum son ses psikiyatristimin sesiydi.

"Merak etmeyin ben ilgileneceğim! Bana haber vermekle iyi yaptınız. Endişelenmeyin!"

Sonra bir tanıdık ses daha duydum. "Ben de sizinle girebilir miyim?"

Onur'un acı içinde yalvaran sesi kalbimi sızlatırken doktorun cevabını duyamadan acile getirildim. Kapı kapandı, sesler sustu... Parmağıma takılan satürasyon cihazı hemşireyi şoka sokarken psikiyatristimin sesini bir kez daha duydum.

"Ben Zeynep Hanım'ın psikiyatristiyim. Durumu tamamen psikolojik, başhekiminiz hastayla ilgilenmem konusunda onay verdi. Sizden tek istediğim kendisine bir sakinleştirici iğne yapmanız."

Bacağımdan yapılan bir iğne ve bariz bir şekilde yavaşlayan kalp atışlarım beni suni teneffüs yapılmış gibi kendime getirirken boğulmaktan kurtulur gibi zar zor bir nefes alışla gözlerimi açtım. Korkuyla etrafıma bakındığım sırada doktorum beni omuzlarımdan tuttu. Nedenini anlamadığım bir şekilde kendimi korkuyla geri çektim.

"Zeynep, sakin olmanı istiyorum... Hiçbir şey yok, hiçbir sıkıntı yok... Gayet iyiyiz, gayet iyiyiz tamam mı? Sadece biraz kendini kaybettin. Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerimin önüne gelen incir ağaçları beni ürpertti, üşüdüğümü hissettim. Midemin bulantısı da karnımda yerini aldığında kendimi halsizce sedyeye bıraktım.

"Midem bulanıyor..." diye mırıldandım.

"Tamam, sana bir iğne daha vurduralım. Ama şimdi bana neler yaşadığını anlatmanı istiyorum. Hatırlıyor musun?"

"Üşüyorum..." Psikiyatristim üzerimi bir çarşafla örttüğünde kendimi bu ortamda bulunmaktan oldukça rahatsız ve güvensiz hissediyordum.

"Ben bir hemşireyle konuşayım... Hemen geliyorum..." Doktor yanımdan ayrılıp hemşireyle konuştuğu sırada ben halsizce acilin duvarını izliyordum. Sadece üç dakika sonra hemşire yanıma bir serumla geldi ve ben çıtımı bile çıkarmadan koluma bir şişe serum taktı. Kolumda hissettiğim iğne ağrısıyla gözlerimi kapattığımda o sıcacık çarşafın altında belki on, belki yirmi dakikalığına kısa bir

uykuya daldım. Gözlerimi huzura açtığımda tüm yetilerim yerine gelmiş, ağrılarım ve bulantılarım geçmiş, sanki on saatlik derin bir uykudan uyanmış gibi dinlenmiş hissediyordum.

"Zeynep... Şimdi iyi misin?" Hâlâ başımda bekleyen doktoruma başımı salladığımda doğrulmaya çalıştım.

"Hemen kalkma. Serumun bitmedi. Hadi biraz konuşalım, olmaz mı?"

"Olur..."

"Neler olduğunu hatırlıyor musun? Ne yaptın, neden yaptın?"

"Ben..." Gözlerimde her şey bir bir canlanmaya başladığında gördüğüm en net görüntü avucumun arasında sıkıca tuttuğum 5 TL'ydi.

"Onları da içeri alabilir misiniz?" Doktor kaşlarını çattığında acil servisin kapısını gösterdim.

"Lütfen... Aynı şeyleri iki kez anlatmaya halim yok... Onlar da duymak isteyecektir..." Doktor bomboş olan acil servise baktıktan sonra ayağa kalktı. Hemşireyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra acil servisin kapısını açtı. Sadece yirmi saniye sonra kapıda Onur göründü. Bana dolmuş gözlerle bakarken ağır ağır yürüyerek yanıma geldi. Gözlerini kaçırıyordu.

"Onur..." diye mırıldandım titreyen sesimle.

"Eğer bu halimden kendini suçluyorsan bunu sakın yapma... Bu hale gelmem kimsenin suçu değil..."

"Zeynep..."

Başını kaldırdı, serum takılı olan kolumun bileğini tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Tek istediğim senin iyi olman. Başka hiçbir şey değil."

"Biliyorum..." Gözlerimden bir damla yaş süzülüp yanaklarımdan kayıp giderken içeri Rıza Amca, Burak ve Mert girdi. Üçü de o kadar üzgün o kadar mahcup görünüyorlardı ki Burak bile espri yapmıyordu.

"Zeyno iyisin değil mi?"

"İyiyim... Merak etmeyin... Her şey için özür dilerim."

"Kızım özür dilenecek hiçbir şey yapmadın. Sen kendini bunlarla yorma. Suçlu kimse yok bu durumda." Rıza Amca'ya gülümsemeye çalıştığımda doktorum etrafımıza acil servisin perdelerini çekti ve bir sandalyeye oturup çantasından çıkardığı defterinin üzerine ismimi ve bugünün tarihini yazdı.

"Evet, şimdi bana olan her şeyi anlatmanı istiyorum. Tamam mı?" Başımı salladım.

"Onur'un evindeydim... Onlar balkona çıktı, ben de onlara kahve yapmak için mutfağa gittim. Sonra evde yeterince kahve olmadığını gördüm." Gözlerim Onur'un gözlerine kaydı. Kaşlarını çatmış korkuyla beni dinliyordu.

"Önce koridordan onlara baktım... Çok ciddi bir mesele konuşuyor gibilerdi. O yüzden onları rahatsız etmek istemedim. Binanın girişinde bir büfe vardı... Oradan kahve alıp gelirim diye düşündüm. Kapıya kadar gittim, cüzdanımdan 5 TL aldım. Diğer elimde de telefonum vardı. Evden çıktım. Aşağı indim. Binadan çıktığım anda ne yapacağımı nereye gideceğimi unuttum... Neden dışarı çıktığımı düşündüm. Sonra da eve gitmek için çıkmış olabileceğim aklıma geldi..."

Onur'un gözleri endişeyle beni izlerken bakışlarım Rıza Amca'ya takıldı. O beni değil dikkatli bir şekilde psikiyatristimi inceliyordu.

"Sonra?"

"Sonra yürümeye başladım... O sırada yanımdan iki kişi geçti. Denize gitmekten bahsettiler... O an denize gitmeye karar verdim. Nerede bir sahil olduğunu bilmeden öylece yürüdüm... O sırada hep tanıdık bir melodi duyuyordum kulaklarımda..."

"Telefonun çalıyordu." dedi Onur dolu gözleri ve bu halde olmamı gururuna yediremeyen o öfkeli yüz ifadesiyle.

"Doğru ya!" dedim bir anda şok içinde, "Yol boyunca hep telefonum çalıyordu... Ben onu bir yerlerden gelen bir müzik sesi sanıyordum."

"Ve o yüzden fazla uzaklaştığını anlayamadın." dedi doktorum, "Hep aynı müziği duyduğun için hep aynı yerde olduğunu sanıyordun." Başımı salladım.

"Sonra kendimi bir deniz kenarında buldum. Ama sahil gibi değil... Bir ormanın içinin denize bakan bir kısmı gibi... Bir banka oturdum. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum."

"Saatlerce..." diye mırıldandı Onur acı içinde. Gözlerimi ondan kaçırdığımda konuşmaya devam ettim.

"Sonra telefonumun çaldığını anladım. Onur arıyordu. Bir an telefonu nasıl açacağımı unuttum. Ama bir şekilde yeşil tuşa bastım ve telefonum açıldı. Onur'la konuştuk... Ona nerede olduğumu bilmediğimi söyledim. Benden ona konum göndermemi istedi. Ve ben o an bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum, unutmuştum."

"Unutmuştun..." diyerek deftere bir not aldı psikiyatrist. Başımı salladım.

"Sonra... Onur telefonu kapatmamamı, beni telefonumun sinyalinden bulacaklarını söyledi. Ama bir anda uykum geldi. Uyku gibi değil de, bayılmak gibi... Öyle yoğun bir uyku. Telefonum elimden kaydı, denize düştü ve ben banka uzanıp uyudum..."

Doktor defterine birkaç not daha aldıktan sonra başını kaldırdı. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Zeynep'in altı aydır her anında yanındaydım. Yaşadıkları kaldırılamayacak kadar zor şeylerdi... Altı ay boyunca bir majör depresyonun içerisindeydi. Ve bir anda vücudu her şeyin düzelmiş olma ihtimaline ayak uyduramadı. Zeynep'in her hafta düzenli olarak tahlilleri yapılıyor ve fizyolojik olarak hiçbir sıkıntısı yok... Fakat psikolojik olarak ciddi bir noktadayız... Beyni, kaldıramayacağı kadar yük aldığı için artık bir şeyleri silmeye çalışıyor. Sizi silmeye çalışıyor mesela... Size kahve yapacağı fikrini silmeye çalışıyor. Ya da telefonundan nasıl konum göndereceğini bilme yetisini silmeye çalışıyor. Beyni içeriden kendine yer açmaya çalışıyor. Kafası o kadar dolu ki artık beyni dinlenebilmek için kendi kendine bir şeyleri unutup düşünmeyip kendine

dinlenebileceği saatler yaratmaya çalışıyor. Eğer bu şekilde giderse bu bir fizyolojik rahatsızlığa dönüşebilir. Ancak şu noktada yapabileceğimiz tek şey onun kafasını rahatlatmak. Bu konuda Zeynep'in çabalaması gerektiği kadar sizin de yardımınıza ihtiyacımız var. Ve yapabileceğimiz tek şey Zeynep'in kafasını rahatlatmak. Zeynep'in beynini dinlendirmek... Emin olun ancak bu şekilde kendine gelebilir..."

Doktorun konuşması hepsinin yüzünde bir suçlu hissetme ifadesine dönerken doğrulmaya çalıştım.

"Ben iyiyim." diye mırıldandım, "Sadece... bilmiyorum... Ben iyiyim. Lütfen kendinizi suçlu hissetmeyin."

"Sen bizi düşünme... Önemli olan bizim ne hissettiğimiz değil, şu an önemli olan sensin. Kendine iyi bakacaksın, biz de sana iyi bakacağız, eski Zeynep'i geri getireceğiz... Tamam mı güzelim?" Onur elleriyle saçlarımı düzeltirken başımı salladım. Dudaklarımı biraz yana kaydırıp Onur'un elinin içini öptüğümde keşke onun elinin içinde yaşayabilsem diye düşünerek iç çektim.

"Zeynep haftaya bir randevu oluşturuyorum. İlaçlarına bir ekleme yapmayacağım. Ama eğer acil bir durum olursa bana hemen yazmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam..."

"Elinde yeterinde ilaç var mı? Yoksa getirtelim."

Tam dudaklarımı araladığım sırada Rıza Amca söze girdi. "Siz ilaçların adını bir kâğıda yazıp bize verin, giderken eczaneden alalım. Ne olur ne olmaz, yanında ilaç dursun." Doktor Rıza Amca'ya kaşları çatılı bir şekilde baktığında ben araya girdim.

"Elimde bir ay kadar yetecek kadar ilaç var zaten Rıza Amca... Merak etme." Rıza Amca başını salladığı sırada hemşire yanımıza gelmiş ve serumu kolumdan çıkarıyordu.

"Pamuğu kolunuza bastırın. Bant getireceğim hemen..." Onur pamuğu elimden alıp koluma bastırırken hemşire bir medikal bantla geri döndü. Koluma bant yapıştırdığı sırada doktorun ayağa kalktığını gördüm.

"Her şey için teşekkürler Yeliz Hanım. Zeynep'çiğim, dediğim gibi kötü hissettiğinde beni ara. Ben şimdi gidiyorum, diğer randevularıma geç kalmayayım. Oldu mu?"

"Teşekkür ederim. Görüşürüz."

"Ben sizi geçireyim..." Mert doktorumla birlikte acilden çıkarken Onur bana elini uzatıp beni yavaşça doğrulttu.

"Zeyno bize her Allah'ın günü kalp krizi geçirtmek zorunda mısın sen ya?" Burak'a gülümsediğim sırada Onur konuşmaya başladı.

"Burak çok konuşacağına git arabayı çalıştır..."

"Oy oy oy nişanlısını da korurmuş!" Burak gülerek acilden çıkarken Rıza Amca kaşları çatılı bir şekilde bizi izliyordu. Başımı Rıza Amca'ya çevirdiğimde Onur bana ayakkabılarımı giydiriyordu.

"Size de her şey için teşekkürler Rıza Amca..."

"Ne demek kızım. Sen iyi ol yeter ki." Onur beni kaldırdı, koluma girip kapıya doğru yöneldiğinde ağır ağır yürüyordum. Rıza Amca ise arkamızda kalmış hemşireden durumum hakkında bilgi alıyordu.

"Beni çok korkuttun." Onur'un tekdüze ama aynı anda içinde öfke dalgalarının boğuştuğu sesi bana hissettiği korkuyu kendim yaşamışım gibi hissettirirken yutkundum.

"Biliyorum... Özür dilerim..."

"Özür dileme. Senden tek istediğim iyi olman. Hiçbir şeyi düşünmemen, kafanı rahatlatman. Eskisi gibi müzik dinlemen, dizi izlemen, camdan dışarıyı seyretmen... Kendin olmanı istiyorum Zeynep." Koluyla beni iyice sarıp bir yandan yürürken alnıma bir öpücük kondurdu. Onun beni öpmesi tüm serumlardan da iğnelerden de daha iyileştiriciydi.

Arabanın arka koltuğuna Onur ve Burak'ın ortasına oturduğumda Rıza Amca da bize katılmış ve arabayı çalıştırmıştı. Telefonun haritasından yol tarifini açan Mert eliyle yolun sağını gösterdi.

"Şuradan sağa dönüp alt sokağa geçip caddeye çıkacağız Rıza Amca. Caddenin sonunda da çevre yoluna gireceğiz..." O sırada

Rıza Amca sağa dönmek yerine arabayı sola doğru çevirdi. Sola dönen araba farklı bir caddeye girdiğinde Mert kaşlarını çattı.

"Sağa dönecektik! Yanlış girdik. Ters yöne gidiyor bu yol."

"Sağa dönmeyeceğiz evlat."

Hepimiz anlam vermeye çalışarak Rıza Amca'ya baktığımızda konuşmaya devam etti. "Çünkü eve gitmiyoruz..."

İçimde oluşan garip bir korkuyla neden eve gitmiyor oluşumuza, nereye gidiyor oluşumuza anlam vermeye çalıştığım sırada Onur araya girdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsünüz. Yakınız zaten. Merak etmeyin."

Gözlerimi korkuyla Onur'a çevirdiğimde Onur korkmamam için elini bacağıma koydu. Bana gözlerini kırparak baktığında arkama yaslandım. Mert bir yandan yola bakıyor bir yandan telefonundaki haritaya bakarak yolun nereye çıkacağına anlam vermeye çalışıyordu. Sadece on dakika sonra tenha bir sokağa girdiğimizde araba bir binanın önünde durdu. Başımı kaldırıp bu eski püskü binaya baktığımda neden burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

"Neresi burası?" diye sordu Onur endişeyle.

"Soru soracağınıza aşağı inin de benimle gelin." Rıza Amca arabadan inip binanın kapısındaki zillerden birine basarken Onur'un elini tutarak arabadan indim. Başımı kaldırıp üç katlı eski bir binaya baktığımda içimdeki korkunun büyüdüğünü hissettim.

Kapı "Kim o?" denmeden açıldı... Birlikte içeri girdiğimizde birinci kattaki dairenin kapısının açık olduğunu gördük. Rıza Amca "Onur burası neresi?" diye fısıldadığım sırada Onur bana göz kırptı.

"Bilmiyorum... Ama korkma..."

"Abi ben de korkuyorum ya benim de elimi tutsana." Burak hâlâ mızmızlanarak espri yaparken derin bir nefes aldım. Rıza Amca'nın peşinden eve girdiğimiz sırada kaşlarım çatıldı. İçerideki doktor önlüklü beyaz saçlı adam bizi görüp gülümserken Rıza Amca'ya kollarını açtı.

"Zile art arda yedi kez basmak ha? Yıllar oldu bu şifremizi unutmadın be Rıza!"

"Unutur muyum be Aslan!" Birbirlerine kahkahalarla ve özlemle sarıldıkları sırada biz ortamın şokunu yaşıyorduk. Doktor önlüklü bir adam, eski püskü bir binanın içerisine kurduğu bir laboratuvarın ortasında durmuş Onur'un babasıyla sarılıyordu. Sarılmaları biter bitmez adam Onur'a heyecanla baktı.

"Bu mu senin oğlan? Bu senin gençliğinden daha çok sana benziyor Rıza! Gel bakayım, Aslan Amca'na bir sarıl." Onur istemeye istemeye gidip adama sarıldığında adam keyifle Onur'un sırtına vuruyordu.

"Onur Boysan ha? Rıza Boysan'ın oğlu..." O an Onur'un ismini ilk kez bu soy adla duymak çok garip gelmişti... Onur Boysan... Sanırım buna asla alışamayacaktım.

"Çocuklar siz de hoş geldiniz! Bir şey içer misiniz?"

"Hoş bulduk."

"Hoş bulduk..."

"Hoş bulduk, yok sağ olun." Rıza Amca sonunda muhabbete girdiğinde neden burada olduğumuzu anlayabilecek olmanın heyecanıyla dinlemeye başladım.

"Aslan, senden bir şey isteyeceğim... Çok büyük bir şey değil. Bir kan tahlili." Kaşlarımı çatarak Onur'a baktığım sırada o da kaşlarını çatmış babasına bakıyordu.

"Kan tahlili mi? Kime? Ne için?" Rıza Amca'nın bakışları bana döndüğünde elini benim omzuma koydu.

"Bu kızımıza... Zeynep'e."

"Ne?" Onur şok içinde babasına baktığı sırada ben de şu an bulunduğumuz duruma asla anlam veremiyordum.

"Biraz hastalandı bugün. Hastanede test yaptırsak yarına kadar bekleteceklerdi bizi sonuç için... Ben de buraya getireyim dedim şu işi hemen halledelim diye."

"Böyle bir şeye gerek yok, ben iyiyim." diye çaresizce mırıldandığım sırada Onur bu olayda benden çok daha farklı bir şeyler görmüş gibiydi.

"Bence gerek var." diye araya girdi Onur, "Bir test yaptıralım. Belki bir vitamin kullanman filan gerekiyordur... Biz işimizi sağlama alalım da."

Onur'un sözü benim için vazgeçilmez, hayır denmez bir konumdaydı, şu an itiraz etmeye hiçbir hakkım yoktu.

"Eh, tamam o zaman..."

"Abi hazır gelmişken bize de birer tahlil yapsan fena olmaz." Araya giren Burak'a kahkahalarla gülen beyaz önlüklü Aslan Bey bana eliyle bir sandalyeyi işaret etti.

"Gel kızım. Sen otur hemen bir tahlil yapalım. İki saate sonucu alırsınız." Başımı sallayarak gösterdiği sandalyeye oturduğumda önce koluma sarı renk bir lastik bağladı. Kolumdaki en belirgin damarı aradığı sırada koluma bir pamukla biraz kolonya sürdü. Sonra iğneyi koluma batırıp tek tek toplam beş tane tüp doldurduğunda başımın döndüğünü hissettim.

"Onur, yeğenim şurada buzdolabında küçük vişne suları var. Bir kutu ver de içsin. Beş tüp kan aldık, başı dönebilir."

Onur hızla buzdolabını açıp bana bir kutu vişne suyu verirken Aslan Bey kolumdan iğneyi çıkardı ve koluma bir bant yapıştırdı. Ameliyat olsam bu kadar yıpranmazdım, her tarafım serum ve iğne izleriyle doluydu.

"Çocuklar arka tarafta bir bahçem var. Geçin orada bekleyin. İki saate belki daha da erken alırsınız sonucunuzu. Tamam mı?"

"Siz geçin çocuklar. Ben de gelirim yanınıza birazdan." Rıza Amca'ya başımızı sallayarak bahçeye geçtik. Elimde bir kutu vişne suyu, elim Onur'un elinde...

"İyisin, değil mi?" diye mırıldandı Onur beni bahçedeki koltuklardan birine oturturken. Başımı salladım.

"İyiyim..."

"Gel, başını omzuma yasla. Hatta uzan şöyle... Kafanı kucağıma koy. Uyumaya çalış. Çok yoruldun..." Vişne suyunu masaya bırakıp Onur'a itaat ederek başımı salladım ve koltuğa kıvrılıp başımı Onur'un bacağına koydum. Gözlerimi kapatıp üçünün konuşmalarını dinleyerek uykuya daldım.

"Abi maç başlamış on beş dakika önce. Beşiktaş beşinci dakikada gol atmış."

"Ciddi misin? Kim atmış?"

"Beşiktaş."

"Tamam da kim atmış oğlum?"

"Hee, Caner atmış. O da karısı hamile olduğundan beri gol atıyor ya. Abi sen zaten en büyük golü atmışsın, karın hamile kalmış! Bir dur Allah aşkına beşinci dakikada gol atmak nedir!"

Gözlerimin arkası incir ağaçlarıyla doluydu. İncir ağaçlarının arasında geziyor, koşuyor, rüzgârı tenimde hissediyordum. Bu bir rüya mıydı hayal mi bilmiyorum. Tam olarak bir uykunun içinde miydim, kapalı bir hipnoz mu yaşıyordum emin değilim, emin olamıyorum... En garip olanı çok uzun zaman sonra ilk defa bir rüyamda tek başımaydım. Ne annem vardı yanımda ne babam ne de Onurlar. Oradan oraya koşuyor, ağaçlardan incir toplayıp ceplerime saklıyordum. Sonra bir ağaca yaklaştığımı gördüm. Ağacın üzerine kazınmış bir şiir okudu gözlerim...

"Hep aynı soğuk yapışkan hüzün,
oysa pencerelerden sarkan ışıklar bile
her biri başka başka,
acılar başka başka
her günkü sözler, her günkü konuşmalar
aynı plaklarda aynı şarkılar
tutmuyor hiç birbirini
ve
mutluluk
bir kibrit çöpü ne kadarcık yanarsa."

Bu şiir babamın en sevdiği şiirdi... Çocukluğum babamın evin içinde bu şiiri okumalarıyla geçmişti. Şimdi rüyamın ortasında bir ormanda gezerken bir ağaçta bu satırları görmek bana babamı hatırlatmış, onu özletmişti. Sanki bu ağaç babamdı. Öyleyse üzerindeki incirler de bendim. Sonra bir sarsıntı duydu kulaklarım. Ayaklarımın hissettiği sar-

sıntıyla koşmaya başladım. Babamın en sevdiği şiirlerinin yazılı olduğu o ağaç arkamdan devrilirken kendimi ormanın bir boşluğuna attım ve nefes nefese o ağacın devrilip yerle bir oluşunu izledim.

Hafifçe sıçradığımda Onur'un ellerini saçlarımda hissettim. Uyanmıştım. Fakat gözlerimi açmamış, öylece yattığım yerde sakinleşmeye çalışıyordum. Belki de uyumaya devam etmeliydim... Onur elleriyle saçlarımı okşarken derin derin nefesler almaya başladım. Uykuya bir kez daha dalmamak için direnen beynim Rıza Amca'nın sesiyle iyice kendine gelmişti.

"Zeynep uyuyor mu?"

"Evet, uyuyor." diye mırıldandı Onur.

"Çocuklar... Aslan Amca'nız sonuçları çıkardı." Gözlerimi açmadım. Kulaklarım bu odada bana dair açık olan tek organımdı.

"Bir sorun yok değil mi?" Onur endişeyle sorduğunda masaya bırakılan bir kâğıt sesi duydum.

"Zeynep'in kanında bir ilaç bulundu. Bol miktarda bulunan ve orada olmaması gereken bir ilaç. Ona bu kafa karışıklığını veren, ona zaman zaman her şeyi unutturan ve kullanmaya devam ettiği takdirde ona belki yürümeyi ve hatta konuşmayı bile unutturabilecek bir ilaç."

Sessizlik.

Ölüm sessizliği.

Gözlerimi aralayışım, kaşlarımı çatarak gözlerimi Onur'a çevirişim ve Onur'un babasına şok içinde bakan gözleriyle karşılaştığım o an.

Hayata dair pek çok şok edici şey olmuştu etrafımdan, oysa şimdi bu şok edici şey benim içimde oluyordu. Düşman içime sızmıştı, damarlarıma...

Ve artık benim, bu hayata dair umabileceğim tek şey bu hayatın benden vazgeçmesine duyduğum ihtiyaçtı. Ben hayattan vazgeçemiyordum, artık hayat benden vazgeçmeliydi. Çünkü ben bu sefer gerçekten sarsılmıştım. Kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştım...

Yıkılmıştım.

Sensiz yaşayamam...

Sensiz onları da yaşatamam!

10. Bölüm

Kafes

Sensiz yaşayamam, sensiz onları da yaşatamam...

Küçükken bir gün Akçay'da deniz kenarında oynarken avuçlarımın arasına aldığım çakıl taşlarını birer birer ağzıma atmıştım. Ağzımda biriktirmiş, sonra umutla ısırmıştım. Siz hiç, bir taş ısırdınız mı? Her şeyin yenilebilir olduğunu sandığım bir çocukluk geçirdim, çakıl taşları benim için şekerdi, bir gün onları yemeye çalıştım ve o an anladım. Dünya güzel bir yer değildi. Taşlar yenmiyor, denizin suyu içilmiyordu. Bir taşı ısırdığınız zaman hayat bunu "Tamam, hata yaptın ama sorun değil." diyerek bırakmıyor, dişlerinizi kırıyordu. Çocuktum... bir taşı ısırdım... üç dişim kırıldı. Büyüdüm ve artık kırılan şey dişlerimin kırılmasından daha çok canımı yakıyor. Güvenim, ruhum, kalbim her geçen gün kat be kat kırılıyor. Ve benim canım dişlerimin kırılmasından daha çok yanıyor...

"Nefes alamıyorum!" Elim boğazımda yattığım yerden sıçradığım anda kendimi bahçeden içeri attım.

"Zeynep!"

"Zeyno dur!"

Peşimden geldiklerinde kendimi evin içinde oradan oraya dolaşıp nefes almaya çalışır bir halde buldum. Çünkü ruhum da on-

larla birlikte benim peşimden geliyordu. Ben kalktığımda ruhum oturduğum koltukta kalakalmıştı. Ruhum olanlara karşı şoktaydı... Onur beni kollarımdan yakalayıp kendine çevirdiğinde çırpınarak ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Zeynep! Zeynep dur güzelim! Lütfen kendinde ol, lütfen!"

"Zeynep kızım... Gel şöyle otur, hadi lütfen... Burak oğlum şuradan bir bardak su uzat!" Rıza Amca beni zorla bir koltuğa otururken tir tir titriyordum. Burak suyu döke döke bardağa doldurup bana uzattığında bardağı Onur aldı. Bana yavaş yavaş su içirirken o kadar kendimde değildim ki dilimin uyuştuğunu hissediyordum.

"Arkana yaslan, şimdi sakin bir şekilde beni dinle, tamam mı?" Onur dizlerinin üstüne çökerek tam önüme oturduğunda titrememin geçmesini bekliyordum. Sık sık nefesler alarak yüzüne baktığımda yüzü kıpkırmızıydı.

"Zeynep..." Sustu.

"Ben..." Sustu.

"Sana söz veriyorum... Seni tüm bu pisliğin içinde temiz tutacağım. Seni tüm bu pislikten uzak tutacağım. Sana söz veriyorum, sana yemin ediyorum. Hepinize yemin ediyorum. Hepinize!" Ben arkama yaslanıp gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalıştığım sırada Onur öfkeyle ayağa kalkıp önümüzde duran masaya sert bir tekme vurdu.

"Onur! Oğlum sakin ol. Her şeyi bana bırak, sen sadece Zeynep'in yanında ol ve sakin ol!"

"Nasıl sakin olayım nasıl! Ya... Ya ben bu kızı nasıl koruyacağım ya!" dedi tahammülsüz bir ses tonuyla, "Nasıl koruyacağım! Ben bu kızı kafeste mi tutacağım, başına adam mı dikeceğim ne yapacağım! O siktiğimin adamından ben bu kızı nasıl koruyacağım! Ben hiç önemli değilim, anladınız mı! Tek istediğim bu kızı korumak, bu kızı buradan çıkarıp götürmek!" Delirmişti. Kelimenin tek anlamıyla... delirmişti.

"Aslan... Onur'a bir sakinleştirici yapabilecek misin?"

"Tabii tabii. Siz oturtun, ben hemen bir ilaç ayarlıyorum."

"İstemiyorum ilaç filan, hiçbir şey istemiyorum!"

"Onur!" Mert, Onur'un kolunu kararlılıkla tuttuğunda göz göze geldiklerini gördüm.

"Bunun yeri değil, sırası değil. Zeynep hepimizin canı. Şimdi şuraya otur, ister ilacı al ister alma. Ama şuraya otur bir konuşalım. Delirmen işimize yaramayacak." Onur birkaç saniye Mert'in gözlerine baktıktan sonra tam yanıma oturdu. Gözlerimi bir kez daha kapatıp derin birkaç nefes aldım... Anlamadığım şeyler vardı. Kafamın almadığı şeyler vardı. Aklımı kaçırmak üzereydim.

"Aslan, ilaca gerek kalmadı..."

"Sakinleşti mi?"

"Yok o hep böyle deli... İdare ediyoruz mecburen." Burak'ın cevabıyla birlikte ortamda kısa bir sessizlik olduktan sonra doğrulmaya çalıştım.

"Anlamadığınız bir şey var..." diye mırıldandım. Tüm gözler bana döndüğünde Onur'un da oturduğu yerden bana baktığını görebiliyordum. Burak ve Mert karşıdaki tekli koltuklarda oturmuşlar beni izliyorlardı, Rıza Amca ayakta gezinirken durmuş bana bakmaya başlamıştı.

"Ne gibi kızım?" Soru Rıza Amca'dan gelir gelmez halsizce başımı ona çevirdim. Gözlerinin en derinine baktım.

"Neden ben?" diye sordum titreyen sesimle.

"Çünkü sana âşık oldum! Tamam mı? Bu kalbin içerisinden seni çıkaramıyorum ve o şerefsiz sana zarar vererek bana acı çektirmeye çalışıyor! Anladın mı!" Onur kendi göğsüne vura vura bunları öfkeyle sıraladığında ona çok daha büyük bir öfkeyle karşılık verdim.

"Hayır Onur! Hiçbir şeyin suçlusu sen değilsin!" dedim öfkeyle, "Aylardır tek yaptığın kendini suçlamak, tek yaptığın bu! Yeter artık ya. Hiçbiriniz göremiyor musunuz bu olayda bir gariplik olduğunu? Ben neden sizin hayatınıza girdim? Ben neden bir anda sizin hayatınızda belirdim ya? Neden benim okulum değişti, neden senin

okuluna geldim, neden birlikte bir cinayete tanık olduk, okul neden karantinaya alındı, biz neden birbirimize mecbur kaldık! Neden Burak'ın değil, Mert'in değil, senin değil de benim ceplerime notlar kondu Allah aşkına? Neden ben? Siz üç kişiydiniz... Siz hep üç kişiydiniz... Biz neden dört olduk? Burak'ın başına bir şeyler gelseydi sen acı çekmeyecek miydin? Çekecektin. O senin kardeşin. Peki ya Mert? O da senin kardeşin. O zaman neden bu hikâyede bir dördüncüye gerek duyuldu? O dördüncü neden ben oldum? Bunlar tesadüf olamaz..."

Hepsi anlam vermeye çalışarak ve bir o kadar da şaşkınlık içerisinde beni dinlerlerken ilk cevap Mert'ten geldi.

"Nasıl yani?"

Söze Rıza Amca girdi. "Ender'in seninle bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı çaresizce salladım. "Bilmiyorum. Ama bu hikâyeyle bir ilgim olduğuna eminim. Bir şey olmak zorunda... bir şey olmalı. Bir bağımız olmalı. Benim bu hikâyede işim ne? Neden beni de seçti, neden beni de dâhil etti?" Sonra durdum ve çok daha acı bir konu açtım.

"Üstelik... Bunu söylediğim için çok özür dilerim ama bir şey daha var... Buna dikkat etmiş olmamı yanlış anlamayın lütfen..." Hepsi kaşları çatılı bir şekilde bana döndüklerinde alt dudağımı ısırdım.

"Başıma gelmeyen kalmadı." diye mırıldandım.

"Ne?"

Onur anlamayarak doğrulunca çaresizce açıklamaya çalıştım. "Senin ve benim." dedim gözlerinin içine bakarak, "Başımıza gelmeyen kalmadı." Onur çok daha fazla kaşlarını çatarak bir cevap aradı gözlerimde.

"Anlamadım. Nasıl yani?"

"Ne Burak'ın ne Mert'in..." dedim ağır ağır, "Sadece sen ve ben. Neden biz? Madem bu bir oyun... Madem dördümüz bu oyunun içindeyiz. Neden Burak ve Mert'e hiçbir şey olmadı da sadece sen

ve ben? Yanlış anlamayın lütfen!" dedim Burak ve Mert'e dönerek mahcup bir sesle.

"Sizin de başınıza bir şey gelmesini istiyor gibi oldum! Ama sadece bu duruma anlam veremiyorum."

O sırada Onur ayağa kalktı. Babasına doğru bir bakış attı. "Doğru söylüyor..." dedi anlam vermeye çalışarak, "Neden sadece ikimiz? Zeynep sevgilim, ama Burak ve Mert benim kardeşlerim. Bana acı çektirmek isteyen bir insan neden sadece sevgilimi hedef alır?" Rıza Amca endişeyle sakallarını kaşıdığı sırada odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu.

"Haklısınız... Üstelik kim yaptı bunu bu kıza? Psikiyatristi mi, yoksa psikiyatriste ilaçları yollayan kişi mi Ender'in adamı?" Rıza Amca çaresizce sorusunu yönelttikten sonra devam etti.

"Çocuklar..." diye mırıldandı, "Her şeyi öğrenmemizin bir yolu var... Aklımda bir plan var. Ama karşı çıkacağınıza eminim. O yüzden karşı çıkmadan önce lütfen beni bir dinleyin." Hepimiz dikkatlice Rıza Amca'nın yüzüne baktığımız sırada benim bu planı kabul etmemden medet umar gibi bana bakarak anlatmaya başladı.

"Zeynep... Psikiyatristini aramanı istiyorum. Onu arayıp kendini çok kötü hissettiğini, acil olarak bir seans yapmak istediğini, onunla görüşmek istediğini söylemeni ve acil olarak yarına bir randevu almanı istiyorum."

"Asla!" Onur karşı çıktığı anda Rıza Amca elini kaldırdı.

"O randevuya giderken düğmene küçük bir mikrofonlu kamera, kulağına bir kulaklık takacağız. Biz seni buluşma yerinin hemen önünde bekliyor ve izliyor olacağız. Sen psikiyatristinle konuşurken biz de kamerandan adamın yüzünü polis sisteminden inceletecek ve adamın kimliğini öğreneceğiz. Gerçekten bir psikiyatrist mi, sabıkası var mı en azından bunları öğreneceğiz. Kabul eder misin böyle bir şeyi?"

"Hayır, böyle bir şey olmayacak." Onur öfkeyle cevap verdiği sırada onu umursamadan başımı salladım.

"Kabul ederim... Ediyorum."

"Zeynep, gerçekten seni böyle bir planın içine atacağıma inandın mı? Buna gerçekten inandın mı?"

Onur sinirle bana bakarken gözlerinin içine olabildiğince kararlı bir şekilde baktım. "En azından sen neden bu intikam oyunu içinde sana acı çektiriliyor bunun sebebini biliyorsun Onur. İzin ver de ben de kendi sebeplerimi öğreneyim. Bu bilinmezlikle yaşamak beni öldürecek!" Onur bir kez daha dizlerimin önünde diz çöktü. Bana yalvarır gözlerle baktı.

"Seni oraya yollamamın bir ihtimali bile yok, bunu biliyorsun. Bırak gidip o adamın yüzünü dağıtıp konuşturayım. Ama benden bunu kabul etmemi isteme."

"Hapse girmek mi istiyorsun?"

"Gerekirse evet." O sırada Rıza Amca söze girdi.

"Onur, oğlum... Bana güven, Zeynep'e hiçbir şey olmayacak. Zeynep güvende olacak. Sadece bir yem olarak göndereceğiz onu oraya... Gidecek, konuşacak ve bize o adamın kim olduğunu verecek. Bu kadar." Onur tahammülsüz bir şekilde gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Onur!" Sesim oldukça öfkeli çıkıyordu, "Anlamıyorum! Ne istiyorsun? Susup oturayım, başıma gelenlere katlanayım mı istiyorsun?" Gözlerini açıp yüzüme yalvarır gibi baktı.

"Gitmeni istiyorum..." diye mırıldandı çaresizce, "Seni artık nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum Zeynep... Ve bunu yapmak için seni bir kafese kapatmam gerekecekse..." Yüzüme birkaç saniye boyunca baktı ve kararlı bir sesle devam etti. "Bunu yaparım."

Kaşlarımı çattım. Yüzüne inatçı bir kararlılıkla baktım. "Eğer beni seviyorsan... oraya gitmeme izin vereceksin Onur. Beni ne kendinden ayıracaksın, ne hayatımdan. Oraya gitmeme izin vereceksin. Çünkü izin vermezsen ben bunu siz olmadan kendim yapacağım. Ve o zaman emin ol ki güvende olmayacağım. Şimdi izin ver, izin ver ki en azından bunu siz beni izliyorken ve ben güvendeyken yapayım.

İzin ver bunu birlikte yapalım... Hani sormuştun ya bana, 'Benimle misin?' diye... Peki ya sen? Sen benimle misin? Bizimle misin?"

Onur çaresizce ayağa kalkıp alnındaki teri eliyle sildiğinde bana izin vermek zorunda kalacağını biliyordum. Ayağa kalkmış olması bile beni kaybetmemek için bana verdiği iznin bir göstergesiydi. Rıza Amca'ya baktım, başımı salladım. Gözlerimi kırpıp telefonuma uzandığımda Onur hâlâ bana yalvaran gözlerle bakıyordu. Ayağa kalktım, telefonumdan psikiyatristimin numarasını arayıp bir köşeye geçtim. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Alo?"

"Merhaba... Zeynep ben..."

"Evet, evet. Numaran kayıtlı Zeynep. Ne oldu, bir sorun mu var?"

"Evet." Gözlerim odadaki herkese doğru döndüğünde dudaklarımın arasından hayatımın tek yalanı çıktı. "Çok kötüyüm," diye mırıldandım titreyen sesimle, "N-nefes alamıyorum. Sürekli sesler duyuyorum."

"Ne sesleri?" Tereddütle etrafıma bakarken bahçede uçuşan kuşları gördüm.

"Kuş..."

"Kuş mu?"

"Evet... Ve etrafımda hiç kuş yok. Tuvalette de kuş sesleri duyuyorum, mutfakta da, odamda da... Her yerde." Kısa bir sessizlik oldu. Psikiyatristten ses çıkmadığı o kısa arada kalbimin hızı artarken nihayet konuşmaya başladı.

"Zeynep, sadece sakin ol ve bil ki o sesler asla gerçek sesler değil ama çok korkacağın sesler de değil. İlaçların yan etkisi olabilir, bugün aldığın serumun yan etkisi olabilir."

"Sadece sesler değil!" dedim sesime sıkıntılı bir ifade takındırarak. "Çok kötüyüm... Geldiğimden beri ağlıyorum... Sürekli ellerim titriyor..."

"Anladım. Tatlım ben şu an ofiste değilim. Ama senin için ofise geçeceğim. Saat çok geç olacak biliyorum ama anladığım kadarıyla

serum bile seni kendine getiremedi. Acil bir seans yapmamız gerektiğine inanıyorum. Bir saat sonra ofisime gelebilir misin?" Kaşlarımı çatarak duvardaki saate baktım. Saat 20.45'ti. İçimde hissettiğim bir korkuya rağmen kendimi toparlamaya çalıştım.

"Tamam... Tamam..."

"Tamamdır o zaman, ben şimdi yola çıkıyorum. Tam bir saat sonra ofisimde buluşalım."

"Tamam... Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz bana bakan meraklı ve endişeli yüzlere döndüm.

"Bir saat sonra ofisinde buluşmamızı istiyor." diye mırıldandım korkuyla.

"Bir saat mi?" Onur şok içinde sorarken Rıza Amca'ya döndüm.

"Çok kötü olduğuma inandığı için acil bir seans yapalım dedi..." Rıza Amca başını sallayarak cebinden telefonunu çıkardı.

"Sorun yok, ofisinin adresini bana hemen telefondan yolla, polis arkadaşlarımdan birini ekipmanıyla birlikte psikiyatristin ofisinin oraya çağıracağım. Hemen yola çıkalım, orada buluşur her şeyi hallederiz. Aslan her şey için teşekkürler! Acelemiz var, hemen çıkalım biz!

"Zeyno sen böyle bir şeyin içinde olmak istediğine emin misin kızım ya? Benim de içime sinmiyor..." Burak'a gözlerimi devirerek baktım.

"Lütfen yapmayın bunu bana... Gerçekleri öğrenmek benim de hakkım. Lütfen zorlaştırmayın." Tam o sırada Onur konuşmak için dudaklarını aralayacakken sözünü kestim.

"Lütfen Onur. Yalvarıyorum zorlaştırma... Bana ve babana güven."

Aslan Amca'nın evinden çıkışımız, Rıza Amca'nın arabasına binişimiz ve yola çıkışımız bir anda herkesi susturmuştu. Sadece Rıza Amca konuşuyor, planı bize anlatıyordu. Ve onu onaylayan tek insan da bendim.

"Kulaklıktan bizi dinleyeceksin. Biz de mikrofondan sizi dinleyeceğiz. Ne dersek tamamen dediğimiz şeylere uyacaksın. Adamın kimliğini bulduğumuz an bunu sana söyleyeceğim. Ondan sonra seansı bitirir oradan çıkarsın."

Plan basitti, benim için öyleydi en azından. Çünkü psikiyatristimle elliden fazla seans gerçekleştirmiştim ve bana bu zamana kadar hiç zarar vermemişti. Ona karşı garip bir güven duyuyordum. Bu ilaçlar kanıma nasıl girmişti bilmiyordum... Ama başka bir yolla girdiğini hissediyordum. Onur için tehlikelerle dolu olan bu plan, benim için bir mayın tarlası değildi.

"Şu sokakta ofisi..." Bulunduğumuz cadde üzerinde ilerlerken psikiyatristimin ofisinin bulunduğu sokağı parmağımla gösterdiğimde Rıza Amca caddenin gerisinde durdurdu arabasını. Sadece iki dakika sonra polis arkadaşı camımızı tıklattığında Onur'un bakışları üzerimdeydi.

"Çocuklar, bu işi burada yapmayalım. Gelin benim arabada yapalım. Dinleme düzeneği de telsizler de orada kurulu. Olur mu?"

"Hay yaşa Kenan!" Rıza Amca, arabadan inerken Burak ve Mert de onun peşinden indi. Onlar arka arabaya geçerlerken hâlâ bana bakmakta olan Onur'a çevirdim gözlerimi. Gözlerini gözlerimden kaçırmıyor, bana kendinden nefret eder gibi bakıyordu... Elimi kaldırdım, yanağına koydum.

"Şşş..." diye mırıldandım, "Yapma..." Onur başını yana doğru çevirip avucumun içini dudaklarına denk getirip öptüğünde içim gitti.

"Sen benim her şeyimsin Zeynep. Elimden alınan annem, hiç olmayan babam, kaybettiğim kız kardeşim, hiç olmamış ablam ve hep var olacak sevgilimsin, sen benim. Senin kalbin atmaya devam etsin diye bu dünyada durdurulmadık kalp bırakmam. Bunu bil. Ve sana yemin ederim senin başına bir şey gelirse onların başına öyle şeyler getiririm ki eninde sonunda kendim de zarar görürüm, bu yüzden lütfen kendini koru... Beni korumak istiyorsan önce kendini koru. Sensiz yaşayamam, sensiz onları da yaşatamam... Tamam mı?" Yut-

kundum. Dolu dolu gözlerimle başımı salladığımda dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Bana uzun ve nefesini ala ala bir öpücük verdi.

"Birazdan buraya geri geleceğim ve korkularının boş olduğunu anlayacaksın. Söz veriyorum. Hadi..." Kendimi ondan istemeye istemeye ayırıp arabadan indim. Onur da peşimden inip elimi tuttuğunda birlikte el ele, arkamızda duran polis arabasına doğru ilerledik. Rıza Amca arabanın kapısına yaslanmış, bizi bekliyordu.

"Zeynep, kızım... Sakın korkma, tamam mı? Ben senin de baban sayılırım. Hatta öyleyim say... Ve kızıma bir şey yapmalarına izin vermem, anladın, değil mi?" Dolu gözlerle başımı salladığım an bana güven vermek istercesine gülümsedi. Parmağındaki küçük kameraya bile benzemeyen siyah şeyi ceketimin düğmesine, diğer elindeki küçük kulaklığı kulağıma taktı.

"Bu kadar mı?" diye mırıldandı tereddütle. Başını salladı. Sonra arabanın camına vurdu.

"Çocuklar konuşun bakayım."

"Zeynooo!" Kulağımdan gelen yoğun Burak sesiyle korkuyla irkildim. Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Çok fazla ses geliyor."

"Kısın biraz."

"Zeyno!" Kulağımdan gelen ikinci Burak sesiyle başımı salladım.

"Böyle iyi... Artık gidebilir miyim?"

"Hazırsın, biz buradayız. Sen sokağa girdiğinde ve seansınız başladığında arabayı sokağa çekeceğiz. Sen sakın mikrofondan bize bir şey söyleme. Sadece bizi dinle... Tamam mı?" Başımı salladım.

"Tamam..." Son kez Onur'a baktım. Bana o kadar üzgün bakıyordu ki neredeyse kafasını göğsüme yaslayıp ağlayacaktı. Ona dolu gözlerimle gülümsemeye çalıştım. Sonra birkaç adım attım. Arabadaki Burak ve Mert'e el salladım. Sonra biraz daha ilerledim. Döndüm ve son kez onlara baktım. Derin bir nefes aldım, başımı dikleştirdim, "Başlıyoruz." dedim kendi kendime ve yürümeye devam ettim.

"Zeyno saat üç yönünde bir kedi var dikkatli ol Ender'in adamı olabilir."

"Oğlum şöyle şeyler söylemesene kızı güldüreceksin adam olayı anlayacak!"

"Ne vuruyorsun ya, tamam söylemem Allah Allah!" Gülecek halde değildim oysaki. Sokakta hızlı adımlarla ilerleyip ofisin bulunduğu binaya girdim. Zile bastıktan sonra birkaç saniye bekledim. Kapı açılınca içeri girdim.

"İçeri girdi." dedi Rıza Amca'nın kulaklıktaki sesi kulağıma doğru.

"Eğer ona bir şey olursa..." Onur'un devam etmeyen cümlesi bir sessizliğe neden olurken merdivenleri çıkıyordum. Merdivenleri çıkıp ofisin olduğu kata ulaştığımda psikiyatrist aynı anda kapıyı açtı. Bana ilgiyle gülümsedi. Hep böyleydi...

"Zeynep hoş geldin."

"Merhaba. Zuhal Hanım yok mu? Kapıyı hep o açardı." Ben içeri girerken psikiyatrist kapıyı kapattı.

"Saatin farkındasın değil mi?" dedi espriyle karışık, "Zuhal'in mesaisi çoktan bitti. Benim de bitiyordu normalde. Senin için geldim... Geç bakalım, konuşalım."

"Zeynep şu anda sizi oldukça net duyuyoruz ve adamı görüyoruz. Hiçbir sıkıntı yok. Sakince konuşmanı yapabilirsin. Sistem adamın yüzünü aramaya başlayacak en net fotoğrafını yakaladığımızda." Kulağımdaki sesi duymazlıktan gelerek doktorun odasına girdim. Masanın karşısındaki koltuğa oturduğum sırada doktor odaya girip bana göz attı.

"Su içer misin?"

"SAKIN İÇME ZEYNO, SAKIN!"

O sırada Burak'ın kulaklığıma gelen sesiyle birlikte boğazımı temizledim.

"Yok, çantamda su vardı zaten, yeni içtim."

"Tamam, susarsan bana söylersin." Doktor yerine oturup önüne bir not kâğıdı çıkardığında duruşumu dikleştirdim.

"Ah, kahve sormayı unuttum. Kahve içer misin? Sen kahve seviyordun, değil mi?" Başımı tereddütle kaldırdım.

"Sakın içme Zeyno sakın! Ah, ne vuruyorsunuz ya?"

"Zeynep beni dinle. Kahve içmeyi kabul et, yapıp getirsin ama kahveden içme kızım!" Boğazımı bir kez daha temizledim.

"Kahve çok iyi olur... Kendime gelirim..."

Doktor gülümseyerek masadan kalktı. Odasında bulunan kahve makinesini çalıştırdı ve sadece bir dakika sonra kahvemi hazırlayıp bana uzattı. Titreyen ellerimle kahvemi aldım ve masaya bıraktım. Kendisi de yerine geçti ve konuşmaya başladı. "Kuş sesleri devam ediyor mu?"

Başımı salladım. "Ediyor..."

"Şu an... Hâlâ duyuyor musun? Bu odanın içinde?"

"Evet... Azalıyor gibi. Ama hâlâ duyuyorum. Evdeyken duvarlar üstüme üstüme geliyor gibiydi."

"Tamam, artık buradasın, ben seni rahat ettireceğim. Sorun yok." Birden kulaklığımdan öfke dolu bir ses geldi.

"Gel ben seni rahat ettireyim yavşak!"

"Onur abi manyak mısın ya?"

"Oğlum bunun yeri değil, kızın kafasını karıştırıyorsun!" Başımı kaldırdım, derin bir iç çekip doktorun yüzüne baktım.

"Annenle aran nasıl?" diye sordu bana, bir yandan kâğıdına not almak için beklerken.

"Kötü değil... Ama yine benimle ilgili endişelenmeye başladı. Durumumu beğenmiyor..."

"Peki, ilaçlarını düzenli aldığına emin misin? Onları da unutmuyorsun, değil mi?"

"Unutmuyorum. İlaçlarımı annem getiriyor. Ben içmeden gitmiyor."

"Peki ya Onur? Onunla aran nasıl?"

"İyiyiz..." diyerek kestirip attım, konuyu değiştirmeye çalıştım, "Benim sorunum kendimle. Yalnız kaldığımda nefes alamıyorum.

Boğulduğumu hissediyorum. Her şey aklımdan uçup gidiyor... Kafamı toparlayamıyorum. Ölecek gibi hissediyorum."

"Öncelikle şunu anlamalısın. Boğulmuyorsun, nefes alabiliyorsun. Bunlar sadece psikolojik. Ve psikolojik olan hiçbir şey seni öldürmez. Kimse acıdan ölmez, kimse sanrıdan ölmez. Sadece ve sadece intihara sürüklendiğinde psikolojin seni öldürebilir. İntihar gibi bir düşüncen yok, değil mi?"

"Var olduğunu söyle, konuşmayı uzat!"

"Var..."

Doktorun kaşları çatıldı. "Bunu bana ilk kez söylüyorsun... Daha önce intiharı düşünmediğini söylemiştin. Yani bu yeni başlayan bir düşünce. Neden?"

"Bilmiyorum..." dedim gözlerimi kaçırarak.

"Yani ciddi ciddi, ölmek istiyorsun. Öyle mi?"

"Evet." dedim gözlerimi kaçırarak, "İstiyorum." Doktor şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Onur gelmeden önce böyle bir düşüncen yoktu. Mutsuzdun, bunalımdaydın ama sana açık ve net bir şekilde intihara eğilimli olup olmadığına dair bir test yaptım. Testin de olumsuz çıktı sen de bana düşünmediğini söyledin. Şimdi Onur geldi ve intihara eğilimin olduğunu söylüyorsun... Onur'un gelişi seni mutlu etmedi mi?"

"Buna ne bundan ya? Kendi işine baksana sen sikik!"

"Onur, onun işi bu abi bir dur ya! Kafası karışacak Zeynep'in."

"Zeynep, Onur'un sana soğuk davrandığını söyle, bu yüzden bunalıma girdiğini söyle kızım." Başımı kaldırdım. Önce yüzümü ellerimin arasına alıp derin bir nefes aldım.

"Onur..." diye mırıldandım, "Bana karşı eskisi gibi değil. Beni artık sevmediğini düşünüyorum."

"Hastanede öyle gelmedi bana. Çok ilgiliydi."

"Sadece onun yüzünden kendime bir şey yapmamdan korkuyor. Bunun ötesi yok... Bunun ötesi kalmamış sanırım. Geçen aylar onu benden uzaklaştırmış gibi." Doktor kâğıdına birkaç not aldıktan sonra başını kaldırdı.

"Olabilir," diye mırıldandı, "Çok uzun süreli bir ayrılık yaşadınız. Üstelik sana hayatta olduğunu haber bile vermedi. Belki de hiçbir zaman seninki gibi büyük bir aşk duymadı sana karşı." Kaşlarımı çattım, bir an için dediklerinin doğru olup olamayacağı yanılsamasına düştüğüm sırada kulaklığımın içinde kaos vardı.

"Aç kapıyı!" diye bağırıyordu Onur birine.

"Ya abi Allah aşkına otur ya!"

"Rıza senin bu oğlan da tam deliymiş valla."

"Onur... Oğlum kızı tehlikeye atmak mı istiyorsun? O adamın sizin aranızda olup bitene dair hiçbir fikri yok!" Kulaklığımdan kendimi sıyırıp konuşmaya odaklanmaya çalıştım.

"Hayır... Buna inanmıyorum. Onur sadece beni korumak istediği için yaşadığını söylemedi."

Doktor başını salladı. "Doğrudur." diye mırıldandı, "Eğer sen bunu hissediyorsan... Peki sence şu an sana karşı soğuk davranıyor olması hayatından vazgeçmen için mantıklı bir sebep mi?" Dudaklarımı araladım. O sırada kulaklığımdan bir ses duyuldu.

"Rıza, sistem buldu! Adamın kimliği çıktı!"

"Çıktı mı? Zeynep kızım sen konuşmaya devam et. Adamın kimliğine ulaştık. Bilgilerini inceleyeceğiz. Sana birazdan oradan çıkmanı söyleyeceğim, sen de çıkıp geleceksin. Sakin ol ve devam et." Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etmeye çalıştım.

"Elimde değil..." diye mırıldandım, "Onsuz bir hayat bana hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Tek istediğin onun hayatta olduğunu bilmekti, görmekti. Ve bunu artık biliyorsun. Bu sana yetmedi mi?"

"Berat Şancı." Kulaklığımdan gelen bu iki kelimelik sesle gözlerimi kıstım. Kısık gözlerim doktorun yüzüyle buluştuğunda yaşadığım şok daha sonra duyduklarımla birlikte kat be kat arttı.

"Kızım şimdi sakin olmanı istiyorum. Dediklerime hiçbir tepki verme. Sakın ama sakın, gözlerin bile oynamasın. Hapisten altı ay önce çıkmış. Kefaretle çıkarılmış. Birisi onun kefaretini ödemiş ve

altı ay önce hapisten çıkarılmış. On beş yıl hapis yatmış, üniversite mezunu değil ve bir anda psikiyatrist olmuş. Adamın hayatı yalan, ismi yalan, adam sadece bir proje. Şimdi sadece ve sadece konuşmayı hemen bitirip çıkmanı istiyorum oradan! Hemen!"

"Burak kapıyı aç." Onur'un deliye dönmüş sesi duyduğum şeylerin şokuyla birleştiğinde başımın döndüğünü hissettim. Nefes alışlarım sıklaştığında içimde ilk kez büyük bir korku hissettim o an. Güvende değildim, iç sesim bas bas bağırıyordu, GÜVENDE DEĞİLDİM!

"Zeynep?" Adamın endişeli sesi kulaklarıma ulaştığında ona bakmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu masasından kalkarken.

"Zeynep sakın bir şey olduğunu belli etme kızım!"

"Ben... Biraz başım döndü..." dedim titreyen sesimle. Bana doğru yaklaştı, önümde eğildi.

"Burak şu kapıyı aç, yoksa seninle hayatım boyunca bir daha konuşmam, şu kapıyı aç!" Bir yanda kulaklarımı dolduran kaosun sesi, bir yanda önüme eğilmiş aylarca psikiyatrist olarak benimle konuşan bu adamın endişeli görünen korkunç mavi gözleri ve bir yanda deliler gibi atan kalbim...

"Bekle, sana su vereyim..."

"Zeyno sakın içme!"

"Yok... istemiyorum. Susamadım. Sadece başım... başım ağrıyor... ve dönüyor..." O an olduğu yerde durdu. Bana doğru döndü, kaşlarını çatarak bana doğru bir adım attı ve dudakları arasından anlam veremediğim bir cümle çıktı. "Belki de çok fazla radyasyona maruz kalıyorsundur."

"Ne?"

"Adam anladı. Çocuklar siz arabada kalın. Kenan silahını al! Zeynep sakin ol kızım, seni almaya geliyoruz."

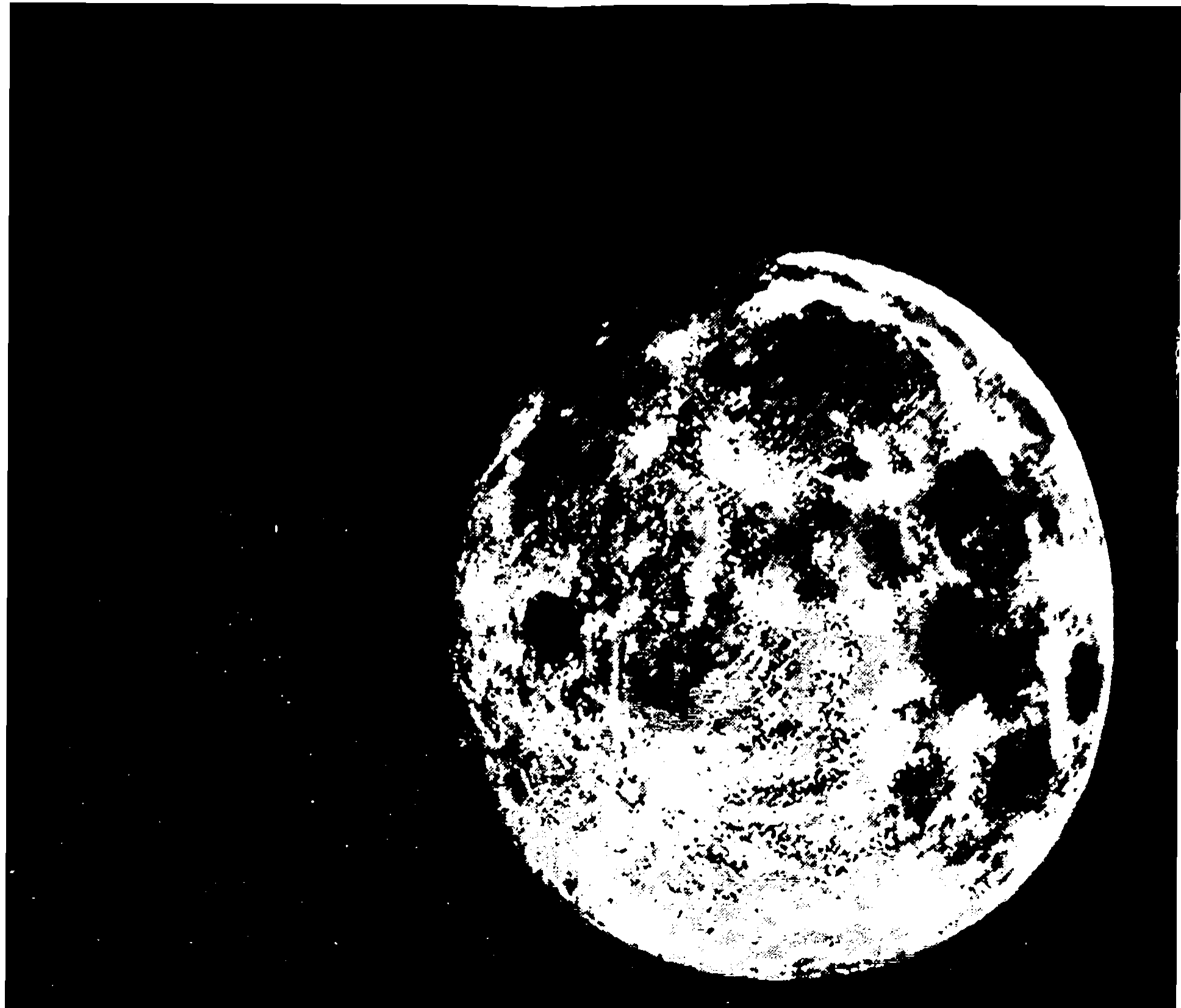
Her şeye rağmen bir umut cümlesinden farklı bir anlam çıkmasını umarak gözlerinin içine baktım.

"Nasıl yani?" diye mırıldandım korkuyla. Bana doğru bir adım daha yaklaştı.

"Kulağındaki kulaklık... Düğmendeki kamera... Seni fazla radyasyona maruz bırakmışlar. Başının dönmesi normal."

"Zeynep korkma güzelim! Korkma! Sana söz veriyorum seni oradan alacağız!"

İçime attığım her duygunun üstüne bastım o an. Söylemeye korktuğum her korkuyu ezip geçtim. Kendime duygularımı itiraf etmemin zamanı gelmişti. Korkuyordum. Deliler gibi korkuyordum. Korkudan tir tir titriyor, korkudan kafayı yiyordum. Oysa şuna da inanıyordum... Beni buradan almaya geleceklerdi. Çünkü bunu Onur diyorsa... yapardı.

Gece her şeyi
karartsa bile
Ay'ı karartamazdı.

11. Bölüm

Bana Yardım Et

Gece her şeyi karartsa bile Ay'ı karartamazdı.

En sonu ilk sahnede verilmiş bir filmi yaşıyorduk sanki... Her şeyin bir felaketle başlamış olması bize sonumuzun nasıl olacağını gösteriyordu, göstermişti... Felaketle başlayan her şey felaketle sona ererdi. Bunu biliyorduk, oysa her şeye rağmen umudumuz vardı. Çünkü insan öyle bir canlıydı ki felaketini de severdi. Felaketimize kollarımızı açmış, onu kabul etmiştik. Felaketimize sarılmış, ona şefkat göstermiştik.

"Ben... ne kulaklığı... ne kamerası?" diyerek hâlâ bir umutla bu oyunu sürdürmeye çalıştığım sırada karşımdaki adamın yüzünde bir gülümseme oluştu. Elini kulağıma doğru götürdü, kulaklığımdan hiçbir ses gelmiyordu. Hepsi arabadan çıkmış olmalıydı... Kulağımdaki sessizlik beni öldürürken karşımdaki adamın eli kulağımı bulup içindeki küçük kulaklığı oradan çıkarıp yere attığında korkudan titriyordum. Eli ceketimdeki düğmeme kaydığında elini sağ göğsüm üzerinden bastırarak indirmesi bana o kadar büyük bir öfke vermişti ki öfkeyle ittim onu. Sağ elimle yüzüne büyük bir tokat savurduğumda şok içinde kaldı. Kaşlarını çatarak şaşkınlıkla gülmeye başladı. Onun bu şaşkınlığından faydalanıp kapıya doğru koşar adım

ilerlediğimde benden çok daha hızlıydı... Beni kolumdan sertçe tutup kendine çevirdiğinde o an anladım... Öfkelenmişti. Vücudumu kendisiyle arkamdaki duvarın arasına yapıştırıp kendisini vücuduma bastırdığında nefes nefeseydik.

"Kötü adama tokat atıp kapıya doğru koşmak, ha?" dedi öfkeyle, "Çok iyi bir hamle. Korkudan öldüm Zeynep Akay." Kollarımı sıkı sıkı tutarken çırpınarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama bu imkânsızdı. Yüzüne bir tükürük savurduğumda bir kez daha şoka girdi.

"Yüzün benim tükürüğümü bile hak etmiyor!" Birden şaşkınlıkla büyük bir kahkaha attığında binanın merdivenlerinde duyduğumuz ayak sesleriyle birlikte gülüşü büyüdü.

"Misafirlerimiz var sanırım."

"Misafirlerin senin o iğrenç ağzını dağıtmaya geliyor!" Bir an durdu, yüzüme zevkle baktı. Sonra hiç beklemediğim bir anda dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, beni öpecek miydi!

"Bu dudaklara mı iğrenç diyorsun?" diye sordu fısıldayarak. Başımı korkuyla sağa doğru çevirdiğim sırada merdivenden gelen sesler yaklaşmıştı.

"Seni öperdim... Ama misafirlerimize ayıp olmasın."

"Biriyle öpüşmek istiyorsan sevgilim seni birazdan güzelce öpecektir!"

"Kesin yaşanır bu." Kollarımı yavaş yavaş önümde birleştirip beni ellerimden çekerek zorla masasının önüne kadar götürdüğünde kapıdan duyduğum sesle birlikte kalbimin bile titrediğini hissettim.

"Zeynep, buradayız güzelim! Korkma! O orospu çocuğu sana hiçbir şey yapamayacak!" Masasının altından çıkardığı kısa bir parça halatla ellerimi bağladığında kapıya doğru dönmeye çalıştım.

"Onur ben iyiyim! Ben iyiyim!" Berat denen bu adam masanın altına eğilip bir şeyler aradığı sırada bir eliyle de bağladığı ellerimi tutuyordu. Masanın altından bir silahla doğrulduğunda kapıyı açmaya çalışıyorlardı, birbirlerine bağıra bağıra bir kaos yaşıyorlardı

kapının önünde. Berat'ın elinde silahı gördüğüm an kalbim duracak gibiydi. O an ilk kez buraya gelmemelerini, içeri girmemelerini istedim. Onlara zarar gelebileceği düşüncesi bir an için mahvetti.

"Onur silahı..." derken dudaklarımın üzerine bir bant yapıştırdı. Hiç konuşmuyor, sadece işine bakıyordu. Silahını eline alıp arabasının anahtarlarını ve telefonunu cebine attığında alnını alnıma yasladı.

"Eğer bana zorluk çıkarırsan..." dediğinde ağzımdaki bandın arkasından bile bağırmaya çalışıyordum.

"Sevgilinin beynini dağıtırım..." Korkuyla mavi gözlerine baktığımda ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum. İstemeye istemeye de olsa ona razı olur gibi başımı salladım.

"Aferin..." diye mırıldandı ve bana başıyla kapıyı gösterdi.

"Şimdi yürü. Seninkiler kapıyı açmak üzere." O kadar hızlı yürüyordum ki peşinden, sanki kaçırılmıyordum da kaçıyordum... Ben ne kadar hızlı yürürsem bu adam Onur'dan o kadar hızlı uzaklaşacaktı. Ben ne kadar hızlı yürürsem bu silah Onur'dan o kadar uzakta olacaktı. Neredeyse koşacaktım...

"Sakın sesini çıkarma!" Beni yangın merdivenlerinin içine sokup indirirken sessizce ve olabildiğince hızlı olmaya çalışıyordum. Gözlerimden akan yaşlar, duyduğum seslerle artmıştı.

"Zeynep! Zeynep!"

"Zeynep!"

"Yoklar abi, yoklar! Allah belanızı versin yoklar!"

Ardımızda kalan tüm o koşuşturmalar, tüm o korku, tüm o kaos yangın merdiveninden çıktığımız an yerini sessizliğe bırakmıştı. Beni zorla bir arabanın arka koltuğuna oturtup üzerime kapıyı kapattığı an şoför koltuğuna geçip hızla arabayı çalıştırdı. Yola çıktığımızda gözlerim binanın önündeydi. Sonra onu gördüm... Binadan koşarak çıkan Onur'u. Korkuyla kendimi koltuğa yapıştırdım. Beni görmemesi için yüzümü kucağıma gömdüm. Peşimden gelmemeliydi, gelmemelilerdi! Oysa çok geçti. Bizi görmüşlerdi...

"Seninkiler peşimizden geliyor." dedi zevk içinde, sonra gözleri aynadaki gözlerimle buluştu.

"Sen de peşinden gelmeye değer bir kızsın. Haklılar." Gözleri saniyeler boyunca gözlerimi izlediği sırada ona tiksinircesine bir bakış attım. Gözlerimi arka cama çevirdim. Çok uzağımızdalardı, ama her şeye rağmen orada ve geliyorlardı... Sonra duyduğum polis sireniyle umutla gözlerimi arkaya bir kez daha çevirdim, bir polis arabasının onlara eşlik ettiğini gördüm. Belki de bu kurtuluşun bir adımıydı...

"Polislerimiz de burada, muhteşem bir gece!" dedi keyifle. Tüm bu olanlardan zevk alıyor gibiydi. O sırada bomboş yola sağ kavşaktan ve sol kavşaktan iki araba girdi. Ben ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada arabaların bizimle yan yana gittiğini gördüm. Berat eğlenerek bir sağdaki arabanın yerine bir soldaki arabanın yerine geçerken ne olduğunu anlayamıyordum.

"Bu oyunu biliyorsundur." diye mırıldandı.

"Masada üç tane kap vardır... Üçü de yan yanadır. Üçünün de içi boştur. Birinin içine bir şeker koyarsın. Sonra başlarsın üçünün de yerini değiştirmeye. Şekerin hangi kapta olduğunu bilen kazanır." diye mırıldandı ve gözlerini aynadaki gözlerime çevirip ekledi. "İşte sen o şekersin. Ve emin ol, kimse hangi kabın içinde olduğunu bulamayacak... Arabamın camları dışarıdan bakıldığında içeriyi göstermiyor. Boşuna uğraşma."

Umutsuzca arka cama döndüğümde içimden yalvarıyordum... Bir an için bir mucize olmasını istiyordum. Bir mucize olsun diye dua ediyordum. Fakat mucizeler bizi hiç bulmamıştı ve hiç bulmayacaktı... Yanımızda duran arabalardan biri sol kavşağa döndü, diğeri dümdüz devam ederken biz sağ kavşağa döndük ve gözlerim Onurların yanılıp sol kavşağa dönüşünü izledi. Polis arabası ise dümdüz giderken biz sağ kavşakta yapayalnız kalmıştık...

Beni kaybetmişlerdi... Kafamın içinde bu cümle binlerce kez dönüp durdu o an. "Beni kaybettiler. Beni kaybettiler. Beni kaybettiler. Beni kaybettiler. Beni... kaybettiler."

"Fare yemi yedi!" diye mırıldandı zevkle, "Merak etme... Yolumuz da çok az kaldı."

Çaresizdim. Yorgunluktan ölüyordum... Şansın bizimle bu kadar dalga geçiyor olması hepimizi harap etmişti. Sadece on dakikalık bir yoldan geçtik ve bir evin bahçesine girdik... Kapıyı takım elbiseli birkaç adım açarken buranın neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Arabayı bahçede durdurup arabadan indiğinde, kapıyı açtığı anda nasıl kaçabileceğime dair planlar yapıyordum. Ön koltuktan indi, kapıma geldi ve ben kolları arasında çırpınmaya çalışırken cebinden çıkardığı saten kumaşla gözlerimi bağladı. Deliler gibi çırpınıyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama bu mümkün değildi... Beni ellerimi bağladığı iple çekerek yürüttüğünde ne konuşabiliyor ne görebiliyordum.

"Dikkat et üç basamak merdiven var." diye mırıldandı. Üç basamak merdiveni düşer adımlarla çıktım. Sonra bir kapı açıldı. Birkaç adım daha yürüdük ve bir yere girdik. Asansör olduğunu tahmin ettiğim bu yerden birkaç saniye sonra indiğimizde beni on adım daha yürüttü.

"Sen hep böyle yavaş mı yürürsün? Klinikten çıkarken koşuyordun neredeyse!" Sevdiklerimi korumak için yapıyordum beyinsiz aptal.

"Gel bakalım, odana geldik." Beni bir kapıdan sokup kapıyı ardımızdan kapattığında gözlerimdeki kumaşı çözdü. Gözlerim hemen odayı taradı. Oldukça lüks, fakat hiçbir özel eşya bulunmayan bir odaydı burası. Fazla inceleyemeden ona döndüm. Işığı açıp bana eliyle yatağı gösterdi.

"Burası senin odan. Bir süre misafirimizsin. Ağzındaki bandı da çıkaracağım, ama ses çıkardığın an geri takarım. Ve şunu bil ki, ses çıkarmanın sana hiçbir faydası olmayacak. Burada kimse seni duymayacak. Sadece biz duyacağız. Ve biz duyarsak senin için hiç iyi olmaz." Mavi gözleri gözlerime uyarırcasına bakarken hiçbir tepki vermedim. Dudaklarımdaki bandı çıkarırken canımın acısıyla kendimi geri çektim.

"Canın mı yandı?" diye sordu kaşlarını çatarak. Ona öfke dolu bir bakış attım.

"Beni kaçırdınız, ellerim kollarım bağlı ve hâlâ canın yandı mı diye mi soruyorsun?" Gözlerini kaçırarak odanın camını gösterdi.

"Camı açmaya çalışmazsan iyi olur, açılmadığı gibi bir de açmaya çalışıldığında alarm çalıyor. Senin için iyi olmaz." Gözlerinin içine nefretle baktım. O da bana aynı inatla baktı, dudaklarını araladı.

"Diyecek bir şeyin yoksa gidiyorum."

"Allah belanızı versin!" dedim öfkeyle.

"Bu mu diyeceğin şey?"

"Allah hepinizin belasını versin! Bu yaşananların bedelini çok ağır ödeyeceksiniz!"

"Zeynep, Zeynep, Zeynep..." diye mırıldandı başını kaldırıp gözlerini devirirken.

"Sana biriyle konuşman için fırsat veriyorum, kendimle. Ve sen bela okuyorsun. Fırsatını kaçırıyorsun."

Kaşlarımı çattım, "Tamam." diye mırıldandım.

"Sorularıma cevap verecek misin?"

Gözlerimin içine sıkıntıyla bakarken arkasına dönüp kapıyı kontrol etti. Sonra arkamızdaki camlara göz attıktan sonra beni kolumdan tuttu. "Ne yapıyorsun!"

"Sessiz ol iki dakika!" diyerek söylendi ve beni dolapla duvarın tam köşesine hapsetti.

"Sor." dedi, "Ne sormak istiyorsan sessizce sor. Cevaplayabileceğim bir şey varsa cevaplayacağım."

"Neden ben?" dedim anında.

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? Beni buraya sen getirdin, beni sen kaçırdın! Aylardır bana psikiyatristim rolünü oynadın. Tabii ki biliyorsun!"

"Şşşş, sessiz ol dedim! Ben sadece bir piyonum. Paramı alır, işimi yapar giderim. Kimse bana neden yaptığımı anlatmaz, sadece

ne yapacağımı anlatır. Anladın mı?" Gözlerim öfkeyle dolarken alt dudağımı ısırdım.

"Ender mi yaptırdı bunu?" diye sordum öfkeden ağlamak üzereyken.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Ne biliyorsun sen Allah aşkına! Soru sor dedin hiçbir şey bilmiyorsun!" sert bir bakış attı.

"Bir suç makinasıyla konuştuğunun farkında mısın?" Tek kaşımı havaya kaldırıp ona inatla başımı çevirdim.

"Ne demek bu? Senden korkmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Öyle olmalı."

"Korkmuyorum. Senden de, o iğrenç adamdan da, bu evde kaç tane insan varsa hiç kimseden korkmuyorum." Benden bir adım uzaklaştı, gözlerime onaylamaz bir tavırla bakıp odanın kapısına doğru ilerlerken gözlerim dolu ona baktım.

"Sana aylarca her şeyimi anlattım ya... Seni kendime dost sandım, doktorum olduğunu sandım. Sana sığındım." diye mırıldandım titreyen gözlerimle. Durdu, arkasını dönmeden beni dinlemeye devam etti.

"Sana aşkımı anlattım... Acılarımı anlattım... En özelimi anlattım... Annemi, babamı, çocukluğumu anlattım. Sana güvendim. Beni iyileştireceğini sandım, ama sen koskoca bir yalanmışsın. Her kötü hissettiğimde beni doktoruma götürün derdim. Her şeyden öte... o kadar büyük bir hayal kırıklığı içindeyim ki..." Bana doğru döndüğünde gözlerinde garip bir pişmanlık, garip bir hüzün görüyordum.

"Eğer sana karşı bir sorumluluk hissetmiyor olsam seni bahçede gözlerini bağladıktan sonra o adamların önüne atar giderdim." dedi ve devam etti öfkeyle. "Seni odana kadar getirdim. Bana gözlerini ve ağzını açmamamı söylemelerine rağmen açtım. Ve sana her şeye rağmen dayanamayıp sormak istediğin ne varsa sor dedim."

"Hiçbir soruma cevap vermedin ki!"

"Çünkü o an vermemem gerektiğini anladım... Ne kadar az şey bilirsen senin için o kadar iyi Zeynep. Ama şunu bil ki, seninle seanslarımız sırasında hiçbir zaman hakkında kötü düşüncelerim olmadı." Anlam veremez bir şekilde yüzüne baktım. Bu adamla koskoca altı ay geçirmiştik biz ya! Koskoca altı ay boyunca her şeyimi bu adamla konuşmuştum.

"Ben kimseyle konuşamıyordum, kimseyle. Altı ay boyunca tek konuştuğum insan sendin. Sadece seninle konuştum koskoca altı ay boyunca. Ve bu akşam gördüğüm o cani acımasız adam altı aydır konuştuğum insan değildi! Sakın beni kandırmaya çalışma." Yüzüne çaresiz bir ifade yerleştirip bir kez daha bana baktı. Sonra çaresizce kapıya baktı ve bir kez daha camı kontrol ettikten sonra beni tekrar kolumdan tutup dolabın kenarına çekti.

"Bak... Bu akşam kendimi kaybetmiş gibiydim biliyorum. Tüm bunlar bir planın dâhilinde değildi. Benim tek görevim seninle bir psikiyatrist gibi seanslara devam edip sadece ve sadece senin hayatın hakkında ve Onur'un hayatı hakkında bana anlattıklarını, beni tutan kişiye aktarmaktı. Sadece buydu. Ve evet, aramızda bir güven duygusu oluştuğunu biliyordum... Bu akşam seansa gelmek istediğinde sadece kendini kötü hissettiğin için geleceğini düşündüm. Sonra bana bir telefon geldi." Kaşlarımı çattığım sırada dışarıya göz attı ve fısıltıyla devam etti.

"Caddede sizi izlemişler... Sana bir kamera takıldığını, kulaklık takıldığını görmüşler... Kendimi yıkılmış hissettim. Anlıyor musun? Bu akşam kendimi kaybetmemin sebebi buydu. Evet, ben bir piyondum. Ve yine evet, ben sana zarar vermek isteyen bir adamın piyonuydum. Ama altı ay boyunca sadece ve sadece sana yardımcı olmaya çalıştım. Tüm bu boktan planın içinde seni ayakta tutmaya çalıştım. Çünkü sen benimle her şeyini paylaştın... Aynen dediğin gibi, beni dostun olarak gördün. Ben de seni... Ve benden şüphelenmiş olman, bana böyle bir oyun oynamış olman beni delirtti. Bu akşam delirmiş tarafımı görmenin sebebi buydu. Güveni kırılan tek insan sen değildin." Anlam veremeyerek başımı bir sağa bir sola salladım.

"Sen mi bana zarar vermek istemedin? Sen mi bana yardımcı olmaya çalıştın! Sen beni verdiğin ilaçlarla delirtmeye çalışıyordun!" Kaşlarını çattı.

"Ne?"

"İlaçlar! Verdiğin sahte ilaçlarla beni delirtmeye çalışıyordun!"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda onun da şokta olduğunu gördüm.

"Bana... verdiğin ilaçlar... beni unutkanlığa sürükleyen şey onlarmış. Bugün hastaneye gittiğimizde sana anlattığım şikâyetlerin tamamı kanımda çıkan bir maddeden kaynaklanıyormuş." Şok olmuştu. Önce birkaç saniye kendine gelemedi. Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Sana yemin ederim... Benim bundan haberim yoktu. Bana ne ilaç verdilerse sana onu verdim. Sadece bunu bil. Ve şimdi gitmek zorundayım... Merak etme. Alt katta olacağım." Kendini benden uzaklaştırdığı sırada korkuyla ona bakıyordum. Ne yani, ilaçların bende yaptığı etkilerin ilaçlardan kaynaklandığını bilmiyor muydu? Haberi yok muydu? Gözlerimin önünde kapıdan çıkıp gitti, kapıyı üstüme kilitledi. Kendimi çaresizce duvarın önünde yavaş yavaş kayıp yere otururken buldum. Çaresizlikle dolmuş gözlerimi cama çevirdim. Onur'un şu an yaşadığı acıyı, yaşadığı korkuyu tahmin etmek bile istemiyordum. Kendimi onun yerine koyduğumda içim içimi yiyordu. En büyük korkum onun üzülmesiydi... Ve buna engel olamıyordum. Hissediyordum. Onur üzülüyordu. Onur kahroluyordu...

"Lütfen..." diye fısıldadım gökyüzündeki aya bakarak. "Bir mucize olsun..."

(Yazarın Anlatımıyla)

Üç arkadaş gecenin saat 3'ünde bir karakolun duvarı önünde oturmuş karanlığı izliyordu. Üçünün de aklı bu şehrin içinde belki de artık bu şehrin içinde bile olmayan fakat nerede olduğunu bilmedikleri canlarındaydı. Onur Zorlu, bu gece bir kez daha sev-

gilisini kaybetmiş ve bundan kimseyi değil sadece ve sadece kendisini suçlamaya devam ediyordu. Saatlerce yollarda gezmiş, sokaklara bağırmış, her yeri aramış ve kendilerini burada bulmuşlardı. Takip ettikleri iki arabayı da yakalamış fakat Zeynep'i kaybetmişlerdi...

"Onur..." Karakol binasından çıkan Rıza, oğluna karşı hissettiği tüm suçluluğun kafasında biriktirdiği bulutlarının arasında hüzün dolu bir sesle oğluna seslendi o an. Onur umutla başını kaldırdığında üçü de küçük birer çocuk gibi oturdukları kaldırım taşından bakıyorlardı Rıza'ya.

"Gel seninle şöyle bir yürüyelim..." Onur'dan hiçbir ses çıkmadı. Dolu gözlerle babasına bakıyor, duyacaklarından korkuyordu.

"Rıza Amca, bir şey mi oldu?" diye sordu Mert korkuyla. Rıza olumsuzca başını salladı.

"Adamlar konuşmuyor. Ama merak etme... Bizim çocuklar onları konuşturur. Biraz geç olur, ama elbet konuşurlar."

"Beni alsınlar içeri." dedi Onur tekdüze ve öfke dolu bir sesle. "Ben konuştururum." diye devam etti.

"Evet." diye destekledi Burak, "Bizi alsınlar, doğdukları güne kadar anlattıralım. Rıza Amca, Allah aşkına bizi aldır şu orospu çocuklarının yanına."

"Bu sefer haklılar Rıza Amca." dedi Mert öfkesine yenik düşerek, "Al bizi içeri de konuşmak neymiş gösterelim!"

"Çocuklar..." dedi Rıza sıkıntıyla, "İçeride Zeynep'in hıncı yeterince çıkarılıyor. Merak etmeyin. Konuşacaklar... Endişeniz olmasın. Sadece birkaç saat bekleyin. Bana güvenin. Tamam mı?" Hiçbirinden ses çıkmadı. Üçü de başlarını eğdi, gözlerini yola çevirdiler.

"Onur..." dedi bir kez daha Rıza, "Gel hadi. Biraz yürüyelim seninle." Onur birkaç saniye boyunca ne ses çıkardı ne kıpırdadı. Sonra hiçbir şey demeden ayağa kalktı. Burnunu çekerek yola doğru döndü. Babası da yanında ilerlerken duygusuz bir sesle sordu.

"Sigaran var mı?" Rıza Onur'a şaşkınlıkla baktığında Onur'un gözleri yoldaydı.

"Sen sigara içmezdin?"

"Şu an içiyorum. Var mı yok mu?" dedi Onur öfkeyle. Rıza oğlunu anlıyordu. Kendi gençliğine bu kadar benziyor oluşu içini binlerce duyguyla doldururken cebinden istemeye istemeye bir paket sigara çıkardı. İçinden bir tanesini alıp Onur'a uzattı. Onur sigarayı alıp dudaklarının arasına koyarken Rıza sigaranın ucunu çakmağıyla yaktı. Kendisine de bir sigara çıkarıp içmeye başladığında bomboş yolun ortasında durdular. Hava kapkaranlık, serin ve kasvetliydi. Rıza oğlunu izliyor, Onur ise delirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Söz vermiştim." dedi titreyen sesiyle. Dudaklarından çıkan dumanlar havada kaybolurken Rıza girdi konuşmaya.

"Zeynep'e mi?" Onur başını salladı.

"Ona bir şey olmayacağına dair söz vermiştim. Seni bu pisliğin içinde temiz tutacağım demiştim." Rıza başını yola çevirerek iç çekti.

"Ama yapamadım... Onu hayatıma aldım ve hayatını mahvettim..." Onur kendi kendine öfkeyle söylenirken Rıza sadece dinliyordu.

"Sadece sevdim ya. Sadece âşık oldum. Yediremiyorum bunu kendime. Çıldıracak gibi oluyorum, düşündükçe deliriyorum." Rıza gözlerini Onur'un gözlerine çevirdi. Sormaktan korktuğu o soruyu bir anda soruverdi.

"Beni suçluyor musun?" dedi duyacaklarından korkarak, "Zeynep'i oraya ben yolladım..." Onur birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi.

"Hayır. Sen bize yardım etmeye çalışıyordun... Her şeyin suçlusu benim."

"Oğlum... Senin ne suçun var?"

"Var olmak. Benim suçum bu."

"Babamın bir sözü vardı..." diye söze girdi Rıza, "Yani senin dedenin..." İkisi de sigarasından birer kez içtiler ve Rıza konuşmaya devam etti. "Karşında şeytan varken tuttuğun silahın suçu senin değildir. Babam bunu ben küçükken hep derdi... Bizim karşımızda bir

şeytan var oğlum. O adam bir şeytan ve etrafında olup biten hiçbir şey bir başkasının suçu değil. Tüm suç onun ve o bunların bedelini ödeyecek. Zeynep'i de bulup getireceğiz, anneni de." Onur'un gözleri uzaklara bakarken Zeynep'i düşünüyordu.

"Ne kadar korkuyordur şimdi..." diye fısıldadı. Zeynep'in gözleri geldi aklına, titreyen elleri... Saçları, sesi...

"Zeynep güçlü bir kız. Eminim ki şu an korkmuyordur. Geleceğimizi biliyordur." Onur'un dolmaya başlayan gözleri gökyüzündeki aya kaydı.

"Gidecek miyiz?" diye sordu dolu gözlerle, "Yapabilecek miyiz?"

Rıza kendinden emin bir şekilde başını salladı. Sigarasını yere atıp ayağının altında ezdi, onun da gözleri gökyüzündeki aya kaydı. İkisinin de gözleri gökyüzündeki aydaydı. Ay onların, gece karşı tarafındı. Ve ikisi de biliyorlardı, gece her şeyi karartsa bile ayı karartamazdı.

"Gideceğiz," dedi Rıza, "Yapacağız."

Onur tereddütle ilk kez Rıza'nın gözlerine çevirdi gözlerini. Rıza da oğluyla ilk kez Onur'un isteğiyle göz göze gelmenin şaşkınlığıyla Onur'un gözlerine baktı. Onur'un gözlerinde ilk kez bir sevgi görüyordu kendisine karşı. Onur bir süredir içinde tuttuğu, hayatı boyunca hiç dolu dolu söyleyemediği bir kelimeyi dudaklarının arasından çıkarmak istiyordu. Dudaklarını araladı, titreyen dudaklarının arasından bir bir döküldü kelimeler.

"Baba..." dedi, "Bana yardım et."

Zaman durdu o an sanki. Arabalar geçmez oldu. Rüzgâr esmez oldu, sesler sustu, ikisinin de hayatı orada o anda dondu kaldı sanki. Rıza hayatında daha güçlü hissettiğini hatırlamıyordu. Bir savaşın ortasında koskoca bir köyü kurtardığında bile bu kadar güçlü hissetmemişti. Karşısındaki bu çocuk ona baba diyordu ve dünyada kendisini daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü hissediyordu. Onur ise hayatında ilk defa tüm bu olanlara rağmen kendisini sığınmış hissediyordu. Hep ayakta kalmaya çalışmıştı, hep koşmaya hep ye-

tişmeye çalışmıştı, hep siper olmaya çalışmıştı, ama hep yarımdı ve işte şimdi tam olmuştu...

"Oğlum!" dedi Rıza gözleri dolu dolu, kollarını açtı... Onur Rıza'ya sıkıca sarılırken ikisinin de kırık olan bütün parçaları yerine oturdu sanki o an.

Bir şehrin bomboş yolunun tam ortasında durmuş birbirlerine sarılıyorlardı. Ve dünya bundan daha büyük bir iş birliği hiçbir zaman görmemişti... Gökyüzündeki ay daha fazla parlamaya başladı o an. Çünkü yine dediğim gibi, "gece her şeyi karartsa bile ayı karartamazdı."

İkimiz beraber düşüyorduk.

Bu düşüşte yalnız değildim.

Yalnız olduğum tek şey yere çakılışım olacaktı.

12. Bölüm

Âşık olduğu Kız

Beraber düşüyorduk...

Gözlerimi karanlığa açtığımda birbirine yapışmış kirpiklerim bana ağlayarak uyuduğumu ispatlar nitelikteydi. Duvardaki saat 19.20 olmuş, bu benim buradaki ikinci günümün akşamında olduğumun tek göstergesiydi. Dün gece ağlamaktan ve dua etmekten uyuyamamış, sabaha karşı uyuyakalmış ve bu saatte uyanmıştım... Karnım açlıktan guruldarken kapının yanındaki komodinin üzerine bırakılan kahvaltı tepsisini gördüm. Sabah bırakılmış olmalıydı. Oysa ben hiçbir şey hatırlamıyordum... Üstelik ellerimin bağını da çözmüşlerdi, bunu da hatırlamıyordum. Halsiz bir şekilde kalktım, bu iğrenç yerde bulunmanın verdiği kirlenmişlik hissiyle üstümü ellerimle silkeledim ve odanın içine göz attım.

Tablolar... Odanın içi tablolarla doluydu. Belki on, belki on beş, küçük büyük bir sürü tablo... Her bir tabloda farklı bir tür çiçek vardı. Odanın içi özenle dizayn edilmiş, sanki 1900'lü yıllardan kalma eşyalarla doldurulmuştu fakat hepsi yepyeniydi. Odanın içinde bir iz, bir kanıt, bir kurtuluş yolu arıyordum. Her şeye rağmen şansımı denemek için kapıya doğru ilerledim. Kapının kulpunu aşağı doğru çevirdim fakat hiçbir şey olmadı... Kapı tahmin ettiğim gibi

kilitliydi. Sonra gözlerim odayı tararken bu odaya geldiğimden beri ilk kez odanın bir diğer köşesinde bir başka kapı daha olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak o kapıya doğru ilerledim. Kapının kulpunu heyecanla çevirdiğimde kapının açılmış olması kalp atışlarımı hızlandırırken kapının içinden çıkan manzara hiç de umduğum gibi değildi...

"Allah kahretsin." diye mırıldandım. Burası bir tuvaletti. Bu odanın özel tuvaleti... Söylene söylene tuvalete girdim, kaçırılmış da olsam tuvaletim gelmişti. Klozete oturduğumda gözlerim lavabonun üzerindeydi. Özel sabunlar, şampuanlarla donatılmıştı burası.

"Sanki tatile getirdiler beni, hazırlığa bak." diye mırıldandım öfkeyle.

Tuvaletin bir camı bile yoktu. Buradan kaçabileceğim tek yol küvetin ya da musluğun giderine sığabilmekti. Yani buradan kaçabilmenin hiçbir yolu yoktu. Ellerimi ve yüzümü yıkarken bir yandan da aynadaki sersefil görüntüme bakıyordum. Gözlerimle buluştuğumda kendi kendime duyduğum büyük suçluluk hissiyle her şeyi sorgulamaya başladım. Kim bilir annem ve babam ne yapıyordu, Onur ne yapıyordu, Burak ve Mert ne yapıyordu şimdi? Anneme ne demişlerdi? Yalan mı söylemişlerdi? Anneme ve babama yalan söylemek kolaydı... Hiçbir zaman bana karşı maksimum seviyede bir koruyuculukları olmamıştı. Beni çok daha özgür bir çocuk olarak yetiştirmişlerdi. Peki ya her şeyden öte Onur'un şu anki çaresizliği? Bunu düşünmek bana kafayı yedirtiyordu. O an bir anlığına aklımı kaybeder gibi oldum... Kafamı karşımdaki aynaya geçirmek istedim, ama hayır. Bu ancak yerlerde sürünen bir insanın yapabileceği şeydi. Ben bilinçli kalmalıydım, aklım başımda olmalıydı, kendimde olmalıydım. Ama öyle kötü hissediyordum ki... Hislerimin bir ismi bile yoktu.

"Düşüyorum." diye fısıldadım o an aynadaki gözlerime bakarak. Evet, hislerimin ismi buydu. Düşüyordum. Bir uçurumdan aşağı düşer gibi hissediyordum o an, düştükçe denize dalmak ve hatta boğulmak yerine bir kez daha uçuruma çıkıyor, bir kez daha düşüyordum. Boğulup ölmeyi tercih ederdim, ama hayatın bana sundu-

ğu tek şey düşmekti, ötesi değil. O kadar yorgundum ki... Onur'u düşürüp ele geçirmeyi hedeflemiş bu savaş beni düşürmüştü, beni ele geçirmişti.

Ve hatta ikimizi beraber...

İkimiz beraber düşüyorduk.

Bu düşüşte yalnız değildim.

Yalnız olduğum tek şey yere çakılışım olacaktı.

Tuvaletten çıkıp cebimdeki tokayla saçlarımı topladığımda çok daha sefil bir haldeydim. Sevdiklerimi düşünmek beni mahvetmişti. Tükenmiş bir halde yatağa oturduğumda odanın kapısının kilidinin açılma sesiyle irkildim. Başımı korkuyla kaldırdığımda içeri Berat'ın girdiğini gördüm. Gözlerimi gözlerine merak ve endişe dolu bir öfkeyle diktiğimde bana mahcup bir bakış atıyordu. Başıyla kapıyı işaret etti.

"Benimle gelmen gerek..." diye mırıldandı. Kaşlarımı çattım.

"Nereye?"

"Yemeğe..." dedi sakin bir sesle.

"Ne yemeği? Ben yemek filan yemeyeceğim." Odaya girip kapıyı kapattı ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Benimle baş başa bir yemeğe çağırmıyorum seni. Patron çağırıyor. Onunla yiyeceksin." O an yaşadığım şokla birlikte yüzüne baktım.

"Patron mu? Ender mi?"

"Zeynep... Lütfen işimi zorlaştırma. Bana seni hemen aşağıya akşam yemeğine indirmem emredildi ve eğer bunu yapamazsam ikimiz için her şey çok zor olacak... Ve sevdiklerin için de." Kurduğu son cümle beni harekete geçirmekten başka bir yol bırakmadı, ayağa kalktım. Onun ayağına gidecek olmak beni mahvediyor olsa da içten içe gitmek ve yüzüne tükürmek istiyordum.

"Tamam," dedim, "götür beni."

"Ama önce maalesef ellerini bağlamam gerek." Birkaç saniye boyunca yüzüne baktım. Sonra gururumu bir kez daha ayaklar altına alıp başımı eğdim.

"Tamam..." dedim, "Bağla."

Yerde duran ince halatı alıp yanıma geldi. Ben ellerimi itaat eder gibi ona uzattığımda gerçekten de mahcup ve üzgün olduğunu hissedebiliyordum. Daha dün bir suç makinesi olduğunu söyleyen bir adamın şimdi bu kadar uysal ve üzgün olması normal miydi? Yoksa bu da mı bir oyundu? Ellerimi hafif bir şekilde sıkmayarak bağladığında bir şey söyleyecek gibiydi.

"Babamı öldürdüm." diye mırıldandı bir anda, "Anneme işkence ederek tecavüz ettiği için." Hayretler içinde yüzüne baktığımda gözlerini kaçırıyordu. Başka hiçbir şey söylemeden başıyla kapıyı gösterdi. Birkaç saniye boyunca yüzüne baktım, sonra kapıya doğru ilerledim. O arkamdan gelirken merdivenlerden iniyordum. Ev o kadar sessiz, o kadar temiz ve o kadar kasvetliydi ki takıntılı bir pisliğe ait olduğu son derece belliydi. Merdivenleri ağır ağır indikten sonra karşıma elinde bir tepsi meyve taşıyan zayıf bir kadın çıktı. Kadın yüzüme birkaç saniye baktıktan sonra garip bir hüzünle başını eğdi ve hızla önümüzden geçip gitti. Kadının gittiği yere yöneldiğimizde onu gördüm. Onu...

O an hayatımın en kasıp kavurucu anıydı. İçimde biriken öfke beynime kadar zıplarken, tüm yüzümün alev aldığını hissettim. Gözleri gözlerimle buluştuğunda başka hiçbir şeyi görebilecek bir halde değildim. Kahverengi gözleri gözlerime utanmadan böyle dik dik bakabilirken kendimi tutamadım, başımı dikleştirdim.

"Merhaba, küçük hanım." Bu sözler beni delirtebilecek kadar gurursuzdu. Bu karşımdaki iğrenç aşağılık adam bana ve sevdiklerime hayatı dar etmiş ve gelmiş karşımda oturmuş bana merhaba diyordu.

"Merhaba orospu çocuğu!" dedim öfkeyle.

"Vay," dedi birden kaşlarını kaldırarak, "Ürkek ve küçük Zeynep'imiz güçlü bir kuşa dönüşmüş. Böyle bir karşılık beklemiyordum."

"Ancak ve ancak senden korkan birinden böyle bir karşılık bekleme. Senden korkmayan herkes senin ne kadar tiksinç bir insan olduğunu görüp aynen böyle davranacaktır zaten. Yüzsüz, adi şeytan. Sana dünyayı dar edecekler, bu evi başına yıkacak, o elinde tuttuğun

çatalı başka bir yerine tutturacaklar. Sadece bekle! Beni kaçırarak ne kadar büyük bir aptallık yaptığını çok yakında anlayacaksın!" O sırada Berat'ın beni uyarmak ister gibi kolumu sıktığını fark ettim. Beni kollarımdan tutuyordu. Kolları arasında çırpınıyor ve Ender'e ulaşmaya çalışıyordum. Ender tüm söylediklerimi sabırlı bir şekilde dinleyip başını salladı. Sonra Berat'a baktı.

"Getir." diye mırıldandı, "Bu masaya oturacak. Benimle yemek yiyecek. Ellerini de çöz." Şaşkınlıkla ona baktığım sırada Berat ellerimi çözmeye başladı.

"Seninle aynı masaya sadece masada senin cansız bedenin yatıyorsa otururum!" dedim öfkeyle.

"Öyle de bir otursun ki..." Kendinden emindi, "Şu an nişancı bir arkadaşım tam olarak Onur'un seni arayarak sürdüğü arabayı takip ediyor. Otursun, arkadaşımı arar ve izinli olduğunu söylerim. Oturmazsam, işini hallet sonra da izin yap derim. Anladın mı beni?"

Sustum. Korkum öfkemi bastırırken ona tiksinerek bakıyordum. Ellerim çözüldüğünde istemeye istemeye onun olduğu masaya doğru ilerledim. Berat benim için bir sandalye çekerken nefret dolu bir ifadeyle Ender'in karşısına oturdum.

"Bana içinde biriktirdiğin bütün hakaretleri ettin." diye mırıldandı, "Oysa ben çok güzel bir iyiliğin peşindeyim." Kaşlarımı çattım.

"Onur'un bu dünyada sevdiği her şey benim elimde." dedi tek kaşı havada, kendinden emin bir sesle.

"Annesi..." diye mırıldandı, yüzüne bakarken beni şaşırtmaya devam etti.

"Kız kardeşi..." dediğinde nutkum tutulmuştu. Kız kardeşi mi? Kafamın içindeki her hücre bir yandan konuşurken şoktan konuşamıyordum.

"Ve âşık olduğu kız..." dedi. Elleriyle evin içini gösterdi.

"Hepsi bu evin içinde. Üstelik çok zorluk da çıkmadı bana. Çünkü... âşık olduğu kız ve kız kardeşi aynı kişi, ne acı." Büyük bir kahkaha savurduğunda durdum.

"Ne?" gibi bir ses çıktı dudaklarımın arasından. Anlamamıştım. Anlayamamıştım. Dediği şey beyninim içinde hiçbir yer edinemeden silinip gitmişti, hiçbir anlam verememiştim."

"N...ne?" dedim bir kez daha.

"Üstelik diyorum, âşık olduğu kız ve kız kardeşi... aynı kişi."

İşte o an, anladığım andı. Yaşadığım dehşetle birlikte midemin bulandığımı hatırlıyorum. Dehşet içinde ayağa kalktığımda kendimi ne ara onun yakasını tutar halde buldum bilmiyorum.

"Yalan!" diye bağırdığımı hatırlıyorum sadece, Berat beni kollarımdan çeke çeke götürürken ve başka adamlar odayı basarken sadece bas bas bağırdığımı hatırlıyorum.

"Yalan söylüyorsun!" Başka hiçbir şey çıkmıyordu ağzımdan, hiçbir şey.

"Yalan söylüyor, değil mi!" diye bağırdım Berat'a. Delirmiş gibiydim. Her şeyi hayal meyal görüyordum sanki.

"Sakin ol, sakin ol! Merdivenleri çık, hadi! Sakin ol!" Berat beni bağırarak ve merdivenlerde sürükleyerek kendime getirmeye çalışırken nefes alamıyordum. Beni odanın kapısına kadar getirdiğinde onu sertçe ittim!

"Bırak beni!" diye bağırdım çığlık çığlığa. Beni kollarıyla tutmaya çalıştığında kendimden geçmiştim, yüzüne bir tokat yapıştırdığımı hatırlıyorum.

"Bırakın beni! Yalan söylüyor! Yalan bu!" Çırpınıyordum. Size yemin ederim, bunun başka bir şekilde söylenme ihtimali yoktu. Çırpınıyordum!

"YALAN!" Berat beni zorla odaya soktuğunda tek hatırladığım tuvalete doğru koşup klozete kusmaya başladığımdı. Kusuyordum. Aklımda Onur'un dudakları, aklımda Onur'un elleri, aklımda onun yüzü, bana sarılışı.

"Zeynep sakin ol! Sakin ol! Beni dinle! Yüzüme bak!" Bir yandan öğürüyor bir yandan ağlıyordum.

"Yalan... yalan..." Halsizce söylenmeye devam ederken kendimden geçmeye başladığımı hissediyordum. Berat beni kucağına aldı-

ğında kıpırdayacak halim yoktu. Gözlerim açıktı, ama görmüyordum sanki. Sadece ağlıyordum, sadece sayıklıyordum.

"Şşşş, lütfen kendinde ol. Çıkar üstündekileri." diye mırıldandığında beni bir küvete yatırmıştı.

"Git buradan." dedim öfkeyle, "İğrenç yalancı insanlar!" Sadece bağırıyordum, sadece ağlıyordum. Tek istediğim odamda bir anda uyanıp tüm bunların bir kâbus olduğunu anlayıp rahatlatmaktı. Ama olmuyordu.

"Allah'ım ne olur uyandır beni, lütfen! Bunlar kâbus olsun, lütfen!"

"Zeynep, Zeynep! Beni dinle. Kendinde ol. Yüzüme bak, gözlerime bak. Eğer sakin olursan, kendinde olursan sana yardım edeceğim. Duydun mu beni? Yardım edeceğim." Gözlerimdeki perde bir anlığına bir tüle dönüştü sanki. Karanlıkta kaldığım o tünelde bir yardım sesi duymak beni biraz olsun sakinleştirirken Berat üzerimdekileri yavaş yavaş çıkarıyordu. İç çamaşırlarımla kaldığımda daha fazlasını yapmadı. Bu şekilde üzerime ılık bir su tuttuktan sonra beni banyoda çok tutmadan bir havlu uzattı ellerime doğru.

"Dolapta kıyafetler var. İç çamaşırları da var. Onları giyebilirsin..." Nefes alışverişlerim biraz olsun sakinlemişti. Asla ve asla bu yalana inanmayacağımı biliyordum. Bu iğrenç adam sadece yepyeni bir oyun oynuyordu. Buna adım gibi emindim. Dolabı açıp kendim için diz altı bir etek ve kırmızı tişört bulduğumda Berat bana arkasını dönmüş camdan dışarıyı izliyordu.

"Yalan söylüyor..." diye mırıldandım, "sen de biliyorsun değil mi?" Bana doğru dönüp üzgün gözlerle yüzüme baktı.

"Emin ol bilmiyorum. Ama sana yardım edeceğim. En azından sana bir iyilik yapacağım..." dedi. Kaşlarımı çattım.

"Ne yapabilirsin ki? Onur'a yerimizi mi söyleyeceksin?"

"Hayır. Bunu yapamam..."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Sana... göstermem gereken bir şey olduğunu düşünüyorum." Sonra cama doğru döndü. Başıyla camı işaret etti.

"Patron şimdi çıktı. Arabasını gördüm. Evin içinde sadece hizmetliler var. Onlar mutfakta... Diğerleri ise bahçede nöbet tutuyor."

"Ne göstereceksin bana?" diye sordum ayağa kalkıp. Başıyla kapıyı işaret etti.

"Benimle gel, ama sakın sesini çıkarma. Tamam mı?"

"Tamam..." Birlikte kapıya doğru ilerledik. Artık yürüyebilecek bir halde değildim. Sesimi çıkarabilecek bir halde de değildim. Harap olmuştum. Birlikte bir koridoru geçtik. Koridorun sonundaki küçük ve dar merdivenden yavaş yavaş aşağı indik. Sonra karşımıza bir kapı çıktı. Dar, kasvetli, eski bir kapı. Berat bana doğru dönüp yüzüme kararsızlıkla baktığında kaşlarımı çattım. Başını çevirdi, cebinden çıkardığı anahtarı kapıya taktı ve kapıyı açtı. Kapıyı açıp içeri girmem için başıyla işaret ettiğinde korkuyla ve merakla içeri doğru bir adım attım. Önce bir cihazdan gelen kalp atış sesi duydum. Sonra o kalp cihazı göz hizama geldi, sonra bir serum gördüm ve sonra onu... Kalp atışlarının hızlanışını ve hatta zirveye çıktığını gördüğümde şaşkınlık içindeydim! O da... Onur'un annesi hastane yatağından gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Ben..." dedim çaresizce bir Berat'a bir Onur'un annesine bakarak. "O yaşıyor!" dedim heyecanla. Berat başını sallarken tereddütle Zuhal Teyze'ye yaklaştım.

"Ben Zeynep... Lütfen sakin olun..." Ela gözleriyle yalvarır gibi bakarken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Kıpırdamıyordu, konuşmuyordu, sadece bakıyordu... Gözyaşlarımı silip elimi uzattım ve elini tuttum. Buz gibi olmuş eli elime değdiğinde kalp atışlarının yavaşladığını fark ettim.

"Onu altı aydır tanıyorum..." diye mırıldandı Berat arkadan sessizce. Biz ise sadece birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sanki Onur'un gözlerine bakıyor gibiydim. Çok daha ötesi, Zuhal Teyze beni nereden tanıyordu?

"O beni nereden tanıyor?" diye sordum titreyen sesimle.

"Bilmiyorum. Yani... sebebini bilmiyorum ama odasının her yerinde sizin fotoğraflarınız var. Onur'un, Burak'ın, senin, Mert'in...

Yaptığınız her şey ona birer fotoğraf olarak geliyordu." Öfkeyle alt dudağımı ısırdım.

"Ona acı çektirmek için!"

"Bilmiyorum..."

"Bu kadar saf mısın gerçekten? Hâlâ anlamadın mı?" Berat'tan cevap gelmeyince Zuhal Teyze'nin gözlerine tekrar baktım. Gözlerinden durmaksızın yaşlar akıyordu. Öyle bir bakıyordu ki... bakışları konuşuyordu sanki... Ellerimle gözyaşlarını sildim. Elini elime aldım, elini öptüm. Sonra yanağıma koydum.

"Konuşamıyor mu?" diye sordum, "Kıpırdayamıyor mu?"

"Evet..."

"O adam yaptı bunları ona değil mi?" Berat'tan yine hiçbir cevap alamadım. Sonra odada yalnızca ikimiz varmışız gibi Onur'un annesine döndüm. Saçlarına baktım. Saçları hâlâ kızıldı, ama o kadar çok beyaz saçı vardı ki tüm bu yaşadıkları saçlarını beyazlatmış, yüzünü kırıştırmıştı... Bir çocuk gibiydi, sanki yalvarmak istiyordu bana.

"Merak etmeyin..." dedim titreyen sesimle, "Onur bizi buradan kurtaracak." Sonra kalp atışları Onur'un ismini duyduğunda tekrar zirveye ulaştı.

"Lütfen sakin olun, lütfen! O iyi. Evet üzgün... Ama iyi. Yanında babası var." Bunu söylediğim anda gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Bunu bilmiyor muydu? Ona her şeyin fotoğrafı gösterilirken bu gösterilmemiş miydi? Kalp atışları bir kez daha zirveye çıktığında onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Sakin olun! Onur iyi. Rıza Amca her şeyi öğrenmiş..." Şoktan çok daha öte bir durumun içindeydi, gözlerinden akan yaşlar sanki mutluluğun yaşlarıydı.

"Onur onun yanında. Ve size söz veriyorum... Bizi buradan kurtaracaklar. Size yemin ederim!" Sanki gözleri gülüyordu o an. Canından endişelendiği oğlunun babasının yanında olduğunu öğrenmiş ve oh be demişti sanki... Bu kadın benim Onur'umun annesiydi. Bu kadını alıp içime sokmak, orada saklamak istedim o an...

"Biliyorum..." diye mırıldandım, "Çok acı çektiniz... Ama bunlar buradaki son günleriniz, size yemin ediyorum..." Gözlerinin yaşı durmazken bana gözleriyle bir yeri işaret etmeye çalışıyordu sanki. Kaşlarımı çatarak gözlerinin gösterdiği yere baktığımda bir tablo gördüm.

"Tabloyu mu işaret ediyorsunuz?" diye sorduğumda gözlerini kırptı. Anlam vermeye çalışarak ayağa kalktığımda Berat kapıyı kontrol ediyordu.

"Zeynep daha fazla kalamayız. Gitmek zorundayız."

"Sadece bir dakika!" diye mırıldandım.

"Kadınla konuştun, artık gitmek zorundayız!"

"Bana gösterdiği yere bakmadan beni buradan sürükleyerek bile götüremezsin."

"Seni sadece onu gör diye getirdim, odayı karıştır diye değil!"

"Bunu bana borçlusun."

Hızla ilerleyip duvardaki tabloyu yerinden çıkardım. Tabloyu yere koyduğumda duvarda hiçbir şey olmadığını gördüm. Şaşkınlıkla Onur'un annesine döndüğümde gözleriyle yere koyduğum tabloyu işaret ediyordu. Bana anlatmaya çalıştığı şeyi çözebilmek için her şeyi yapardım o an. Eğildim... Yerdeki tabloyu aldım, arkasını çevirdim ve tablonun arkasına yapıştırılmış kâğıtlar olduğunu gördüm.

"Zeynep hizmetliler ilaç vermeye gelecek! Hadi!" Berat beni acele ettirirken telaşla tablonun arkasındaki kâğıtları koparıp buruşturarak elime aldım. Koşar adım Zuhal Teyze'nin başında buldum kendimi.

"Kâğıtları okuyacağım, bana güvenin. Size söz veriyorum bizi buradan kurtaracaklar!" Sonra ona sarılabildiğim kadar sıkı sarıldım. Kıpırdayamıyordu ama o da bana sarılmak istiyor gibiydi, bunu o kadar derinden hissediyordum ki...

"Hadi!"

Berat'la hızla odadan çıktığımızda salondan yürüme sesleri geliyordu. Hızla merdivenleri çıkıp koridordan ağır adımlarla geçip odanın içine girdiğimizde hizmetlilerden biri koridora girmiş ama

bizi görmemişti. Nefes nefese kendimi yere attığımda Berat elleri belinde bana bakıyordu.

"Sana edebileceğim en büyük yardımı ettim. Ben onların adamıyım, onlar ne derse yapmaya devam etmek zorundayım. Senin ise tek çaren oturup sevdiklerinin seni bulmasını beklemek. Tamam mı?" Başımı salladım.

"Tamam..."

"Ben odama gidiyorum. Kapını kilitliyorum."

"Tamam..."

Nedenini anlamadığım bir öfkeyle yüzüme bile bakmadan kapıyı çarptı, kilitleyip giderken arkasından bakakaldım. Yutkunarak oturduğum yerden kalktım, camın tam yanına oturdum. Sonra elimdeki kâğıtları yere bıraktım. Buruşturduğum kâğıtları tek tek açtım. Bunlar kısa kısa kötü bir el yazısıyla yazılmış birkaç cümleden ibaretti sadece. Her kâğıtta bir cümle vardı. Sanki... Sanki elleri iyi tutmayan birinin bir kalemle zar zor yazdığı kelimelerdi bunlar. Kâğıtlarda alakasız cümleler yazıyordu.

"Bugün sesim de gitmeye başladı."

"İsmi Onur Zorlu."

"Bize yardım edin."

"Ben Zuhal Zorlu."

"Yardım edin."

"Ona yaşadığımı söyleyin."

"Bana her gün ilaçlar veriyorlar."

"Defalarca bıçaklandım, vuruldum, ama yaşatıldım."

"Bugün sesim de gitmeye başladı."

"Bana bunları eşim Ender Zorlu yaptı."

"Ve ona onu sevdiğimi söyleyin."

"Oğlumu bulun."

"İlaç aldıkça ellerimi kaybediyorum."

"Ona yaşadığımı söyleyin."

Sonra kâğıtların yerini değiştirmeye başladım. Onu oraya koydum, bunu buraya, şunu şuraya. Her birinin yerini değiştirdim. Defalarca denedim, bir paragraf oluşturmaya çalıştım. Bu kadın birilerine bir şeyler söylemeye çalışmıştı, onu kimse duymamıştı, ben onu duymak zorundaydım. En sonunda, belki onuncu denememde bir şeyler yerine oturdu... Kâğıtlardan uzaklaştım... Ve yeni yerleriyle en baştan okudum onları.

"Ben Zuhal Zorlu. Defalarca bıçaklandım, vuruldum, ama yaşatıldım. Bana her gün ilaç veriyorlar. İlaç aldıkça ellerimi kaybediyorum. Bugün sesim de gitmeye başladı. Bana bunları eşim Ender Zorlu yaptı. Yardım edin. Oğlumu bulun. İsmi Onur Zorlu. Ona yaşadığımı söyleyin. Ve ona onu sevdiğimi söyleyin. Bize yardım edin."

Tüylerim diken diken olurken bu cümlelerden sonra hınçla dolmuştum. Bunlar bir annenin yardım çığlıklarıydı. Ömrünü bir hapiste geçirmiş, işkenceye uğramış, sesi de hareketleri de elinden alınmış bir kadının yardım çığlıklarıydı. Bu kadın yıllarca birilerinden yardım istemişti. Oğlumu bulun demişti, ona yaşadığımı ve onu sevdiğimi söyleyin demişti. Fark ettiniz mi, ona benim yerimi söyleyin dememişti... Çünkü tek istediği bulunmak değil oğluna yaşadığını ve onu sevdiğini söylemekti. O an bildiğim tek bir şey vardı... Neyin üstünü kapatırsanız günü geldiğinde o şey daha fazla parlamaya başlardı. Ender Zorlu, bu kadının hayatının üstüne bir perde çekmişti. Ve çok yakında o perde açılacak, her şey gün ışığına çıkacaktı. Size yemin ederim, tüm bunlar olacaktı... Kâğıtları alıp üst üste koydum. Sonra küçültebileceğim kadar küçültüp katladım. Banyoya doğru ilerleyip yere bıraktığım ceketimin üst cebine bu kâğıtları koydum. Sonra ceketimi alıp yatağın üstüne bırakıp cama doğru ilerledim. Kollarımı göğsümde birleştirip camdan dışarıya baktım. Ay yine gökyüzündeydi... Onur'la yine göz gözeydik... Birkaç saniye ayı izledikten sonra camda karşı duvardaki tablonun yansımasını gördüm. Tablonun köşesinde küçük bir kâğıt çıkıntısı vardı. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve tabloya doğru ilerledim.

Tablonun arkasından ucu çıkmış fotoğraf kâğıdını çektim ve elime oldukça küçük eski bir fotoğraf geldi. Fotoğrafa bakıp anlam vermeye çalıştığım sırada Onur'un annesini tanıdı gözlerim önce... Sonra sol kucağında oturan küçücük Onur'u... Ve koltukta yatan küçük bebeği. Annesi bu fotoğrafı kaybetmemek için yıllar önce bu eve mi saklamıştı? Gözlerim telaş içinde fotoğrafı incelerken gördüğüm bir ayrıntı karşısında donakaldım. Önce koltukta yatan bebeğin bacağındaki küçük domatese benzeyen doğum lekesine baktım. Sonra eteğimi sıyırdım ve aynı doğum lekesinin bacağımda duran haline baktım.

Nutkum tutuldu o an.

Fotoğraf elimden kayıp giderken her şeyin karardığını hissettim.

Hissettiğim tek şey yere düşen fotoğrafı takip eden gözlerimin titreyişiydi...

"Zeynep dur! Düşeceksin!"

"Zaten düşmek için koşuyorum baba!"

13. Bölüm

Düşmek İçin Koşmak

Sadece düşmeyecek, düşürecektim...

(13 Yıl Önce)

"Zeynep dur! Düşeceksin!""

"Zaten düşmek için koşuyorum baba!"

Küçük Zeynep çimlerin üzerinde olabildiğince hızlı koşuyor, babası ise arkasından ona yetişmeye çalışıyordu. **Babasının korkusu Zeynep'in düşecek olmasıyken Zeynep'in amacı düşmekti.** Koşuyor, koşuyor ve kendini yere atıp kahkahalarla gülüyordu. Etrafında dönüyor, başı döndükçe yere düşüyor ve bir kahkaha daha atıyordu. Babası kızını bir yandan neşeyle izlerken bir yandan canının yanacağından korkuyordu.

"Zeynep, bu kadarı yeterli değil mi tatlım? Bak bacakların kıpkırmızı olmuş."

"Ne güzel! En sevdiğim renk kırmızı."

Zeynep hiçbir zaman acıdan korkmamıştı, hiçbir zaman düşmekten korkmamıştı. Altı yaşında bir çocuğa göre o kadar güçlüydü ki annesi ve babası ona her seferinde hayran kalıyordu. Bacağı kızardığında kırmızı rengi çok sevdiğini düşünüp canının acısını arka

plana atan bir çocuktu... Burnu kanadığında kendisini umursamayıp annesini ve babasını teselli eden bir çocuk.

"Hadi gel, hamburger alayım mı sana?" diye mırıldanmıştı o gün babası. Zeynep birkaç saniye durmuş, babasının yüzüne bakmıştı.

"Hayır." demişti, canının istiyor olmasına rağmen. Dün gece annesi ve babasını odasından dinlemişti. O zamanlar durumları iyi değildi, su faturasını ödemeyi ne kadar erteleyebileceklerini araştırıyorlardı. Bunu duymak onun canını sıkmıştı, küçücük kalbi onlara nasıl yardım edebileceğini düşünmüştü sabaha kadar.

"Neden? Karnın acıkmadı mı?" diye sordu babası kızının hamburgeri ne kadar sevdiğini bildiğinden. Yutkundu... Birkaç saniye hevesine yenik düşecek gibi oldu, sonra toparladı kendini Zeynep.

"Hayır," dedi, "Hiç acıkmadım." Bu yüzden annesi ve babası ona hiçbir zaman güçsüz olarak bakmadılar, bakamadılar. Zeynep'in kendilerinden bile daha güçlü olduğunu biliyorlardı. Asla kendine zarar verecek bir karar almayacağını biliyorlardı. Zeynep düşse bile ağlamazdı... Biliyorlardı. Sonra hamburgeri unuttular... Yeniden koşmaya başladılar.

"Hadi ama baba!" dedi Zeynep çimlerin üzerinde koşan babasına, "Yavaş koşarsan yavaş düşersin, yavaş düşersen yavaş kalkarsın. Ama hızlı koşarsan... İşte o zaman hızlı düşersin. Ve hızlı düşersen hızlı kalkarsın!"

Yaralanmaktan korkmadı hiçbir zaman. Kalbinin alabileceği darbeler onun için hiçbir şeydi. Kendi felaketine hazırdı, kendi felaketine kollarını açmış felaketini gülerek karşılamıştı her zaman. Kusurluysa kusurluyum demişti, suçluysa suçluyum demişti, hatalıysa hatalıyım demişti. Çekinmemişti, kırılmamıştı, incinmemişti, her şeyden önemlisi... Bu zamana kadar hiç düşmemişti. Oysa nereden bilebilirdi... Düşme vakti bir gün gelecekti ve bu düşüş onun canını tahmin ettiğinden çok daha fazla yakacaktı...

(Günümüz)

Bana verdikleri odada oturmuş acı içinde karşımdaki duvarı izliyordum. Bir elimde katlanmış o fotoğraf, bir elimde birbirlerine içine geçmiş o notlar... Kalbim ise katlanmış o fotoğraftan daha buruşuk bir haldeydi. Ne yaşadığımı bilmiyordum, ne yaşıyor olduğuma anlam veremiyordum. Tüm bunlar ne ifade ediyordu... İnanın bana, anlayamıyordum. Saatlerdir tek yaptığım burada oturmuş duvarı izlemekti. Odanın kapısı açılıp Berat içeri girdiğinde bile gözlerimi duvardan ayırmamıştım. Elindeki tepsiyle yanıma doğru ilerleyip oturduğunda gözlerimi kapattım.

"İyi misin?" diye sordu sessizce. Gözlerimi açtım, ona öyle bir bakış attım ki cevap vermeme dahi gerek kalmadı.

"Anladım..." diye mırıldandı, "Kahve getirdim."

"İstemiyorum."

"İçmelisin... Kafan yerine gelir..." Omzumu silktim.

"İstemiyorum."

"Peki... Onur'un annesini... Orada o halde görmüş olmak mı seni bu hale getirdi?" Bir süre hiç sesimi çıkarmadım. Birkaç saniye öylece onu cevapsız bıraktıktan sonra başımı ona doğru çevirdim. Önce elimdeki not kâğıtlarını elimden yere doğru bıraktım.

"Bunlar ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Aşağıdan... odadan aldığım şeyler..." Önce bunu yapmama ne kadar kızdığını belli eden bir bakış attıktan sonra istemeye istemeye de olsa kâğıtları açtı. Anlamayarak kâğıtlara baktıktan sonra uzandım ve kâğıtları doğru sıraya koydum nefretle. Gözleri kâğıtların üzerinde gezmeye başladı.

"Ben Zuhal Zorlu. Defalarca bıçaklandım, vuruldum, ama yaşatıldım." dedi sessizce. Sonra bir anlığına durdu, derin ve titrek bir nefes aldı.

"Bana her gün ilaç veriyorlar. İlaç aldıkça ellerimi kaybediyorum. Bugün sesim de gitmeye başladı. Bana bunları eşim Ender

Zorlu yaptı. Yardım edin. Oğlumu bulun. İsmi Onur Zorlu. Ona yaşadığımı söyleyin. Ve ona onu sevdiğimi söyleyin. Bize yardım edin."

Başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı uzun uzun. O hiçbir şey söylemeden diğer elimi açtım. Elimdeki katlanmış fotoğrafı açıp ona doğru uzattım. Fotoğrafı aldı, kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı.

"Bu ne?" diye sordu, "Bu nereden çıktı?" Başımla duvardaki tabloyu gösterdim.

"Tablonun arkasına takılmış..."

"Ne bu?"

Derin bir nefretle uzandım, parmağımı fotoğrafın üzerine koydum. "Bu... o kadın." dedim. Sonra parmağımın yerini değiştirdim, "Bu... Onur." dedim üstüne basa basa. Sonra içim acıya acıya parmağımı bebeğe doğru sürükledim.

"Bu... ben." dedim öfkeyle. Berat şok içinde kalırken gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum.

"Nasıl yani? Sen... bebekken... burada ne işin vardı? Siz okulda tanışmadınız mı?"

"Onur, tanıştığımızda bebekken kaybolan bir kız kardeşi olduğundan bahsetmişti. Tam olarak bu döneme denk geliyor... Ama bu bebek benim." Berat başını kaldırıp bir kez daha şok içinde bana baktığında öfkeden içim titriyordu.

"Bunu nasıl anladın?" Bunu bana soruyor olması bile beni öfkelendiriyordu o an, delirecek boyuta ulaşmıştı öfkem. Sertçe bacağımı açtım, ona parmağımla doğum lekemi işaret ettim. Yutkundu, önce doğum lekeme baktı, sonra fotoğrafa.

"Bu... Yani... Sen... Onur'un kardeşi misin? Aşağıdaki kadın senin annen mi?"

"Sus lütfen!" dedim öğürecek noktaya geldiğimde, elimle ağzımı kapatıp birkaç saniye nefes almaya çalıştığım sırada bana bir bardak su uzattı. Suyu alıp hızlıca bir yudum aldığımda Berat fotoğrafı katlıyor ve notları iç içe geçiriyordu.

"Ne olduğunu bana tam olarak açıklayacak mısın? Hiçbir şey anlamadım." Kafası karışık bir şekilde kâğıtları ve fotoğrafları elime sıkıştırdığında yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

"Sence ben ne olduğunu anlamış gibi mi görünüyorum?"

"Onur çocukken onun bir kız kardeşi vardı. Kız kardeşi kaçırıldı ve bu fotoğrafa göre onun kız kardeşi sensin?" Aklı almıyor gibiydi.

"Lütfen sus, Allah aşkına şunu tekrar edip durma!" Sonra öfkeyle yüzüne baktım.

"Sence şu an tek düşünmen gereken bu mu? Anneni korumak için bir adamı öldürmüşsün ve aşağıda yardım isteyen bir kadın var. Yıllardır esir tutulan, şiddete maruz kalan, kıpırdayamayan, konuşamayan bir kadın... Hiç mi içine acı vermedi bu?" Berat bana hüzünle bakarken gözlerimden bir damla yaş aktı.

"Ben..." dedim, "Peki ya ben? Bana yapılan bu şey senin içine hiç mi acı vermiyor? Onur'a yapılanlar? Sadece para için bu kadar iğrenç bir adamın kölesi mi olacaksın gerçekten? Bunu kabul mü ediyorsun?"

"Zeynep... Bunu yapmak zorundayım."

"Neden!"

"Çünkü beni tehdit ediyor, tamam mı? Beni annemle tehdit ediyor!" Oluşan kısa sessizlikte onun gözleri gözlerimde, benim gözlerim ise onun gözlerindeydi. Ender gibi iğrenç bir adama kimse gönüllü olarak iş yapmazdı, eğer içlerinde birer şeytan yatmıyorsa... Ve ben karşımdaki adamın içinde yatan bir şeytan göremiyordum.

"Özür dilerim," dedim, "Ne dediğimi bilmiyorum... Bana yardım ettin, sağ ol. Ama beni yalnız bırakman benim için daha iyi olacak." Kaşlarını çatarak hayal kırıldığı içinde baktı yüzüme.

"Neden?"

"Öyle..."

"Seninle konuşuyorum, sana kendini iyi hissettirmeye çalışıyorum. Bunu neden istemiyorsun?"

"Çünkü," dedim elimi göğsüme vurarak, "benim ihtiyacım olan şey seninle konuşmak değil. Onur'la konuşmak. İhtiyacım olan şey

iyi hissetmek değil, kurtulmak. Anlıyor musun?" Gözlerini kapatıp tahammül edemeden birkaç saniye bekledim, sonra konuşmaya devam ettim.

"Sadece kendimi değil, aşağıdaki kadını da kurtarmak zorundayım. Çünkü o bir anne ve o kadın acı içinde. Anladın mı?" Başını salladıktan sonra ayağa kalktı.

"Öyleyse konuşmamızın sonuna geldik." Kapıya doğru ilerlerken son bir cümle kurdum.

"Sana anneni kurtarma şansı verilmiş," dediğimde durdu, arkasını bile dönmeden öylece kıpırdamadan kaldı odanın ortasında.

"Bu şansı Onur da hak ediyor. Senin annenin kurtulmak için bir şansı varmış... Bu şansı bu kadın da hak ediyor. İyi bir kalbin olsaydı beni anlardın... Buna dayanamazdın." Bana döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı. Birkaç saniye boyunca yüzüme baktığında içimde bir korku hissettim. O kadar acımasız görünüyordu ki yavaş yavaş yanıma yaklaşırken kendimi geri çekmek istiyordum, oysa kıpırdamayacak kadar gururluydum. Adım adım yanıma yaklaştı, bana doğru eğildi.

"Benim..." dedi, "iyi bir kalbim var." Sonra ben içten içe korkarak fakat cesur görünmeye çalışarak gözlerine bakarken cebinde bir şey aramaya başladı. Cebinden bir telefon çıkardığında kaşlarımı çattım. Neredeyse burun burunaydık. Telefonundan bir numara çevirip telefonunu kulağına dayadı.

"Kimi arıyorsun?" dediğimde eliyle ağzımı kapattı.

"Alo." Karşı tarafın sesini duyamıyordum, Berat ise karşı tarafın sesini duymasına rağmen bir süre cevap vermeden öylece gözlerime baktı. Kendi içinde bir savaş veriyordu sanki.

"Ben Berat." dedi, "Psikiyatrist." Yüzüne şok içinde baktığımda kimi aradığını biliyordum. Onur'du bu! Telefondan gelen küfür seslerini ben bile duyabiliyordum! Berat telefonu öfkeyle kulağından uzaklaştırırken ben bağırmaya çalışıyordum!

"Seni bana küfür etmen için aramadım." dedi, karşılığında ne cevap aldığını duyamıyordum.

"Zeynep... iyi." diye mırıldandı sert bir sesle. Gözlerine yalvararak bakıyordum.

"Tam yanımda..." diye mırıldandı, "O kadar yakınımda ki nefesini tenimde hissedebiliyorum..." Ben ne yapmaya çalıştığına anlam veremeyip ona susması için gözlerimle yalvarırken çırpınıyordum!

"O kadar güzel uyuyor ki... Ona masal anlatmaya odasına geldim." Onur'un bağırışları yankılanırken Berat birkaç saniye hatta belki bir dakika boyunca sustu, sadece Onur'un küfürlerini dinledi. Sonra telefonu Onur'un yüzüne kapattığında parmağını bana doğru tuttu.

"Şimdi elimi ağzından çekeceğim ve bağırmayacaksın. Anladın mı? Sadece beni dinleyeceksin." Önce biraz bağırmaya çalışıp çırpınsam da sonra kolumu tutup beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Zeynep! Elimi çekeceğim ama susacaksın! Tamam mı?" Sinirle başımı salladığımda elini yavaş yavaş ağzımdan çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, ona acı çektirmeye mi çalışıyorsun!"

"Şşşş, şşş! Sessiz ol!"

"Onu aradığında yerimizi söyleyeceğini sandım! Sen o kadar iğrenç aşağılık bir insansın ki ona acı çektirmek için yaptın bunu!"

"Ben sadece ona bir şans verdim. Onun ateşini körükledim ve onu arayarak yerimizi bulmaları için ona bir şans verdim. Anladın mı? Eğer bu şansı kullandıysa... yarım saat içinde burada olacaktır. Ama eğer kullanamadıysa... Onur'u unutsan iyi olur. Sana yapabileceğim tek iyilik buydu Zeynep. Benden daha fazlasını bekleme. Seni ve annesini istiyorsa şansını kullanmalıydı. Yarım saat bekle... Yarım saat sonra umudunu kes ve uyu. Tamam mı?"

Odamdan çıktığında gözlerim duvardaki saate kaydı. Saat 03.25'ti. İçimde çok büyük bir korkuyla kalktım ayağa, camın önüne geçtim. Gözlerim dolu dolu izlemeye başladım dışarıyı.

"Yarım saat..." diye mırıldandım titreyen sesimle, "Bul beni Onur... Bul bizi..."

Dakikalar bir bir akıp giderken gözlerimin önü bu bahçeydi oysa ruhum bahçenin ötesindeki sokakları, caddeleri taramak istiyordu, oraları izlemek, oraları görmek...

"Bul beni..."

"Bul beni..."

"Bul..." diye sayıklar hale gelmiştim. Beni duyduğunu biliyordum sanki. Şu an ne haldeydi hayal edemiyordum. Yerimizi tespit etmeye yetmiş miydi zamanları? Bunu başarabilmişler miydi? Yoksa orada telefonun başında kalakalmış deliriyor muydu acıdan? Onun acı çekmesi benim karnıma ağrılar saplarken tek istediğim ona sarılmaktı. Tek istediğim elimi kalbinin üzerine koymaktı.

"Geçecek..." demek istiyordum ona. "Geçecek Onur..." Annesini gördüğünde ne düşüneceği vardı aklımda hâlâ. Hiçbir şey umurumda değildi onun duygularından başka... Camdan dışarıyı izlerken birden bahçeden bir arabanın durduğunu fark ettim. Gözlerim duvardaki saate kaydı.

"03.45." diye mırıldandım kendi kendime korkuyla. Arabadan inen Ender'i gördüğümde korkuyla camdan bakabildiğim kadar izledim onu. Eve girdiğinde elinde bir kutu vardı. O an içimde büyük bir korku oluştu. Ender buradayken Onurların buraya gelmesini istemiyordum. Bunu durdurmak zorundaydım. Bunu durdurmalıydım! Odanın içinde deliler gibi dönüp duruyordum. O an dışarıda duyduğum ufak bir sesle cama koştuğumda bahçedeki güvenliklerin yerde yattığını gördüm. Şok içinde bahçeye bakakaldığımda yerde yatan güvenliklerden başka kimseyi göremiyordum, fakat kapıda bir gürültü duyuyordum! Sonra bir anda odamın kapısı açıldı... Ender odaya elinde bir silahla daldığında ona şok içinde baktım. Hızlı, sert ve kendinden emin adımlarla yanıma gelip beni önüne aldığında başıma dayanmış o silahın soğukluğunu alnımda hissettim. Bir saniyeliğine o an öleceğimi hissettim, gözlerimi kapattım. Sonra beni yürütmeye çalıştığı gerçeğiyle gözlerimi açtım.

"Bırak beni!" diye bağırdım.

"Zeynep!" Evin içinden gelen Onur'un sesiyle ne hissedeceğimi bilemiyordum!

"Onur!"

"ZEYNEP! Baba Zeynep'in sesi bu!" Onur'un Rıza'ya baba dediğini duyan Ender'in nefret dolu gülüşü kulağıma değerken kollarında çırpınıyor ve bir yandan beni soktuğu merdivenden aşağı iniyordum. Onur'un sesi nereden geliyordu bilmiyordum. Ev o kadar büyüktü ki resmen evin içinde beni bulamıyorlardı!

"Allah senin belanı versin!" diye bağırıyordum Ender'e, "İğrenç bir adamsın sen! İğrençsin!"

"Seni abinden ayırdığım için mi bu kadar öfkelisin?" Bu dediği beni çıldırtırken elinde bir silah olmasına rağmen artık ölmeyi kabullenmenin verdiği deli cesaretiyle ona bir tekme savurdum. Merdivenlerin duvarına yapıştığından ona bir de tokat atacaktım ki beni sertçe tuttu ve öfkeyle merdivenlerde sürüklemeye başladı.

"O orospu kadının kızından ne bekliyorum ki! Genleriniz bozuk sizin genleriniz! Size acı çektirmek hayatımda verdiğim en doğru karardı!" Söylene söylene beni merdivenlerden indirip arka bahçeye çıkardığında ağlıyordum. Beni bulamamışlardı... Ender beni öfkeyle arabasının ön kapısına yaslayıp ellerimi bağladığında o sırada arkamızdan bir ses duyduk.

"ENDER!" Rıza Amca'nın öfke dolu, intikam dolu bağırışı kulaklarıma ulaştığında o an bir ölüm sessizliğine şahit oldum. Ender'in tek yaptığı beni bir kez daha önüne almak ve başıma o silahı dayamak oldu. Bu, onların yüz yüze geldikleri ilk ve tek andı. Arkadan koşarak gelen Onur'u, Burak'ı, Mert'i gördüğümde şok içinde ağlamaya başladım.

"Zeynep!"

"Zeynep buradayız!"

"Zeynep korkma, sakın korkma! Seni bu orospu çocuğunun elinden alacağız!" Onur sinirden yerinde duramazken Rıza Amca Onur'u yanlış bir şey yapmaması için eliyle durdurdu. Hepsi mah-

volmuş bir haldeydi... Uykusuzlardı, dağınıklardı, yorgunlardı... Arkalarından gelen iki polisin de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öyle bir noktadaydık ki kimsenin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ben onun elleri arasındaydım, silahı benim başıma dayalıydı. Ya ben ölecektim, ya onlar beni alamadan biz gidecektik buradan.

"Sevdiğim kadını elimden aldın, oğlumu elimden aldın, onları senden bir bir geri aldım şimdi oğlumun sevdiği kızı da senin elinden alacağım. Senin ellerimden çaldığın o hayatı ellerini kıra kıra geri alacağım Ender. O kızın kılına zarar gelirse... Senin ölüp kurtulmana bile izin vermem. Ömrün boyunca tek yaptığın acı çekmek olur. Anladın mı?" Rıza Amca'nın kurduğu cümleyle birlikte gözyaşlarımın arasında gülerek Onur'a döndüm.

"Anneni gördün mü?" dedim söylediğim cümleye inanmayarak. Onur gözyaşları arasında başını sallarken başımda bir silahla sevdiğim adamın karşısında durmuş, ona annesini görüp görmediğini soruyordum.

"Çok güzel... değil mi?"

Onur bir kez daha gözyaşları içinde başını sallarken Allah'a şükrettim o an. Artık ne yaşayacağımın bir önemi yoktu. Burada olmam Onur'a annesini vermişti, bana ne olacağının bir önemi yoktu. O an Ender öyle bir cümle kurdu ki, bir an herkes donakaldı, herkes sustu...

"Sevdiğin kadını geri aldın, oğlunu geri aldın... Ama kızın nereye gidersem benimle geliyor Rıza. Üzgünüm. Ölüme gidiyor olsam bile..."

"Ne?" Rıza Amca'nın ağzından çıkan bu soruyla birlikte gözlerimi kapattım. Yüzlerindeki tepkiyi görmek istemiyordum. Şu andan itibaren hiçbir şey duymak istemiyordum, hiçbir şey görmek istemiyordum.

"Şimdi geri çekilin. Özellikle de sen Onur... Yoksa kız arkadaşın gözlerinin önünde ölür. Ya da kız kardeşin mi demeliyim? Üstelik çatıdaki adamlarım en ufak bir hareketinizde sizi memnuniyetle vuracaktır."

Gözlerimi açmadım. Kulaklarıma da hiçbir ses gelmedi zaten... Hepsi şoktaydı, biliyordum. Ender beni zorla yürütüp sürücü koltuğundan arabaya bindirirken başımdaki silah hâlâ oradaydı... Zorla beni yan koltuğa geçirdiğinde ona itaat ettim. Yan koltuğa oturdum. Onlar başlarına bir çatıdan doğrultulmuş silahlarla ve az önce duydukları cümlelerle oldukları yerde kalırken Onur'un peşimizden koştuğunu, Rıza'nın ise koşarak onu durdurmaya çalıştığını, onu arabalarına doğru çekiştirdiğini görüyordum. Bu benim onlarla ilgili gördüğüm son şeydi...

Ender, kendisi gibi bir psikopata yakışır şekilde arabasının radyosunu açtı. Bir müzik çalmaya başladı radyoda, ben korkuyla arkamızdan gelip gelmediklerine bakarken. Geliyorlardı... Uzaktalardı, ama geliyorlardı...

"Rengârenk bir bataklığın içinde batışını izlerken hayatımın, gecenin sessizliğine direniyorum içimdeki yalnızlığın gürültüsüyle." diyordu şarkı.

"Sen öleceksin, biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandım bitik haldeki gözlerimi yoldan ayırmadan. Başını salladı.

"Biliyorum, öleceğim." dedi o kalpsiz sesiyle ve devam etti, "Ama önce yaşayacağım..."

"Adı geçen geçmeyen insanlar... İsmini unuttuklarım beni affetsinler. Parçalanmış dudaklar kırdığım kalpler... Beni böyle görseler onlar bile üzülürler." diye devam ediyordu şarkı.

"Peki seni öldürenin Onur olmayacağını da biliyorsun, değil mi?" dedim. Başını salladı.

"Biliyorum..."

"Her gün kendini yine sevdirir, sonra beni yine öldürürdün. Bana kalpsiz diyorlar... Seni hiç tanımadılar." diyordu şarkı o an...

"Seni Rıza da öldürmeyecek... Bunu da biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum..." Gözlerim çok büyük bir kararlılık ve öfkeyle yolu izlerken titreyen sesimle konuşmaya devam ettim.

"Seni ben öldüreceğim. Biliyorsun... değil mi?"

Başını salladı. "Biliyorum." dedi, "Buradan birlikte gideceğiz..."

Düşmekten hiç korkmadım. Yaralanmaktan hiç korkmadım. Bir kere bir araba çarptı bana, ambulansta sayıkladığım tek şey "**Baba korkma.**" oldu. Şu an hayata dair tek dileğim peşimizden gelen sevgilimin, babasının, arkadaşlarımın, dostlarımın bizi kaybetmeleriydi. Çünkü onlar almaları gerekeni almışlardı. Annesi Onur'un yanında olduğu sürece aklım asla onda kalmayacaktı, o annesini almıştı. Bu adam ise bana çektirdiği acıların bedelini benim ellerimden ödeyecekti. Bunu o da biliyordu, ben de. Çocukluğumda düşmek için koşardım hep... Aynen öyle. Bir kez daha düşecektim, ama bu sefer yanıma çektiğim bir insan daha olacaktı. Sadece düşmeyecek, düşürecektim...

Bir gün güneş beklenenden
daha erken doğacaktı...

14. Bölüm

Anne

Bir gün güneş beklenenden erken doğacaktı...

(Yazarın Anlatımıyla)

"Daha hızlı gitmiyor mu bu lanet araba!" Onur kendinden geçmiş bir halde direksiyondaki babasına bağırırken gözleri önlerinde hızla ilerleyen o arabadaydı... Onları gözden kaybetmeye o kadar yakınlardı ki Onur Zeynep'i bir kez daha kaybedecek olmanın acısına şimdiden kendisini hazırlıyordu. Rıza ise Zeynep'in onun kızı olabileceği ihtimaliyle yanıp tutuşuyordu. Direksiyonu ellerinin arasında öyle sıkı tutuyordu ki öfkeden direksiyonu yerinden çıkaracaktı... Oysa o gün de şans onlardan yana değildi, başlayan yağmur önlerini görmelerini zorlaştırırken bir küfür de Rıza savurdu. Yağmurun ve rüzgârın arasındaki hengâmede bir anda Ender'in arabası gözden kaybolunca Onur arabanın kapısına bir yumruk savurdu.

"Kaybettik!" diye bağırdı, "Onu o yalancı şerefsizle bıraktık!"

"Sakin olmalıyız, sakin olmalıyız!" diye bağırdı Rıza öfkeyle.

"Anlamıyorum, bu adamların plakaları ortada, her şeyleri ortada kimse nasıl bulamıyor bunları! Hani nerede senin arkadaşların, nerede senin dostların!" Onur tüm öfkesini babasından çıkarırken

Rıza arabayı ani bir manevrayla ters yöne sokarken yağmurdan birbirlerini bile zor duyuyorlardı.

"Adam her Allah'ın günü farklı plaka kullanıyor Onur! Anladın mı? Sahte plakalar!" Sonra Rıza hızla ters yönde ilerlerken bir saniyeliğine duraksadı. "Ama ben Ender'i tanıyorsam... Bizi kendisine o çağıracak." dedi öfke içinde.

"Eğer bizden istediği bir şey olmasaydı Zeynep'i alıp gitmezdi..." O sırada Onur içinde tuttuğu sorunun içinden taşmaması için dudaklarını önce araladı, sonra sinirle kapattı.

"Eee o bizi arayana kadar Zeynep onun elinde mi kalacak!"

"Zeynep'e zarar vermeyecek. Bu kadar aptal olamaz." Onur bu cümleden sonra az önce içine attığı o soruyu dışa vurdu bir anda.

"Bana söylemediğin bir şey var." dedi sorusunu direkt sormaya cesaret etmeye korkarak. Rıza yutkunup titrek bir nefes aldı.

"Ne?" diye sordu. Oysa Onur'un neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

"Bana annemle olan hikâyeni anlatırken eksik bir şey var!" dedi. Rıza pes edercesine nefesini verdi.

"Evet," dedi, "Var..." Onur korkuyla babasının yüzüne baktı. Rıza ise gözlerini yoldan ayırmıyor sadece önünü izliyordu.

"Anlat." dedi duyacaklarından korkarak.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Sakladığın her şeyi."

"Onur... Şu an odaklanmamız gereken tek şey Zeynep'i oradan nasıl kurtaracağımız, biliyorsun. Değil mi?" Onur öfkeyle Rıza'ya döndü.

"Direkt soracağım. Direkt cevap vereceksin. Tamam mı?" dedi tane tane dişlerinin arasından. Rıza üzüntüyle başını salladı.

"Tamam..." diye mırıldandı.

"Annemle hikâyen bana anlattığın yerde bitmedi... Değil mi?"

"Bitmedi. Doğru."

"Annemle ben doğduktan sonra da görüştünüz. Değil mi?"

"Evet... Ama çok değil... Belki iki, belki üç kez... Annenin ruh hali çok dengesizdi Onur. Bazen beni yanında istiyor bazen beni sokağına bile sokmuyordu..." Onur bu duydukları karşısında yıkılmıştı. İçinde oluşan korku Ender'in doğruları söylüyor olabileceğiydi.

"Yani... Annemle ben doğduktan sonra birlikte oldunuz... Değil mi?" Rıza bir kez daha pişmanlık dolu bir ifadeyle başını salladı.

"Yani kız kardeşim bu birliktelikten doğmuş olabilir. Öyle mi?" dedi Onur acı içinde. Gözleri öfkeden dolmuş çaresizce Rıza'nın yüzüne bakıyordu. Hayatında kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti...

"Evet..." dedi Rıza aynı şekilde, gözleri dolmuş bir çaresizlikle, "Olabilir..."

Onur öfkeyle başını salladığında tüm bu olanlara inanamıyordu. Zeynep ve kendisinin kardeş olabilecek olmaları düşüncesi Onur'u deliye döndürmüştü. İlk başta yalan gibi gelen bu düşünce şimdi bir ihtimale dönüşmüştü. Onur'un tam şu an tek yapmak istediği şey bulunduğu yerde küle dönmek, yok olmaktı. Oysa küle dönmek yok olmak değildi... Var olmaktı.

"Ama sana yemin ederim... Annen senin benim çocuğum olmadığına beni inandırmıştı. Bebeğin ise doğduğundan bile haberim yoktu. Annen beni son kez terk ettiğinde ben ülkeyi terk edip gittim, sen de biliyorsun. Bebek ondan sonra doğmuş olmalı..."

"O bebeğin ismi neydi... biliyor musun?" dedi Onur harabe bir halde. Rıza kaşlarını çatıp Onur'a döndü.

"Neydi?"

"Zeynep... Küçük kardeşimin ismi de Zeynep'ti..." Rıza tüm bu tesadüflerin onları götürdüğü yolun olabilme ihtimali içinde boğulurken kızı olduğu iddia edilen kızın düşmanının ellerinde olmasıyla nefes alamaz hale geliyordu her bir dakika. Gömleğinin düğmelerini bir bir açarken arabanın camını yağmuru umursamadan açtı.

"Nefes alamıyorum..." diye mırıldandı kendi kendine, "Bu Allah'ın belası cehennemin içinde nefes alamıyorum..." Onur Rıza'ya uzun uzun baktı.

"Zeynep senin kızınsa diye bu haldesin değil mi? Şimdi kendini benim yerime koy ya da koyma. İçine gireceğin ruh hali sana kaza yaptırır." Herkese karşı, her şeye karşı öfke doluydu Onur. Aklında Zeynep'in yüzü, aklında Zeynep'in gözleri, aklında Zeynep'in elleri...

"Zeynep zaten benim kızım." dedi Rıza sertçe, "Zeynep'i ben en başından beri kızım kabul ettim, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Onun için her şeyi yapacağımı onu senden eksik görmeyeceğimi sen de çok iyi biliyorsun!"

Onur bir şeyler söylemek için öfkeyle ağzını açtı ama saniyesinde ağzını kapatıp söyleyeceklerini içine attı. Yoksa bu işin sonu herkesle, her şeyle kavga etmeye doğru gidecekti ve kimseye geri dönüşü olmayacak bir şey söylemek istemiyordu.

"Anneni hastaneye götürdüler..." dedi Rıza birkaç dakikalık bir sessizliğin sonunda.

"Annem mi?" Onur yaşadığı şokun etkisiyle neredeyse annesini kurtardıklarını unutmak üzereydi, o an bir aydınlanma yaşadı.

"Doğru ya... Annem..." dedi gözleri tüm bu karanlığın ardından ufak bir umutla parlarken. Dolan gözlerinden bir damla yaş aktı.

"Gidip durumunu öğrenelim... Doktoruyla konuşalım... Anneni görelim. Olur mu?" Onur gözyaşlarının arasında gururlu bir ifadeyle burnunu çekerek başını salladı.

"Olur..."

Sadece yirmi beş dakikalık suskunlukla geçen bir yolculuğun ardından Onur ardına bile bakmadan arabadan inip telaşlı adımlarla hastaneye girdi. Girdiği anda Burak ve Mert'i gördü. Hastanenin girişinin tam karşısındaki koltuklarda oturmuş, dağılmış bir halde kapıyı izliyorlardı. Onur'u gördükleri anda telaşla ayağa kalktılar.

"Onur!"

"Abi ne oldu! Ne yaptınız, Zeynep nerede!" Onur ikisinin de bu telaşlı ve endişeli hallerine utanarak başını salladı.

"Kayboldular..." dedi, "Gözlerimizin önünde kayboldular." Burak ve Mert birer küfür savurduklarında Burak kafasını tam arkasındaki duvara vururcasına yasladı.

"Annem..." dedi Onur tereddütle. Devam edemedi. Mert ve Burak önce birkaç saniyeliğine birbirlerine baktılar.

"Bir üst katta..." dedi Mert, "Tahlillerini yaptılar. Doktor birinci derecede bir akrabası gelmeden açıklama yapamam dedi... Seni bekliyor..."

"Tamam çıkalım!" Önde Onur, arkada Burak ve Mert ve onların arkasında hastaneye girdiği an peşlerine takılan Rıza birlikte çıktılar merdivenleri telaş içinde.

"Nerede annem?" dedi Onur. Bu kelimeyi kullanıyor olmak ona o kadar garip geliyordu ki her söylediğinde sesi titriyordu.

"Hemşire Hanım, Zuhal Zorlu'nun oğlu burada. Onur... Annesini görmek ve doktordan bilgi almak istiyoruz." diye açıkladı Mert koridordan geçen hemşireye. Hemşire anında başını salladı.

"Bir saniye... Doktorunu çağırayım." O sırada Onur merakla odaların kapılarına bakıyordu. Hemşire bir odadan kafasını uzatıp doktora birkaç şey söyler söylemez doktor odadan çıktı. Doktorun gözleri önce Onur'la sonra Rıza'yla buluştu.

"Merhaba... Ben Doktor Özgür Korkmaz." diyerek elini uzattı önce Onur'a sonra Rıza'ya.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Siz... hastanın nesi oluyorsunuz?" diye sordu doktor Rıza'ya.

"Ben hastanın hiçbir şeyiyim." dedi Rıza sert bir sesle.

Onur bu cümleye dayanamayarak doktora kısa bir açıklama yaptı. "Kendisi benim babam..."

Doktor kafası karıştığı için kaşlarını çatsa da fazla uzatmayarak açıklamaya başladı. "Çok garip bir durum söz konusu... Arkadaşlarınız ve emniyet görevlileri bana durumdan bahsettiler. Bir kaçırılma ve uzun yıllar süren tutsak edilme söz konusu. Değil mi?"

"Evet..."

"Şöyle ki, annenizin bir sağlık problemi yok." Onur, Rıza, Burak ve Mert şok içinde doktora baktıklarında doktor açıklamaya devam

etti. "Annenizin konuşma yetisi de hareket etme yetisi de yürüme yetisi de sorunsuz."

"Nasıl olabilir bu?" diye sordu Burak merakla.

"Serumla verilen ilaçlar yüzünden hanımefendinin yetileri bastırılmış... Konuşması, yürümesi, hatta hareket etmesi engellenmeye çalışılmış..." Onur ve Rıza öfkeyle birbirlerine baktıklarında hepsi şoktaydı. Bu kadarını onlar bile beklemiyordu.

"Fakat bir bu ilacın vücuttan atımı için damardan bir ilaç tedavisine başladık. Olumlu sonuç vermesini umuyoruz. Bu ilaç tedavisi boyunca hastanın hastanemizde kalması gerekiyor... Ve onu duygusal olarak yormamanız gerekiyor..."

"Peki onu görebilir miyim?" diye sordu Onur yaşanan hiçbir şeyi yediremez bir titreyişle. Doktor birkaç saniye tereddüt etse de karşısında gördüklerine dayanamayarak başını salladı.

"Yalnızca bir kişi... Şimdilik onu fazla yormayalım." Onur hiç tereddüt etmeden, kimseye sormadan doktorun peşine takıldı. Burak ve Mert Onur'un sırtına destek olmak amacıyla dokunup onu arkasından izlerlerken akıllarının bir kısmı Zeynep'teydi.

"Buyurun... Ama lütfen, hastayı yoracak her şeyden kaçının." Doktorun talimatıyla açılan kapıdan annesinin odasına giren Onur önce annesinin kalp atışlarını duydu. Annesinin kalp atışlarını duyar duymaz olduğu yerde kaldı önce... Odaya doğru ilerleyemedi. Öylece kalakaldı...

"Annem yaşıyor..." diye düşündü gözyaşlarının arasında. "Kalbi atıyor..." Duyduğu bu kalp atışları onun için bir mucizeden öteydi. En son uyurken kucağında yattığında duymuştu annesinin kalp atışlarını. Ve şimdi anlıyordu ki yıllardır en çok ihtiyaç duyduğu şey bu kalp atışlarıydı...

Yavaş yavaş odaya girdi ve en sonunda o hastane yatağında yatan kızıl ve beyazla karışık upuzun saçlarıyla annesini gördü. Gözleri kapalı, yüzü bembeyazdı. O kadar yorgun ve o kadar yıpranmış görünüyordu ki Onur kahroldu o an. Yine de toparlamaya çalıştı ken-

disini. Annesinin tüm bunları hissetmesini istemiyordu. Burnunu çekti, güçlü olmaya çalışarak annesine yaklaştı.

"Anne..." diye fısıldadı. Sonra kendisini tutamadı, ağlamaya başladı.

"Annem..." dedi hıçkırıklarının arasından. Annesinden ise hiçbir uyanma belirtisi gelmiyordu. Olsun, kalp atışları vardı...

"Anne..." dedi bir kez daha.

"Anne..." Ve bir kez daha tekrar etti.

"Anne..."

"Anne..."

"Anne..." Bunu sonsuza kadar tekrar edebilirdi o an. Sonsuza kadar anne demek istiyordu. Yıllarca demeye hasret kaldığı tek kelime buydu. Ve yılların galibi olmuştu, yılları yenmişti, annesi yanı başındaydı. Uzandı, annesinin eline bir öpücük kondurdu. Dudaklarının değdiği yerin annesinin eli olduğuna inanamıyordu.

"Affet beni anne." diye fısıldadı gözyaşlarının arasında, "Çok geç kaldım..."

Alnını annesinin eline yasladı. Derin derin nefesler alarak annesinin kokusunu içine çeke çeke gözlerini kapattı. Yıllardır yaşadığı tüm bu yıkımlar bir anda silinmişti sanki. Bir anda tüm özlemi sona ermişti, bir anda annesine dair duyduğu bütün üzüntü uçup gitmişti... Oysa aklının bir köşesi hâlâ Zeynep'teydi. Hâlâ ondaydı ve onu o adamın elinden almadan asla nefes alamayacaktı...

(Zeynep'in Anlatımıyla)

Ateşi izlemek her zaman hayatımın en sakinleştirici eylemi olmuştur... Oysa şimdi bir şöminenin önünde oturmuş ateşi izliyor, izledikçe içimin ateşinin harlandığını hissediyordum. Bağlı ellerimi kucağımda tutuyor, çaresizce ateşi izlemeye devam ediyordum.

"Sen hep böyle gözünü bir yerlere diker, saatlerce izlerdin..." Duyduğum cümleyle birlikte irkilerek başımı kaldırdığımda Ender'in camın kenarındaki koltuğunda, elindeki şampanyasından bir yudum alarak benimle konuştuğunu fark ettim.

"Yalanlarını dinlemekle ilgilenmiyorum."

"Öyle mi? Tüm bunların yalan olduğuna bu kadar emin misin gerçekten prenses?" Ona öfke dolu bir bakış attığımda bana kahkahayla karşılık verdi.

"Seni kendi kızım sandığım birkaç ay geçirdik seninle... Seni omzumda uyuttuğum, geceleri sana mamanı yedirdiğim, hatta aramızda kalsın ama bazı geceler ninni söylediğim günler geçirdik. Hatırlamıyor musun?"

"Kes sesini!" diye mırıldandım öfkeyle.

"O zamanlar da böyleydin... Küçücük bir bebekken bile böyle öfkeliydin, kaşların hep çatıktı. Ama tatlı bir bebektin, itiraf etmeliyim." Uzun uzun ateşi izlemeye devam ettiğim sırada o hâlâ konuşuyordu.

"Sana her gece bir masal anlatırdım. Hep aynı masal... Beni anlamıyordun, ama olsun... Beni dinleyen birinin olması güzeldi..." Sonra bir geri zekâlıya yakışır şekilde bir masal anlatmaya başladı.

"Dur, sana yepyeni bir masal anlatayım. Tamamen kendi üretimim... Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde küçük bir kız varmış. Bu küçük kızın amansız bir hastalığı varmış... Bu hastalığın tek çaresi babasının kızına sıkı sıkı sarılmasıymış. Bunu duyan babası çok sevinmiş, kızına sıkı sıkı sarılmış. Sonra bir bakmış... Kızı iyileşmiyor. Doktora koşmuş, 'Aman hekim,' demiş, 'Kızımın hastalığı ilerlemiş olmasın! Sarıldım iyileşmedi yavrucak!' Doktor kızı bir kez daha muayene etmiş... 'Yok,' demiş, 'Hastalığı ilerlememiş. Sen bu kızın babası olduğuna emin misin?' Baba yıkılmış o an. Ellerini başının arasına almış, çaresizce küçük kızın yüzüne bak..." derken birden sözünü kestim.

"Yeter." dedim öfkeyle, "Yeter! Yalanlarına inanmıyorum! Bu bahsettiğin kız her kim bilmiyorum ama ben değilim, anladın mı!" Ender derin bir nefes aldı.

"Bacağındaki doğum lekesinden sana ulaşmam yıllarımı aldı." dedi öfkeyle, "Benim için Onur şahsa sen mattın..." Öfkeyle bir kez daha gözlerimi ateşten ayırıp ona baktım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum cinnet geçirmeme ramak kala.

"Acı."

"Herkes yeterince acı çekti görmüyor musun? Herkesin hayatını mahvettin görmüyor musun?"

"Anneniz ve babanız beni defalarca aldattı!" dedi ani bir öfkeyle, "Onlar en büyük acıyı henüz tatmadılar. En büyük acıları çocuklarından birinin ölümü diğerinin ise onun ölümüyle yaşamaya devam edeceği buhranlı, harabe bir hayat olacak. Onlara bırakacağım şey bu. Ve üzgünüm tatlım... Hikâyede ölecek olan sensin. Affet beni."

Gözlerimi bir kez daha ondan ayırıp ateşe çevirdiğimde içim intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Söylediklerinin yalan olduğunu adım gibi biliyordum. Tüm bunların gerçek olmadığına adım gibi emindim. Tek bir bildiğim vardı, o da bu adamdan her şeyin intikamını gerekirse tek başıma alacağımdı. Kafamın içinde hep okuduğum o şiirin dizeleri dönüyordu... Sonra dudaklarımı araladım, sesli bir şekilde mırıldanmaya başladım Shakespeare'in dizelerini. Çünkü onun da duymasını istedim, nasıl bir şeyin onu bekliyor olduğunu görmesini istedim.

"Aslanın pençesini körelt, acımasız zaman... Besle dünyayı kendi yavrularıyla. Sök kaplanın o keskin dişlerini, yeniden dirilecek olan ankayı yak kendi kanında.

Beni kaşlarını çatmış ama sözümü kesmeden merakla dinliyordu.

"Yerle bir et dünyayı istersen, hoş simaları soldur. Ama ne yaparsan yap sevgilimin yüzünü saatlerinle karalama."

KARANTİNA – III

İçimde öyle büyük bir öfke, öyle büyük bir enerji topu vardı ki neler olacağını görebiliyordum. Gün gelecekti, bu adam bize merhamet için yalvaracaktı. Şimdinin nefreti, geleceğin yalvarışları olacaktı. Bu adam gün gelecek yaptıklarından pişman olacaktı. Tüm bunların nasıl olabileceğini bilmiyordum. Ama hissediyordum... bunlar olacaktı. Bir gün güneş beklenenden daha erken doğacaktı...

"Kralın kızı karşı safların en önündeydi..."

15. Bölüm

Zeynep...

Sahi ya... Kimdi bu Zeynep?

(Yazarın Anlatımıyla)

Tam 24 saat geçti. Onur annesinin başında, Zeynep Ender'in göz hapsinde, Burak ve Mert bir hastane koridorunda, Rıza Zuhal'in kapısının önünde beklerken. Zeynep'in annesi ise tüm bu olanların ortasında Onur'un kendisine söylediği kızının her şeyden uzaklaşmak istediği ve Onurlarla bir tatile gittiği yalanına inanmak dışında hiçbir çaresi kalmamış bir halde evinde televizyon izlemekteydi. Zeynep'in babası her aradığında "Zeynep uyuyor." diyen zavallı kadın sadece bir yalan ve kaos çemberinin ortasında televizyon izlediğinin farkında bile değildi. Oysa şehrin bir diğer köşesinde, canından öte sevdiği kızı Zeynep bir şöminenin önünde uyumadan geçirdiği belki de otuzuncu saatine girmişti... Onur'un ise bu uykusuz geçirdiği kaçıncı günüydü kim bilir. Oysa o an hiçbirinin umurunda olmayan tek bir şey vardı: uyku.

"Saat kaç?" diye mırıldandı Mert başını yasladığı hastane duvarından kaldırmadan. Sesi halsizdi. Halsizlikten öte, sesi uykusuzluktan çıkmıyordu.

"Ne bileyim ya 3-5 bir şey işte, önemi var mı?" Burak da aynı yorgunlukla cevap verdiğinde onların konuşmalarını duyan Rıza derin bir nefes alarak onlara doğru ilerledi.

"Çocuklar," dedi, "siz eve gidip biraz dinlenseniz... Biz buradayız. Merak etmeyin."

"Yok Rıza Amca ben zaten yapıştım buraya, istesem de kalkmam için tıbbi müdahale gerekli."

"Burak, hadi oğlum yapmayın, sağlam birilerine ihtiyacımız var. Mert, hadi..."

"Rıza Amca biz gidip bir kahve içelim, ikimizi de buradan gönderemeyeceğini biliyorsun. Boşuna uğraşma. Gelirken size de birer kahve getiririz." Rıza çocukların yorulmasından o kadar mutsuzdu ki moral bozukluğuyla başını sallayıp odanın kapısına doğru yavaş yavaş ilerledi. Yumruk yaptığı eli diğer eline değiyor, sanki kendisinden güç almaya çalışıyordu. "Nasıl," diyordu kendi kendine, "Nasıl çıkarabilirim bu çocukları bu işin içinden?" Kafasının öteki yanı ise hâlâ bir ateşin en harlı hali gibi cayır cayır yanıyordu Zeynep'in onun kızı olma ihtimaliyle. Ender ona zarar vermeyecekti, biliyordu. Zeynep güvendeydi. Çünkü Ender, Zeynep'e zarar vermek istediği an bunu yalnızca onların gözleri önünde yapacaktı. Zeynep onların gözleri önünde değilken zarar görmeyecekti. Buna emindi. Ama Zeynep'in o adamın yanında olması Rıza'yı da Onur'u da çıldırtıyordu.

"Onur..." diye mırıldandı kapıdan sevdiği kadını ve oğlunu izleyen Rıza. Onur başını ağır ağır kaldırıp babasına yandan bir bakış attığında alnı annesinin elinin üzerinde duruyordu.

"Burak ve Mert kahve içmeye gitti... Hadi oğlum, sen de git yanlarına."

"İstemiyorum."

"Lütfen... Biraz kendine gelirsin."

"Kendime gelmemem daha iyi."

"Onur... Bir kez olsun beni kırma. Lütfen."

"Şu an tek istediğim Zeynep'i bulmamız. Tek istediğim Zeynep'i oradan almak ve annemi sağlıklı görmek. Bana ne olacağı umurumda değil."

"Ama benim umurumda."

"Olmasın."

"Onur!" dedi Rıza öfkesi gözlerini doldururken, "Sen benim oğlumsun ve iyi olman benim umurumda!"

"Olmasın." dedi Onur bir kez daha. Rıza öfkesine yenik düştü, odanın kapısını kapatıp odanın içine doğru bir adım attı ve konuşmaya başladı.

"Hayatını mahveden adam ben değilim!" dedi öfkeyle.

"Ne?"

"Biliyorum. Annenle yasak bir ilişki yaşadığımızı düşünüyorsun, bu yüzden her şeyin sorumluluğunun biraz da bende olduğuna inanmaya başladın. Belki de beni o şeytan adamdan daha kötü görüyorsun artık! Biz birbirimizi sevdik! Ne dersen de buna. Biz birbirimizden vazgeçemedik! Yıllarca baba dediğin o adamdan korktuğu için hiçbir şey diyemedi annen bana. O yüzden bırakıp gelemedi annen o adamı. Beni korumak için, seni korumak için, bizi korumak için! Ne olursa olsun ben senin babanım Onur! Ben senin çocukluğunda yanında olamadım, ben senin hiçbir anında yanında olamadım ama sen istesen de istemesen de ben senin bundan sonraki her anında yanında olacağım! Sana zarar vermek isteyen herkesin elini tutacağım, o elleri kıracağım. Ender'in cezasını da kendi ellerimle ben vereceğim, anladın mı? Bizzat ben. Sanma ki onları bulamayacağım, sanma ki Zeynep'i alamayacağım, sanma ki o adama cezasını veremeyeceğim. O adam kimle dans ettiğini bilmiyor, şimdi buradan çıkacağım, gerekirse buraya bir daha dönemeyeceğim ama Zeynep'i o şerefsizin elinden alıp o adamın hayatını bitireceğim!"

Bu sözler Rıza'nın o odanın içinde kurduğu son sözlerdi. Arkasını döndü, kapıdan çıktı. Ve çıkış, o çıkıştı.

"Baba!" Onur Rıza'nın arkasından koşarken son bir kez annesine dönüp baktığında şoka gireceği bir görüntü vardı. Annesinin gözleri... Açık, dolu dolu, ela gözleri...

"Baba, annem uyandı!" dedi şok içinde. Oysa Rıza bunu duyamayacak kadar uzaklaşmış, koridordan çıkmıştı. Onur o anın şokuyla, o anın heyecanıyla annesine bakakaldı.

"Anne!" dedi titreyen sesiyle. Annesi ise titriyordu... Titreyen parmaklarını Onur'a uzatmaya çalışırken eli o kadar zor kıpırdıyordu ki kadıncağız acı içindeydi çaresizlikten.

"Anne uyandın!" Onur gözyaşlarının arasında ellerini onun yüzüne koyup ne yapacağını bilemeyerek annesinin alnını öperken annesi oğlunu görmenin şoku içindeydi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki durmak üzereydi.

"Onur!"

"Abi uyandı mı?"

Ellerindeki kahveleri yere bırakıveren Mert ve Burak kahvenin üzerine basıp geçtiler, odaya girdiler... Kahve umurlarında değildi. En büyük dostlarının, kardeşlerinin annesi uyanmıştı. Yılların acısı son bulmuştu. Bu bir çift göz yalnızca Onur'un cenneti değil onların da cennetiydi.

"Hemşireyi çağırın!" dedi Onur titreyen sesiyle.

"Mert, abi benim bacaklarım titriyor, Allah aşkına git sen çağır doktor mu hemşire mi ne çağırırsan çağır ya da ambulans çağır direkt!"

Üçü de eğilmiş Zuhal'in gözlerine bakıyorlardı. Zuhal de şaşkınlıkla onları izlerken gözyaşlarının tadı dudaklarındaydı. Tek elini Burak tutmuştu Zuhal'in, tek elini Onur... Mert sevinçle koşarak odadan çıktığında Onur gözlerini annesinden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Babam gitti, seslendim duymadı, onu bulmanız lazım."

"Nereye gitti?" dedi Burak şok içinde.

"Ender'i bulmaya." Zuhal'in kalp atışları hızlandı bir anda. Ender'in ismini duymak, sevdiği adamın onun peşinde olması göz-

lerini kocaman açmasına ve korkudan titremesine sebep olmuştu. Onur acıyla annesine baktığında odaya doktor girdi.

"Arkadaşlar, hastamızın etrafından çekilelim. Bana alan bırakın, lütfen." Onur ve Burak kenara çekilirken annesinin elini bırakmak o kadar zordu ki Onur için... Mert heyecanla doktorun peşinden girdiğinde üçü yan yana durmuş Zuhal'i izliyorlardı.

"Rıza Amca nerede?" diye sordu Mert fısıltıyla.

"Gitti."

"Nereye!"

"Ender'i bulmaya..."

"Abi manyak mısın tek başına mı gitti!"

"Engel olamadım. O odadan çıktığı an annem uyandı. Ne peşinden gidebildim ne o beni duydu. Bulmamız lazım..."

"Nasıl bulacağız oğlum, ne yapacağız ya!" Onur gözlerini Burak ve Mert'e çevirdi, çaresizce yüzlerine baktı.

"En başa döndük..." dedi ağır ağır, "Mahşerin Üç Atlısıyız yine. Üçümüz, baş başayız..."

"Ama bu sefer bizi bekleyen bir dördüncümüz var..." dedi Burak korkuyla.

"Ve bir beşincimiz." dedi Mert endişeli sesiyle. Sonra üçü birlikte Zuhal'e çevirdiler başlarını.

"Belki de bir altıncımız..."

Zeynep neredeydi, bilmiyorlardı. Rıza neredeydi, bilmiyorlardı. Sevdikleri bir yanda, kendileri bir yanda, çaresizce bir başlarına kalmışlardı. Ve hayattan tek istedikleri kendileri hariç hiçbirinin zarar görmemesiydi. Hepsinin hazır olduğu tek bir şey vardı... Kendilerini feda etmek.

"Arkadaşlar," dedi doktor umutla onlara döndüğünde.

"İyi mi?"

"Annen gayet iyi. Sadece daha önce dediğim gibi... Vücudunda onu engelleyen bazı ilaçlar var. Bizim şu an tek yaptığımız onun vücudunu bu ilaçlardan arındırmaya çalışmak. Kısa sürede kendine

geleceğini düşünüyorum. Tabii, kendine geldiğinde hareket etmesi de konuşması da tahminimce bir süre bozuk ve yavaş olacaktır... Ama en azından hareket yeteneği, refleksleri, sesi hâlâ orada bir yerlerde... Vücudunun çok daha kısa sürede kendine gelmesini bekliyordum aslında. Ama o kadar uzun süredir bu ilacı alıyor olmalı ki tamamen kendine gelmiş değil. Tek yapmanız gereken beklemek... Sabretmek. Onu da yormamaya çalışın. Dinlenmesine izin verin. Yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok." Doktorun sözleri Burak ve Mert'i rahatlatırken Onur'u yeterince rahatlatmamıştı.

"Ama konuşacak... Değil mi?" diye sordu Onur korkuyla.

"Konuşacak tabii."

"Yürüyecek de... Değil mi?"

"Tabii ki. Merak etme, annen eski haline dönecek."

Onur'un gözleri annesine döndü o an. Annesinin güzel gözleriyle buluştu gözleri... Annesine dolmuş gözleriyle bakarken bir göz kırptı. Annesi de ona göz kırptı o an. Onur istemsizce gülmeye başladı bir anda...

"Bana göz kırptı..." dedi gözyaşlarının arasında. "Bana göz kırptı." diye tekrar etti adeta bir çocuk sevinciyle. Doktor, Burak ve Mert, Onur'un bu sevincine gülerlerken doktor son tavsiyelerini verip odadan çıktı. Hemşire de Zuhal'in serumunu taktıktan sonra odadan çıkarken Mert elindeki telefonuna göz attı. Rıza'yı arayarak telefonu kulağına götürdü. Telefon çaldı, çaldı, Rıza cevap vermedi.

"Açmıyor..." diye mırıldandı hayal kırıklığıyla.

"Kim açmıyor?"

"Babanı aradım." Cevabı alan Onur, moral bozukluğuyla duvara yaslandığında annesi serumun da etkisiyle dinlenmek için gözlerini kapatmıştı. Onur bir süre annesini izledi. Bir yandan düşünüyordu, ne yapabilirdi, ne yapmalıydı, ne olmalıydı bu hikâyenin çıkış yolu?

"Nereye gitmiş olabilir bu adam şimdi ya? Neden gitti abi bir anda!"

"Kavga ettik..."

"Kavga mı ettiniz?" dedi Burak şaşkınla.

"Yani o kendince benimle kavga etti... Sinirlenip gitti."

"Melek gibi adamı kendinle nasıl kavga ettirdin aklım almıyor büyük başarı valla."

Tam o sırada odanın içinde bir telefon sesi duyuldu. Onur'un cebinden gelen bu sesle birlikte Onur olduğu yerde kıpırdanıp elini cebine attı. Telefonunu cebinden çıkardığı sırada ekranda "Gizli Numara" yazısını gördü. Kaşlarını çatarak önce Burak ve Mert'e baktı.

"Kim?" diye sordu Mert merakla.

"Gizli numara..."

"Aç hemen."

Onur telefonu açmadan önce birkaç saniye kötü bir haber almaktan korkarak bekledi. Sonra bir anlık cesaretle telefonu açtı, kulağına götürdü. O an ölüm sessizliği oldu odada. Telefondan da birkaç saniye ses gelmezken Onur kalp atışlarının yükseldiğini hissetti ve nefretle o sesi duyacağını hisseder gibi konuştu.

"Sen misin?" dedi telefona doğru.

"Benim." dedi karşıdaki ses. Burak ve Mert kuşkulu gözlerle Onur'a bakarlarken Onur başını salladı. O an ikisi de telefondakinin kim olduğunu biliyordu... Zuhal ise gözlerini açmadan öylece konuşmalarını dinliyordu.

"Hoparlörü aç!" dedi Mert öfkeyle. Onur hızlıca hoparlörü açtığı an Ender'in sesi duyuldu.

"Beni iyi dinle."

"Asıl sen beni iyi dinle!" dedi Onur öfkeyle, "Senin vücudunun içine kurşun girdi, hatırlıyorsun değil mi! Benim elimde bir silah vardı, ben o silahı ateşledim, içinden bir kurşun çıktı ve senin kafanın içine girdi o kurşun! Hatırladın mı! Ben bunu yaptım, ben bunu bir kez daha yaparım. Anladın mı? Eğer Zeynep'e bir şey yapacak olursan bu sefer kafatasını binlerce kurşunla doldururum." Karşı taraftan gelen kahkaha sesiyle Onur öfkesini bastırmaya çalışırken Ender söze girdi.

"Sayende kafamı dinlemiştim birkaç gün... Hatırladım. Sağ ol." Onur öfkeden delirirken cevap vermesine vakit kalmadan Ender devam etti. "Madem bu kadar intikam ateşiyle yanıp tutuşuyorsun... Tam bir saat sonra izlemek isteyeceğin bir şey yapacağım Onur. Tuzla Tepeören'de... Yıldız Bulvarının üst taraflarında bir depo var. Onun bahçesinde olursan izlemek isteyeceğin o şeyi izleyebilirsin. Tabii, senin için üzücü de olabilir. Ama yine de eğer izlemek istersen bir saat sonra orada olsan iyi olur. Tam bir saat... Bir saati bir dakika geçirirsen her şey çoktan bitmiş olabilir."

"Ne diyorsun orospu çocuğu!" Onur öfkeden delirirken telefon çoktan kapanmıştı.

"Abi hemen, hemen gidiyoruz, hemen!" Onur son kez annesine bakarken annesi gözlerini hâlâ açmamıştı, ama olan biten her şeyi dinlemiş, korkuyla kaskatı kesilmişti.

"Mert babanı ara birini göndersin buraya! Annemin oda numarasını söyle, kapıda beklesinler!"

Üçü birlikte o hastanenin koridorunda koşuyordu o an. Mert'in elinde bir telefon, bağıra çağıra bir şeyler anlatmaya çalışıyor, Onur'un elinde bir telefon babasını aramaya çalışıyor, Burak ise kafasındaki Zeynep'i kurtarma düşüncesinden önündeki yolları görmüyordu. Hiçbir şey umurlarında değildi, hayatları, canları, hiçbir şey... Sadece Zeynep. O an tek düşündükleri Zeynep'ti, tek umursadıkları Zeynep'ti. Bir sürü odanın yanından geçtiler. Bir sürü koridordan geçtiler. Merdivenleri indiler, kapıdan çıktılar, sanki dağları tepeleri aştılar koşarak. Yapmaları gerekse onu da yapacaklardı, biliyorlardı. Arabaya öyle bir bindiler ki sanki ölüme gidiyorlardı.

"Çabuk abi çabuk!" diye bağırdı Onur yalvarır gibi.

"Emniyet kemerlerinizi takın!"

"Sağa döneceksin buradan, sağdan gir yola!"

Caddeleri aştılar, sokaklardan geçtiler, yağmur öylesine güçlü yağıyordu ki kafalarının sesini bastırmaya yetecekti sanki. Tek kelime etmediler birbirlerine. Sadece biri sağa dön dedi, biri sola dön, biri

düz git dedi, biri geri dön... Tek amaçları yolu bulmaktı o an. Tek amaçları Zeynep'lerine yetişmekti.

"Zeynep'e bir şey olursa..." diye sızlanan Burak'ın cevabını Onur öfkeyle verdi.

"Bir daha sakın böyle bir cümle kurma Burak. Senin de kalbini kırarım."

Tam elli beş dakika geçti telefon konuşmasının üzerinden onlar Yıldız Bulvarı'na doğru ilerlerken, Rıza'yı belki yüz kere aramış ama ulaşamamışlardı. Yağmur şiddetini her dakika arttırırken üçü de yağmurdan dışarıyı göremiyordu.

"Durdur arabayı, durdur!" diye bağırdı Onur.

"Durdur abi evet! İnip arayalım hiçbir bok görünmüyor!"

"Allah kahretsin!"

Mert arabayı ani bir frenle durdurduğunda üç dakikaları kalmıştı. Koşarak indiler arabadan. Her yer karanlık, her yer puslu ve ıslaktı. Öyle büyük gürlüyordu ki gök birbirlerini duymaları bile mümkün değildi. O sırada onların çok az ötesinde o deponun önünde kalplerinin diğer parçası duruyordu. Dizlerinin üstünde durmaya zorlanmış, başına bir silah dayanmıştı.

"Seninkiler gelemeyecek gibi tatlı kız..." dedi Ender gülerek.

"Umarım gelemezler de beni burada öldürmek zorunda kalırsın!" Zeynep o kadar öfke doluydu ki soğuktan değil öfkeden tir tir titriyordu.

"Çok iddialıydın. Beni öldürenin sen olacağını söylüyordun. Şimdi ölüm için dileniyorsun."

Ender şaşkınlıkla konuştuğunda Zeynep acı içinde gülümsedi. "Kalbimin en derininden hissediyorum." dedi gözlerini kırpmadan, "Şimdi tam şu an beni burada öldürsen bile... Senin ölümün benden olacak."

O an bir kez daha gürledi gök. Bir kez daha çaktı şimşek ve şimşeğin ardından Zeynep'in kulağına o tanıdık o sıcak sesler geldi bir anda.

"Zeynep!"

"ZEYNEP!"

"ZEYNEP NEREDESİN!"

Korkuyla başını kaldırdı Zeynep. Sesini çıkarmak istemiyordu, onların kendisini bulmasını istemiyordu, görünmez olmak istiyordu. Ama öyle olmadı...

"Lütfen gelmeyin lütfen... Lütfen Allah'ım gelmesinler... Lütfen..." diye yalvarıyordu içinden.

"Son bir dakika..." diye mırıldandı Ender.

Tam o an kavuştu gözleri. Üçü de sırılsıklamdı ve üçü de şoktaydı. Gözlerinin önündeki Zeynep'i çamurların içinde, yere diz çökmüş, darmadağın bir halde başındaki silahla onlara bakarken gördüler. Sanki kıpırdasalar Zeynep'leri ölecekti... Kaskatı kesildiler o an, üçü de durdu, donakaldılar. Üçünün de gözleri Zeynep'in gözlerindeydi. Zeynep'in gözleri ise tek tek üçünün gözlerine yalvarır gibi bakıyordu.

"Gelmeyin!" dedi titreyen sesiyle Zeynep, "Ne olur gidin buradan! Ne olur! Bırakın ne yaparsa yapsın. Ben kabul ettim... Hayat bana bunu sunduysa ben bunu kabul ettim, lütfen gidin!"

"Zeynep saçmalama! SAÇMALAMA ZEYNEP DELİRTME BENİ!" Onur çıldırma noktasını çoktan aşmıştı. Kendini parçalamak üzereydi.

"Beni al! Beni al! Onu bırak beni al!" diye bağırıyordu, nefes alamaz bir haldeydi. Ender tek elini kaldırıp ona durmalarını işaret etti.

"Ne güzel..." dedi, "İki kardeşin birbirini bu kadar sevmesi..."

"SENİN AĞZI..." Burak elini Onur'un ağzına kapattığında Mert'le birlikte Onur'u yanlarına çekmeye ve durdurmaya çalışıyorlardı.

"Sakin olmasını bilmezsen bu kızla konuşacak son bir dakikan daha olmayacak Onur! Eğer sakin olursan sana onunla konuşman için bir dakika vereceğim."

Onur da Burak da Mert de çaresizdi o an. Zeynep ise en güçlüleriydi. Kabullenmek güçtü çünkü... Başını salladı Onur'a bakarak.

"Konuş." dedi Ender Zeynep'e bakarak, "Çok istiyordun bunu."

"Onur..." Zeynep acı içinde gülümsedi güçlü kalmaya çalışarak. Kelimeleri toparlayamıyordu. "Bak... Onur..." dedi bir kez daha konuşmaya çalışarak, "Lou Salome'un bir kitabı vardı... Karakter aşkını şöyle anlatıyordu... 'Bir tek sen böyle yürürsün, sen yürürken dünyanın bütün yolları düzmüş veya önündeki görünmez bir varlık yolları senin için düzeltiyormuş gibi geliyor insana.' diyordu kitabında. O cümleleri senin olmadığın altı ay boyunca her gün okudum. Seni hayal ettim. Asker adımlarını, yürüyüşünü, üzerine bastığın yolların nasıl düzleştiğini... Karşına hep engebeli yollar çıktı, karşına hep çukurlu yollar çıktı. Ama sen üstlerine bastığın için hepsi düzleşti ve hepsi daha da düzleşecek. Çünkü sen Onur'sun. Soyadın yok, bir geçmişin yok, ama bir geleceğin olacak. Bir geleceğin olmak zorunda. Sen bir geleceğin olacağına dair bana söz vermek zorundasın. Ve siz de..." dedi Burak ve Mert'e gözyaşları içinde bakarken.

"Bana söz vermek zorundasınız. Bir geleceğiniz olacak, bensiz de yaşayacaksınız! Söz verin!"

"Zeynep..." Onur'un titreyen dudakları arasından çıkan tek kelime buydu. Çaresizlerdi, çaresiz. O an öyle bir şey oldu ki, Onur başını kaldırdı ve hayatı boyunca yapacağının aklına hayaline sığmayacağı bir şeyi yaptı.

"Yalvarıyorum sana Ender." dedi tüm gururunu ayaklarının altına alarak.

"Onur lütfen sus!" Zeynep öfkeyle bağırdığında Ender Onur'u dinliyordu. Onur gözyaşları arasında dimdik durmaya çalışarak nefretle ve öfkeyle tüm gururunu çiğneyerek devam etti.

"Sen kazandın," dedi, "Tamam sen kazandın bu siktiğimin oyununu! Bak işte gör! Köpekler gibi yalvarıyorum sana, tam istediğin gibi! Onun hayatından çıkarım, onsuz da yaşarım, mutsuz-

luktan ölürüm ama onu bırak gitsin. Yalvarıyorum sana! Oldu mu istediğin!"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Ender, "Şimdi, gözlerini kapat prenses... Ölmeye hazırlan. Üç..." dedi Ender acımaz sesiyle, Zeynep içinden kendi kendine mırıldanmaya başladı, "Onur için..." dedi kendi kendine.

"İki..." dedi Ender. "Burak için..." dedi Zeynep içinden telaşla.

"Üç..." dediğinde ise içinden bile "Mert iç..." diyemeden o ses duyuldu.

"HAYIR!"

"ZEYNEP!"

Bir silah sesi.

Tek bir kurşun.

Tüm dünyayı sarmaya yetecek çığlıklar...

Korkuyla kapanan gözler...

Acı içinde bir inleme...

Ve açılan o iki kahverengi göz.

Zeynep gözlerini açtığında şok içinde başını eğdi, vücuduna baktı. Ölmüş müydü? Vücudu mu uyuşmuştu? Ne olmuştu? Neden hiçbir şey hissetmiyordu? Neden kalbini bile hissetmiyordu? Neden hiçbir şey duyamıyordu? Gördüğü tek şey onlara şok içinde bakan Onur, Burak ve Mert'ti. Sonra Onurların bakışları başka bir yere kaydı bir anda! Deponun tam önüne, onların tam soluna.

"Rıza Amca!" diye bağırdı Burak şaşkınlıkla. Elinde silahla tam kapının önünde duran Rıza'ya. O an Zeynep yavaş yavaş yeniden duymaya başladı ve kendini aynı kaosun içinde buldu. Ender acı içinde inliyor ama hâlâ arkasında durmuş başına o silahı dayıyordu! Onur bu anı Rıza'yla aylar önce yaşamıştı... Biliyordu, dün gibi hatırlıyordu.

"Elin silahı ateşleyemeyecek kadar güçsüz, Ender... Kendini kandırmaya devam etme. Pes et. Kaybettin."

Ender her şeye rağmen silahı diğer eline almaya çalışıyordu. O kadar hırslı, o kadar öfke doluydu ki uzaklarında duran bir taksiyi

görmek onu daha çok alevlendirmişti. Gelen kimdi bilmiyordu, bilmiyorlardı, ama Ender'in tek bildiği acele etmesi gerektiğiydi.

"Sen ve o orospu sevgilin benden tüm hayatımı çaldınız! Beni yıllarca aldattınız! Ve her şey kızınızın ölümüyle sona erecek! Oğlunuz onun acısıyla hayatına kendisi son verdiğinde sizden intikamımı almış olacağım!" Tam o an başardı çabaladığı şeyi. Silahı diğer eline aldı ve Zeynep'in başına dayadı.

"Baba!" diye bağırdı Onur Rıza'nın bir şey yapması umuduyla. Rıza nişan almıştı, Ender'den önce davranacağını biliyordu, başarabileceğini biliyordu ama Ender kendisini kapatması için Zeynep'i zorla ayağa kaldırdığı an Rıza silahından çıkacak kurşunun Zeynep'e gelmesinden korkuyordu! Rıza Ender'e doğru bir adım attığında Ender tam Zeynep'i vurmak üzereyken uzaklardan bir ses duyuldu...

"Ender! Hayır Ender dur!"

Herkes şok içinde donakaldı o an. Zar zor yürüyen, zar zor konuşan Zuhal görüş alanlarına girdiğinde kadın son gücüyle kendini tam ortalarına yere attı. Ender bile şok içinde Zuhal'e bakarken tüm hayat durdu o an... Zuhal'in ağzından sadece altı kelime çıktı. Sadece ve sadece altı kelime. Tüm dünyayı tersine çeviren, tüm dünyayı alt üst eden altı kelime.

"Zeynep bizim kızımız değil," dedi zar zor, "Zeynep senin kızın!"

* * *

Zeynep... Zeynep... Zeynep... Kimdi bu Zeynep? Neydi, insan mıydı? Eğer öyleyse, başına gelenler bir insanın başına gelmesi gereken şeyler miydi? İsmi gerçekten Zeynep miydi? Peki soyadı neydi? Annesi kimdi? Kan grubu... sahi ya Zeynep'in kan grubu neydi? Taşınacak bir madde miydi, elden ele dolaştırılan bir kutu şeker miydi Zeynep? Şey olabilir miydi mesela hani bir oyun vardı... Yakartop oyunundaki top olabilir miydi? Ondan alınıp ona atılan bir oyuncak mıydı Zeynep? Bir köpeğe yakala deyip uzaklara atılan bir kemik parçası mıydı yoksa? Hangi şehirde doğmuştu? Hangi hastanede doğmuştu? Kim tarafından doğurulmuştu? Bebeklik fotoğraf-

larındaki Zeynep gerçekten Zeynep miydi? Küçükken gerçekten de suçiçeği hastalığını geçirmiş miydi? Yoksa bu da mı yalandı? Kimlerin elinden geçip kimlerin eline verilmişti? Kaç el değiştirmişti? Kaç kişinin elinde dolaşmıştı bu küçük masum bebek? Uyurken kaç şehir değiştirmişti? Kimler ne yapmıştı Zeynep'in hayatına, kimler Zeynep'in hayatıyla böylesine acımasızca oynamıştı? Neden yapmışlardı bunu? Kim neden Zeynep'in hayatını çalmıştı? Kimdi bu kız? Binlerce kez sormak istiyordu bu soruyu Zeynep herkese. Kimdi o? Kimdi Zeynep? Neden buradaydı? Bunları neden yaşıyordu? Bunlar onun başına neden gelmişti? Neden...

"Ne?"

"Ne?"

Ender'in titrek sesi ve Zeynep'in korku dolu sesi birbirine karıştı o an. Onur, Burak, Mert ve hatta Rıza dehşet içinde Zuhal'e bakıyorlardı. Zuhal ise nefes nefese kalmış kendini toparlamak ister gibi eli kalbinde bir oğluna bir Zeynep'e bakıyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen!" diye bağırdı Ender öfkeyle.

"K-kaza..." dedi Zuhal kekeleyerek zar zor, "Ben hamileydim, doğumuma üç hafta kala iş gezisi için Almanya'ya gitmiştin, hatırlıyor musun?" dedi nefes nefese. Ender hiçbir tepki vermeden kaşları çatık bir şekilde Zuhal'i izlemeye devam etti. Oysa hatırlıyordu... Almanya'ya gitmişti. Elindeki silah hâlâ Zeynep'in başındaydı oysa dayanacak fazla gücü kalmamıştı.

"Sen o gezideyken ben bir kaza geçirdim Ender... Perde takmak için koltuğun üzerine çıktım. Ve düştüm..." Herkes şok içinde dinlerken Zuhal ağrılar içinde devam etti anlatmaya. "Sancım başladı. Onur çok küçüktü... Komşular evde yoktu, kimi aradıysam kimse telefonlarımı açmadı. Kendi kendime ambulans çağırmak zorunda kaldım... Ambulans geldi, beni Onur'la birlikte hastaneye götürdüler ama bebek için çok geçti... Bebeğimi kaybettim. Onur'la birlikte eve döndük. Senden bana bir mektup geldi. Dönüşüne üç hafta kaldığını yazmıştın. Hatırlıyor musun?"

Ender yine cevap vermedi, yüzünü bile kıpırdatmadı. Oysa evet, bunu da hatırlıyordu...

"Döndüğünde bebeği kaybettiğimi öğrendiğinde bana neler yapacağını düşünüp duruyordum. Onur'u alıp kaçmayı bile düşündüm, ki eğer işler farklı bir yöne gitmeseydi Onur'u alıp kaçacaktım. Keşke öyle yapsaymışım... Bir sabah uyandım. Senin dönmene tam dört gün kalmıştı. Onur'la evi terk etmek için valizlerimi hazırlıyordum. O sırada kapı çaldı... Kapıda bir genç bir kız belirdi. Zeynep'in annesi..." dediğinde Zeynep korkuyla başını kaldırdı.

"İsmi Candan. Zavallı bir üniversite öğrencisi... Senin öğrencin. Hatırladın mı onu?"

O an herkesten çok Ender şok içindeydi. Yüzü bu sefer gururdan değil şoktan donakalmıştı. Evet, onu da hatırlıyordu... Hem de dün gibi.

"Hatırlarsın tabii." dedi Zuhal, "Zorla birlikte olduğun, tüm hayatını çaldığın, hamile bıraktığın gencecik bir kız."

Zeynep başının döndüğünü hissediyordu. Ayakta durabilecek hali kalmamıştı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde Ender hiçbir şey yapmadı... Elindeki silahı Zeynep'in başından indirdi. Zeynep'in tam önüne, çamurların içine oturmasına izin verdi. Zeynep kendinde değildi o an... Onur'un gözleri ise Zeynep'in üzerindeydi, koşup almak istiyordu onu oradan. Tutmak sarılmak istiyordu, ısıtmak istiyordu...

"Kız bana her şeyi anlattı. Hamile kalmış... Bir daha sana hiçbir şekilde ulaşamamış. Okula girmesini bile yasaklamışsın. Hamileliğini sana haber verememiş... Bebeği doğurmuş ve bakacak gücü olmadığı için kapımıza getirmişti... Konuştuk. Ve ona bebeği bana bırakmasını söyledim. Ona kendi kızım gibi bakacağımı söyledim... Candan gitti. Dört gün sonra sen geldin... Ve sana doğum yaptığımı söyledim. Bizim bebeğimiz olduğunu söyledim. İsmini sen koydun... Annenin adını koymak istedin çünkü. Zeynep..."

Ender hayatında ilk defa güçsüz hissetti kendini o an. Vurulan kolu ve duydukları onu mahvetmişti, bitirmişti, tüketmişti. Başını eğdi, yerde oturan Zeynep'e baktı. Başını kollarının arasına alan Zeynep'in saçlarında gezdi gözleri. Olabilir miydi? Zeynep onun kızı olabilir miydi?

"Sonra sen her geçen gün daha da kötüleştin. Her geçen gün bana olan şiddetin arttı, her gün bağırışlar, kavgalar, kırılan tabaklar, bardaklar... Bu çocukların hayatını kurtarmak zorundaydım. Bu sefer kesin olarak kaçacaktım, gidecektim o evden... Fakat ben de çok güçsüzdüm. İki çocukla birlikte kaçamazdım, bunun imkânı yoktu. Birini almalıydım... Onur'dan vazgeçemezdim." dedi Zuhal ve gözyaşları içinde Onur'a baktı. Onur annesinin gözlerine bakarken tek istediği annesini ve Zeynep'i alıp buradan gitmekti.

"Zeynep'i de seninle bırakamazdım... Onun hayatını mahvedemezdim..." dediğinde Zeynep'e baktı gözleri. Zeynep'in başı ise hâlâ kollarının arasındaydı.

"Günlerce araştırdım. Planım hazırdı... Zeynep'i İskenderun'da bir çocuk esirgeme kurumuna vermesi için bir arkadaşımla birlikte bir otobüse bindirecektim. Arkadaşım gecenin 2'sinde kapımıza geldi. Sen uyanmadan ona gizlice Zeynep'i verdim... Bebek olmasına rağmen ismini çok seviyordu Zeynep... Her Zeynep dediğimizde bakıyordu, gülümsüyordu. O yüzden ne olursa olsun isminin değişmesini istemedim. Üzerine bir not yazdım, 'İsmi Zeynep.' yazıyordu notta... Sadece bu. Zeynep gitti, sonra tüm evi sessizce dağıttım. Sabah uyandığımızda neler olduğunu hatırlıyorsundur. Zeynep'in kaçırıldığını söyledim sana." Sonra çaresizce ekledi. "Zeynep'in hayatını kurtarmak için yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu."

Beşiğinden alınmıştı, uykusundan uyandırılmıştı, soğuk bir gecenin yarısı otobüslere binmişti yabancı kolların arasında. Şehirler değiştirmişti, İskenderun'a kadar gitmişti... Daha küçücük yaşta başına gelen şeylerle ömründen ömür gitmişti Zeynep'in. Oysa kaderinden kaçamamıştı. Kaderi onu ait olduğu yere geri getirmişti...

"O zamanlar güvenlik kamerası filan yoktu... Ve sen bu kadar güçlü değildin. Elin kolun hiçbir yere uzanmıyordu, uzansa bile İskenderun'a kadar gidemiyordu. Onur'u alıp gitmek için biraz zaman geçmesi gerektiğini biliyordum. Bir yandan Rıza'ya mektuplar gönderiyordum, bir yandan plan yapmaya çalışıyordum... Bir dönem kendini Zeynep'i bulmaya adadın ve o dönem korkudan Onur'u da gözlerinin önünden ayırmıyordun. Bu yüzden bir türlü planıma uyup Onur'u alıp gidemedim. Sonra bir gün... o kâbus güne uyandım."

Ender'in daha fazla gücü kalmamıştı. Elindeki silahı yere bıraktı ve Zeynep'in yanına çamurların üzerine oturdu. İlk defa canı yanıyordu, ilk defa acı içindeydi Ender.

"Sabah 6'da işe gidiyorum diye çıktın. Saat 7'de geri geldin. Onur hâlâ uyuyordu. Neden geldiğini anlamak için yanına geldiğimde elinde bir bıçak vardı... Beni defalarca, defalarca, defalarca..." dedi ama devam edemedi Zuhal. Yutkundu, toparlanmaya çalıştı.

"Onur'un senin oğlun olmadığını anlamıştın. Ve o an sadece Onur'a zarar verme diye yalvarıyordum sana..." Sonra başını çevirdi, Ender'e anlatacakları bitmişti. Sıra diğerlerine anlatmaktaydı.

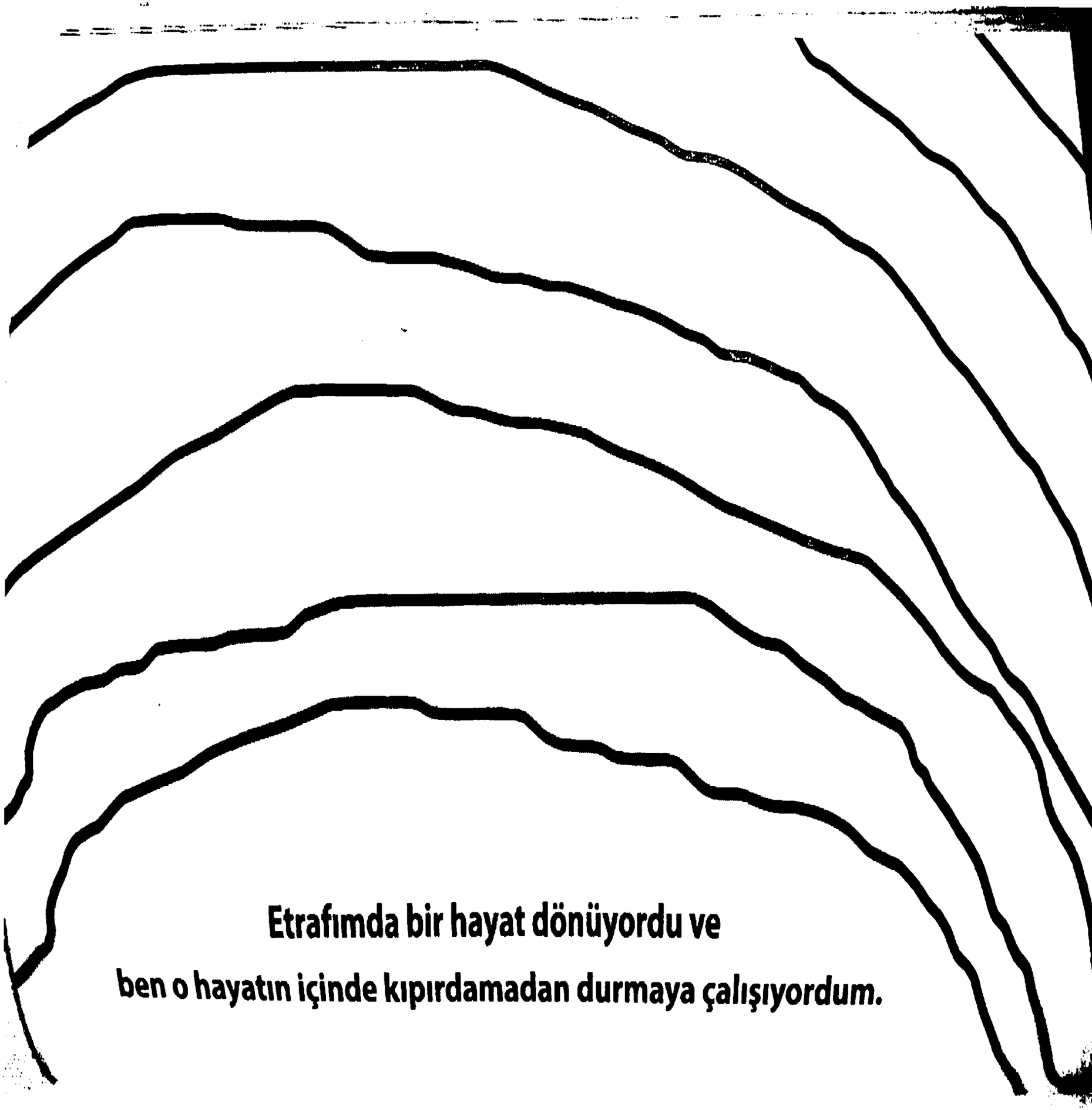
"Herkese öldüğümü söyledi... O sırada beni tedavi ettirdi, yaralarıma dikişler attırdı. Beni yıllarca o evde, o odanın içinde tuttu. Her gün konuşmamam için kıpırdayamamam için bana ilaç vermeye başladı. Bazen ilaçlar aksıyordu... Yeni ilaçlar gelene kadar kalkıp bir şeyler yazıp odanın içinde bir yerlere saklıyordum belki birileri bulur da yardım eder diye. Bana her gün Onur'un fotoğraflarını gösteriyordu... Sonra bir gün Zeynep'i de buldu. Oysa bir yerde bir yanlışı vardı... Zeynep'i de Rıza ve benim kızım sanıyordu. Zeynep'i sizin hayatınıza bu yüzden aldı, Zeynep'i bu plana bu yüzden dahil etti..." Zuhal acı içinde gözlerini Zeynep'e çevirdi son kez. Acı içindeki gözleri Zeynep'e baktıktan sonra Ender'e döndü ve nefretle son bir cümle kurdu. "Oğlumun hayatını mahvetmek için yaptığın planla kızının hayatını mahvettin Ender."

KARANTİNA – III

Zeynep'in gözlerinden birer damla yaş düştü o an, çamura karıştı. İlk kez tehlikede değildi hiçbiri. İlk kez güvendelerdi. Çünkü Onur da Burak da Mert de Zeynep'in kalbinin en içleriydi ve şimdi düşmanın en büyük korkusu o kalbin biraz daha zarar görmesiydi.

Silahlar atılmıştı, atlar geri çekilmişti, savaş sona ermişti.

Adeta bir kraliyet hikâyesinin satırları gibi, *"Kralın kızı karşı safların en önündeydi..."*

Etrafımda bir hayat dönüyordu ve
ben o hayatın içinde kıpırdamadan durmaya çalışıyordum.

16. Bölüm

Kaçıyordum

Etrafımda bir hayat dönüyordu ve ben o hayatın içinde kıpırdamadan durmaya çalışıyordum.

(Zeynep'in Anlatımıyla)

Bazı anlar vardır, bazı organlarınız sizin bulunduğunuz yerlerde bulunmayı reddeder. Kulaklarınız duymayı reddeder, gözleriniz görmeyi reddeder, beyniniz çalışmayı reddeder, ciğerleriniz nefes almayı reddeder, içinizde isyan çıkar. İşte ben organlarımın yaşadıklarımı protesto ettiği o andayım şimdi. İçimde isyan var. Tükenmiş bir şekilde çamurların üzerinde oturmuş, başımı ellerimin arasına almış biri beni alıp buradan götürsün de kurtulayım diye bekliyorum. Kim götürürse götürsün, artık hiçbir şey umurumda değil. Çünkü artık... Benim tek istediğim buradan gitmek. Başka hiçbir şey değil.

"Zeynep! Güzelim bana bak!"

Onur'un kollarını kollarımda hissettiğimde gözlerim kapalıydı, sanıyorum ki başım çamurların üzerine yığılmak üzereyken koşup beni tutmuştu. Beni kolları arasına alıp kucağına aldığı sırada gözlerimi hafifçe aralayıp Onur'un yüzüne baktım.

"İyi misin güzelim? İyi misin!"

"Onur..." diye mırıldandım zar zor.

"Söyle Zeynep!"

"Götür beni buradan..."

Gözlerimden birer damla yaş akarken Rıza Amca'nın Ender'in başına dayadığı silahı gördüm. Onur birkaç saniyeliğine onlara bakmak için durduğunda gözlerimi tekrar kapattım. Ona ne olacağı umurumda bile değildi. Fakat Onur arkasını dönüp arabaya doğru ilerlediği sırada onların son diyalogunu duymak zorunda kaldık.

"Seni kızının gözleri önünde öldürmeyeceğim." diyordu Rıza Amca, "Ama bir daha oğluma ve sevdiğim kadına yaklaşırsan, kızın da seni öldürmem için bana yalvaracaktır." İçim acı içinde dolarken Ender'in o iğrenç sesini duydum. İlk defa titriyordu sesi, ilk defa korkuyordu, ilk defa nefret dolu değil acı doluydu.

"Ne yaparsanız yapın, eğer o benim kızımsa... **kızımı size asla bırakmam! Onu er ya da geç alırım.**"

Ellerimle kulaklarımı kapattığımda hiçbir şey duymak istemiyordum. Ne onun sesini ne başkasının sesini. Hayatımda ilk defa yağmurun sesini bile duymak istemiyordum. Onur beni almış çamurlu yollardan ilerlerken kendimi dış dünyaya tamamen kapatmış, Allah'a beni bir anda uyutması ve aylarca uyandırmaması için yalvarıyordum. O sırada Onur'un sesini duydum kapattığım kulaklarımın ardında zar zor.

"Burak annemi al, arabaya getir! Mert babamı almadan gelme!"

Sevdiği herkesi arkasında bırakmış, sevdiği herkesi arkadaşlarına emanet etmiş ve beni almış gidiyordu buradan. Başıma gelenleri kabullenmem zor olmayacaktı. İmkânsız olacaktı. Asla ve asla az önce orada duyduklarımı kabullenmeyecektim. Bunları kabul etmeyecektim. Kim olduğumu bile bilmiyordum artık ve öğrenmek istemiyordum.

"Zeynep..." dedi Onur titreyen sesiyle, "Her şeyi düzelteceğiz. Tamam mı? Bana inanıyorsun, değil mi?"

Sesimi çıkaramadım. *Etrafımda bir hayat dönüyordu ve ben o hayatın içinde kıpırdamadan durmaya çalışıyordum.* Kucağında olduğum sevdiğim adam beni almış bir arabaya doğru ilerliyordu, gök gürlüyordu, şimşekler çakıyor yağmur olabildiğince hızlı yağıyordu ve ben tüm bunların ortasında kıpırdamamaya çalışıyordum. Sanki kıpırdamazsam zaman duracakmış gibiydi... Sanki kıpırdamazsam her şey düzelecek gibiydi.

"Zeynep..." dedi Onur bir kez daha, "Uyumaya çalış güzelim... Seni bizim eve götüreceğiz. Tamam mı?" Gözlerimi hafifçe araladım. Onur'a tükenmiş gözlerle baktığım sırada elini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına attı.

"Annem..." dedim endişeyle, "Babam... Onlar beni çok merak etmiştir..."

"Merak etme. Yanımda olduğunu söyledim. Baban zaten evde yok... Annen endişelendi, ama babanı idare etmiştir. Yarın sabah ilk işim seni evine götürmek olacak. Ama şimdi değil... Bu halde değil..."

"Onur... Her şey... Çok karıştı..." dediğimde bir anda gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla başımı cama çevirdim.

"Şşşş," dedi eliyle gözyaşlarımı silerken, "Halledeceğiz. Söz veriyorum..."

Elini yanağıma koydu. Yanağıma koyduğu avucunun içine tüm yüzümü yaslayıp gözlerimi kapattım. Elinin içinde uyumak istiyordum, avucunun içinde. Önce birkaç saniye dışarıya baktı. Sonra yanıma oturup kollarıyla sardı beni. Başımı göğsüne yasladım, gözlerimden damlayan birkaç damla yaşı yok sayıp uyumaya çalıştım.

"Annemi babamın arabasına bindiriyorlar..." dedi Onur sanki bana dışarıda olup bitenleri anlatmak ister gibi.

"Ender tek başına kaldı... Yerde oturuyor. Hiç kıpırdamadan bize bakıyor." dedi. Dudaklarımı aralayıp fısıldamaya çalıştım.

"Onur..."

"Efendim güzelim?"

"Hatırlıyor musun?"

"Neyi hatırlıyor muyum?"

"Bebekliğimi..."

Bu o kadar acı bir andı ki kelimelerle anlatılamazdı. En başından beri bizi birbirimize çeken güçlü bir enerji olduğunu biliyordum. O enerji bizim çocukluğumuzdu. Belki aynı yataklarda yatmıştık, aynı kucaklarda uyutulmuştuk, aynı yastıklara sinmişti kokumuz... En başından beri biliyordum. Kokusunu daha önce duymuş olduğumu, sesini daha önce duyduğumu, bu gözlere daha önce baktığımı en başından beri hissediyordum... Kader bizi bir arada olmaya zorlamıştı. Hayat onun elini almış, zorla benim elimi tutturmuştu. Hayat beni onun önüne atmıştı...

"Biraz..." diye mırıldandı Onur titreyen sesiyle, "Gözlerin hep açıktı. Kocaman gözlerin vardı... Aynı şimdi olduğu gibi."

"Biliyor musun," dedim gözyaşları arasından, "Senin gözlerin hayatım boyunca bana en tanıdık gelen şeylerdi. O gece o lanet okulda seni gördüğümde... içim tanıdıklık hissiyle huzur bulmuştu."

Arabanın ön kapıları aynı anda açıldığında şoför koltuğuna Mert'in, yanındaki koltuğa da Burak'ın oturduğunu gördüm. Rıza Amca ve Zuhal Teyze çoktan diğer arabaya binmişlerdi. Kapılar açılır açılmaz içeriyi bile delicesine ıslatan felaket bir yağmur yağıyordu. Gözlerimi son kez araladım ve araba yoldan çıkarken çok uzağımızda kalan depoya baktım. Ender deponun hemen yanında yerde yağmurun altında ıslanıp çamurun üstünde hak ettiği gibi kirlenirken çarptı gözüme. Kalakalmıştı. İşte bu benim en başından beri görmeyi hayal ettiğim kareydi.

"Zeyno iyi misin!" Burak'ın telaşlı sorusuyla birlikte halsizce başımı salladım.

"İyiyim..." diye mırıldandım.

"Aynen kesin iyisindir! Kıza bak başına gelmeyen kalmadı hâlâ iyiyim diyor ya! Bir bırak şu zırhını, bırak şu güçlülük takıntısını, kötüyüm de artık kızım! Kötüsün, yorgunsun, hastasın, üzgünsün,

şoktasın, mahvoldun kızım mahvoldun! Hâlâ iyiyim diyorsun. Sal kendini de dinlen biraz artık!"

"Burak!" Mert'in uyarısıyla birlikte gök gürlediğinde Burak öfkeyle patladı.

"Ne var abi ne! Bu kız ayakta durmaya çalıştıkça ben yoruluyorum!"

"Haklı..." diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından, "Kötüyüm. Hem de çok kötüyüm."

"Zeynep..." derken Onur'un sözünü kestim.

"Tüm hayatım... koskoca bir yalanmış. Ben az önce bu dünyada en nefret ettiğim insanın kızı olduğumu öğrendim."

"Sen onun kızı değilsin. Biyolojik olarak ondan dünyaya gelmiş olman seni onun kızı yapmıyor. Senin bir ailen var güzelim... O adam senin hayatına hiçbir zaman giremeyecek. Tamam mı? Bak her şey bitti... Her şey bitti."

"Ama biz de bittik..." diye mırıldandım kalan son enerjimle.

"Biz daha yeni başlıyoruz." Onur'un cevabının üzerine kimseden ses çıkmadı. Gözlerimi kapatıp cama vuran yağmur damlalarını dinlemeye başladım. Biz ne zaman bir araya gelsek yağmurlar dinmiyordu. Ne zaman bir arada olsak gökyüzü dinlenmemek üzere yağıyor ve gürlüyordu. Gökyüzü bile biliyordu, yan yana olmamız çok sıkıntılı bir kompozisyondu. Oysa her şeye rağmen biz yan yana olmaktan vazgeçmiyorduk. Dünya bu kadar büyük bir inatlaşmaya hiçbir zaman şahit olmamıştı... Bu inadın sonunun ne olduğunu bilmiyordum. Fakat bildiğim bir şey vardı...

Ben onlardan biri değildim.

Onlardan biri olamazdım. Genlerim o adamın genlerine bağlıydı. Ve eğer Ender'i tanıyorsam ne yapar ne eder beni onlara bırakmazdı. Evet, güvendeydik... Ama onların yanında kalmam Ender'i öfkeden delirtene kadar sürecek bir güvendi bu. Yorulmuştum, onlar da yorulmuştu. Hayatımızın en güzel zamanlarını bir intikam oyununun içinde bitirmiştik ve bundan sonra hayatımızın kalan en

güzel zamanlarını da bir oyun uğruna bitirmemize izin veremezdim. En azından onların hayatı kurtulmalıydı... Benden uzak olmak onların kurtuluşuydu.

"Uyuyor mu abi?"

"Uyuyor..."

"Dur ben kapıyı açayım, sen kucağında indirip yukarı çıkar..."

"Tamam, dikkat et. Annemler nerede?"

"Yolda sen de uyuyordun... Babanla konuştum. Anneni hastaneye götürdü. İlaç tedavisi bitmeden hastaneden çıktığı için yarın sabaha kadar hastanede kalacaklarmış. Siz eve geçin dedi..."

"Anladım. Mert nerede?"

"Ben sizi uyandırırken arabadan indi. Babasıyla telefonda konuşuyor... Sonra da Zeynep'in annesini arayacakmış. Konuşup yukarı gelecek."

"Tamam. Sen kapıyı aç, asansörün kapısını da aç hatta..."

Onur'un kolları arasında sarsılma hissi bile duymadan onların binasının içine girdiğimde gözlerimi açamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi. Onur ve Burak'la birlikte asansöre bindiğimizde arabadan inip binaya girene kadar sırılsıklam olmuştuk. Onlar kendi aralarında konuşurlarken uyku ve uyanıklık arasında Onur'un annesinin kurduğu bir cümle tüm beynimin içinde yankılanıyordu.

"Üzerine bir not yazdım, 'İsmi Zeynep.' yazıyordu notta... Sadece bu."

"İsmi Zeynep yazıyordu notta... Sadece bu."

"İsmi Zeynep..."

"Sadece bu..."

"İsmi Zeynep..."

"Sadece bu..."

"Sadece bu..."

O an Zuhal Teyze'nin sesi kulağımda o kadar büyük yankılandı ki Onur'un kucağında korkuyla sıçradım. Gözlerimi korkuyla açtı-

ğımda neredeyse Onur'un kolları arasından yere düşecektim. Onur beni endişeyle sıkıca tuttuğunda göz göze geldik.

"Zeynep!"

"İyiyim..."

"Ne oldu, kâbus mu gördün?"

"Evet... Ama iyiyim, merak etmeyin..."

İkisi de endişeyle yüzüme bakıyorlardı. Gözlerimi tekrar kapatıp başımı Onur'un göğsüne yasladığımda Burak evin kapısını açtı. Evin içine girdiğimiz an içeriden gelen sıcaklıkla tüm kemiklerimin ve kaslarımın yumuşadığını, bu hissin beni iyice mayıştırdığını hissettim.

"Burak benim odanın kapısını açsana."

"Tamam, gel!"

Burak Onur'un odasının kapısını açar açmaz kendimi Onur'un yatağının üzerinde buldum. Onur beni yatağa yatırır yatırmaz çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara attı. Sonra ıslanmış çoraplarımı da çıkardı. Üzerimde Ender'in bana giydirdiği kalın bir mont vardı... Onun altında ise kime ait olduğunu bilmediğim, o evde dolaptan bulup da giydiğim diz altı etek ve kırmızı tişört vardı... Onur dikkatlice üzerimi incelerken yorgunluktan başımı havada tutamıyordum.

"Bunları... sana kim verdi?" diye sordu endişeyle.

"O evde... Dolaptan alıp giymemi söylediler..."

"Bunlar annemin..." dedi hüzünle, "Ben küçükken hep giyerdi..."

Başımı eğip üzerimdeki kıyafetlere baktım. Çamur içinde kalmış bu kıyafetler gösteriyordu ki annesi gençken benimle aynı fiziğe sahipti. Çok daha kötüsü, şimdi benden daha zayıf daha çelimsizdi... Onur'un gözleri Burak'a kaydı. Burak'a başıyla odadan çıkmasını işaret ettiği an Burak gülerek kapıya doğru ilerledi. Arkasından kapıyı kapattığında Onur elleriyle kırmızı tişörtü üzerimden çıkardı. Karşısında sutyenimle kaldığımda yüzümün kızardığını hissettim.

"Tamam... Ben hallederim..." diye mırıldandığımda Onur'un elleri durmak istemiyormuş gibi eteğimi yavaş yavaş çekip aşağı indirdi. Kızaran yüzümle ona baktığımda eğilip bacağımdaki ufak bir kızarıklığa bir öpücük kondurdu. Sonra ayağa kalkıp dolabını açtı. Bana dolabındaki giysilerden birini uzattığında yutkundum.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım. Bir an teşekkür etmem onu güldürdü.

"Teşekkür mü edersin?"

"Evet, nazik olmam seni güldürdü mü?"

"Evet," dedi hafif bir gülüşle, "Çok tatlı teşekkür ediyorsun..."

"Hayatımda daha garip bir iltifat hiç duymamıştım."

Ona gülümsemeye çalıştığım sırada aceleyle tişörtü üzerime geçirdim. Yorgunluktan titreyen bacaklarımın üzerine basarak, sebebini anlamadığım bir utangaçlık ve acelecilikle Onur'un yatağına yatıp üzerimi örttüm. Onur çatık kaşlarla birkaç saniye baktıktan sonra bana doğru eğildi.

"Uyu güzelim..." diye mırıldandı. Alnıma bir öpücük kondurup üzerimdeki örtüyü iyice üzerime çektikten sonra odanın ışığını kapattı. Bana son kez bakıp odadan çıktığında gözlerimi odanın camına çevirdim. Dışarıdaki binaların ışıklarını izlemeye başladığımda içeriden sesler duymaya başladım. Mert de gelmişti... Üçü birlikte oturma odasında oturmuş bensiz sohbet ediyorlardı. Onları öylece gözümde hayal etmeye çalıştım. Sadece üçü... eski günlerdeki gibi...

"Annesi Zeynep'i çok merak etmiş."

"Ne dedin?"

"Salladım bir şeyler... Beni neden aramıyor diyor..."

"Haklı. Sabah geleceğini söyleseydin."

"Söyledim, telefonunun bozulduğunu ve benim yanımda değil senin yanında olduğunu söyledim. Tabii böyle saçma sapan yalanlara inanacak bir kadın değil... Bir şeyler olduğunun farkında. Ama nasıl olsa yarın sabah Zeynep'ten öğrenirim diye sanırım çok da fazla üstüme gelmedi... Zeynep uyudu mu?"

"Uyumuştur... Çok yorgundu."

"Yorulmuştur tabii. Kızın başına gelmeyen kalmadı. Ama var ya abi... Zeynep'i orada o çamurların içinde dizlerinin üstünde gördüm ya... Yemin ederim canımdan can gitti." Mert'in cümlesiyle birlikte gözlerim dolarken Onur konuşmaya başladı.

"Ölsem bu kadar canım yanmazdı..." dedi titreyen sesiyle, "Beynimin hiç bu kadar hızlı çalıştığını hatırlamıyorum. O an kafamın içinden binlerce ihtimal geçti. Binlerce plan yaptım. Onu oradan nasıl alabilirim, nasıl kurtarabilirim diye binlerce şey düşündüm birkaç saniyede..."

Onları nasıl bırakıp gidecektim? Onları nasıl birbirlerine bırakacaktım, nasıl yalnız bırakacaktım? Gözlerimden damla damla akan yaşlar Onur'un yastığıyla buluşurken burnumu çekip yatakta doğruldum. Başımı dizlerimin üzerine kapatıp kendime sarıldım. Ender bana da onlara da zarar vermeyecekti, tamam. Ama Ender beni bırakmayacaktı da. Ender beni bırakmazken ben onların hayatında kalamazdım... Her şeyi göze alarak onların hayatında olmaya devam edemezdim.

"Eee abi, şimdi ciddi ciddi normal hayatlarımıza mı dönüyoruz! Ne yapıyoruz, ne yapmamız gerekiyor normal insanlar nasıl yaşıyordu?" dedi Burak keyifle.

"Dünyanın en geç üniversiteye başlayan insanları olarak önce bir üniversiteye başlamamız gerek sanırım..."

"Dördümüz..." dedi Onur kararlı sesiyle, "Aynı okulda, aynı sınıfta..."

"Tabii ki abi! Ayrılmak söz konusu bile değil. Ama ne okuyacağız, hangi bölümü okusak? Tıp mı okusak? Çok iç içeyiz tıbbi vakalarla baksana..." Burak'ın cümlesine kendime engel olamayıp gözyaşlarımın arasında güldüğümde Mert'in sesini duydum.

"Aynen abi böyle kafalarına göre dağıtıyorlar bölümleri. Gidiyorsun istediğin üniversiteye 'Ben tıp okumak istiyorum.' diyorsun. Hemen alıyorlar seni. 'Ooo Burak Bey hoş geldiniz, ne demek, hemen sizi tıp bölümüne alıyoruz buyurun!' diyorlar."

"Ne? Cidden mi?"

Burak'ın cümlesine dayanamayıp sessizce bir kahkaha attığımda içeriden şaşkın bir ses daha geldi.

"Zeynep mi güldü bana mı öyle geldi?" dedi Onur şok içinde.

"Hem ağlıyor hem gülüyor gibi bir ses geldi valla!"

Yataktan kalkıp burnumu çeke çeke kapıyı açıp odadan çıktığım an direkt yanlarında buldum kendimi. Bana şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Gözyaşlarımı silerek burnumu çeke çeke Onur'un yanına oturduğumda yeni bir canlı türü keşfetmiş gibi beni inceliyorlardı.

"Eee sürekli bakacak mısınız bana böyle?"

"Sen az önce güldün mü?" diye sordu Onur endişeyle.

"Kendimi tutamadım. Ama birazdan yine ağlamaya başlarım, merak etmeyin. Sizin yanınızda olmak istedim..." diye mırıldandım gözlerimi odanın camına çevirerek.

"Sen o odada yatarken de bizim yanımızdasın." dedi Onur elimi alıp ellerinin arasında ısıtırken.

Sanki son saatlerimi geçiriyordum onlarla ya da son günlerimi. Kendimi onlardan tam olarak nasıl uzaklaştıracaktım, bunu tam olarak nasıl yapabilirdim bilmiyordum ama bunu düşünmek sonrayı da bekleyebilirdi. Şu an dördümüz burada böylece otururken değil...

"Çok garip," dedi Burak bir anda, "Abi biz ne zaman bir arada olsak böyle deli gibi yağmur yağıyor... Aksinin olduğunu hiç görmedim."

Dördümüzün de gözleri cama döndü. Odanın loş ışığı yüzünden cama baktığımızda dışarıyı görmenin ötesinde kendi yansımamızı görüyorduk. Uzunca bir süre sessizce camdaki yansımamıza baktık. Sonra derin bir nefes aldım. Gözlerimi Onur'a çevirip o güzel yüzünü izledim birkaç saniyeliğine... Ona baktığımı görüp bana döndüğünde göz göze geldik. Gözlerine içim eriyordu...

"O psikiyatrist..." diye mırıldandı, "O evde miydi?" Başımı salladım.

"Evet. Hep yanımdaydı. Seni aradığı o gece bize yardım etmek istedi aslında." Onur'un kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Yarım etmek isteyen biri gibi konuşmuyordu. Daha çok şerefsizin teki gibi konuşuyordu." dedi anlık bir öfkeyle.

"Seni delirtmek için yapmış... Gelip beni bul diye..."

"Gelip seni bulmam için buna gerek yoktu. Ben her türlü gelip seni bulacaktım." Öfkesi gözlerinden okunuyordu.

"Biliyorum... Ama o bunu bilmiyordu. Oradayken bana yardımcı olmaya çalıştı. Anneni bana o gösterdi..." Yüzü bir anlığına yumuşayacağına daha çok öfke doldu.

"Yakın davrandı yani sana?"

"Evet... Yardımcı olmak istedi."

"O adam... Ender'in adamı." dedi dişlerinin arasından, "Lütfen bir daha sana yardımcı olmak istediğini söyleme."

"Biliyorum, onun adamı. Ama yine de... Bana yardım etmek istedi. Eğer o olmasaydı..." dediğimde Onur'un öfkesinin arttığını gördüm.

"O olmasaydı?" dedi öfkeyle, "Seni bulamaz mıydım? Bunu mu söyleyeceksin?"

"Şşş, ya saçmalamayın abi! Kıskançlık kavgası mı edeceksiniz!" Endişeyle Onur'un yüzüne baktım.

"Onur hayır! Ben öyle bir şey demek istemedim! Ben... sadece..."

"Tamam..." dedi sakinleşmeye çalışarak, "Duygularım ağır basıyor. Biraz daha bu konudan bahsedersek kırıcı konuşacağım. O yüzden lütfen konuyu değiştirin."

"Abi benim annem hamileymiş." Burak'tan çıkan cümleyle birlikte bir anda üçümüz de şok içinde Burak'a baktık.

"Ne yapıyorsun Burak?" dedi Onur anlam veremeyerek.

"Konuyu değiştirin dedi. Değiştiriyorum."

"Şaka filan mı bu? Sen ciddi misin?"

"Hayır abi, ciddiyim. Zeynep'i bulmak için o depoya giderken yolda annem mesaj attı bana. Bakın..." Burak telefonunun ekra-

nını bize doğru tuttuğunda üçümüz de şok içinde eğilip ekrana baktık.

"Burak ben hamileyim oğlum, bir kardeşin olacak. Yarın eve gel."

"Bu ne abi! Senin nasıl kardeşin olabilir Allah aşkına!" Mert şaşkınlıkla bir kahkaha attığında Onur'un da gülmeye başladığını gördüm.

"Burak ben hamileyim oğlum ne demek ya! Habere bak, mesajla annemin hamile olduğunu öğreniyorum ve bu yaşta abi oluyorum! Buluşmalara bebekle gelirim sekiz ay sonra!"

Üçümüz de kahkahalarla güldüğümüz sırada Burak moral bozukluğuyla telefonunu sertçe masaya bıraktı.

"Bu yaşa gelmişler hâlâ çocuk yapıyorlar böyle anne baba mı olur ya, yazıklar olsun onlara beni bu yaşta abi yaptıkları için. Tüm bu yaşadıklarımızın ortasında aldığım mesaja bak."

"Ya Burak saçmalama bu harika bir haber!" dedim gülmemi durdurmaya çalışarak.

"Zeyno yapma Allah aşkına! Baba olacak yaşta abi oluyorum harika haber."

"Ya ben hâlâ annenin attığı mesajı aşamadım şu an!" dedi Onur kahkahalarının arasından, "O kadar olağan o kadar sıradan bir şeyden bahseder gibi bahsetmiş ki mesaja bak ya müthiş bir mesaj, sanat eseri gibi! **Burak ben hamileyim oğlum, bir kardeşin olacak, eve gel.** Muhteşem bir mesaj!"

"Size de yazıklar olsun şu halinize bakın gülmekten kendinizden geçtiniz."

"Ahahah!"

Gülmemizi durduramıyorduk! Biraz durdursak bir anda Burak'ın yüzüne bakıp tekrar gülüyorduk. Komik olan bir kardeşi olması değil bu haberin onu şu hale getirmiş olmasıydı!

"Burak yapma ama!" dedim sakinleşmeye çalışarak, "Bebekler çok güzeldir... Hayatına temiz, saf, masum, hiçbir kötülüğe eli değ-

memiş bir canlı girecek. Bundan daha güzel ne var? Ve sen onun hayatında en sevdiği insan olacaksın. Sen onun abisi olacaksın ya... Daha güzel bir şey olabilir mi?"

O an Burak'ın gözünden bir damla yaşın yere düştüğünü gördüm. Şok içinde yere eğilip Burak'ın yüzüne baktığımda elleriyle yüzünü kapattı.

"Yok artık! Ağlıyor musun!" Burnunu çekerek yüzünü açtı ve yüzümüze baktı. Üçümüz de korkuyla onu izliyorduk.

"Aslında sevinmedim de değil..."

"Sevineceksin tabii aslanım benim!" Mert Burak'ın omzuna kolunu attığında üçümüz de Burak'ın etrafına dizilmiştik.

"Yalnızca senin kardeşin olmuyor. Bizim de bir kardeşimiz daha olmuş olacak..." dedi Onur. O an o kadar duygulandım ki... Eğer hayatlarından çıkarsam Burak'ın bir kardeşi olduğunu bile göremeyecektim.

"Uzun zaman sonra ilk kez iyi bir haber aldık..." diye mırıldandım duygulu gözlerle, Onur'la göz göze geldik o an.

"Belki de artık bizim hayatlarımızda da iyi şeylerin olmaya başladığı döneme girmişizdir..."

"Belki de..."

Gece boyunca uzun uzun konuştuk. Daha doğrusu onlar konuştu, ben dinledim. Hayallerinden bahsettiler. Neler yapacağımızdan, nerelere gideceğimizden... Bir sürü gezi planı yaptılar gözlerimin önünde. Hayata dair o kadar çok şey kaçırmışız ki, o kadar geride kalmışız ki hepimiz hızla kaçırdıklarımıza yetişmek istiyorduk. Ben ise pek sesimi çıkarmadım. Koltukta uzandım, onları dinledim gece boyunca. Ne olacağını bilmeden sözler vermek, hayaller kurmak istemiyordum...

"Onur..." diye mırıldandım sabahın 7'sinde. Üçü de birer koltukta uyumuş kalmışlardı. En yorgunları olan ben ise gece boyunca onları izlemiştim...

"Bir şey mi oldu!" diye uyandı Onur endişeyle.

"Hayır... Hayır. Korkma... Ben uyuyamadım. Aklım annemde kaldı. Beni eve götürür müsün artık? Annemle konuşmam lazım. Onun da uyumayıp beklediğine eminim..."

Onur birkaç saniye uyku mahmurluğuyla evin içine baktı. Sonra burnunu çekerek yattığı koltuktan kalktı. Başını sallayıp ağır ağır birkaç adım atıp bana döndü.

"Tamam... Seni götüreyim, annenle konuş, iyice dinlen. Sonra dördümüz buluşuruz, olur mu? Hem biz de hastaneye gidip annemi göreceğiz." Bir anda gülümsemeye başladım.

"Anneni mi göreceksiniz?" dedim elimde olmadan dolan gözlerle.

"Evet... Annemi göreceğiz."

"Çok garip Onur... Sen ciddi ciddi 'annem' diyorsun. Ve ciddi ciddi anneni görmeye gideceksin. O kadar mutluyum ki senin için..."

Birden alnını alnıma yaslayıp kollarıyla sardı beni. Derin bir nefes alıp yanaklarıma birer öpücük kondurdu. Bana uzun uzun sarıldı, boynumu bile öptü. Birbirimizin kokusuna doyamadığımız sırada beni istemeye istemeye kendinden ayırıp yüzüme baktı.

"Bu dünyada benden daha mutlu hiçbir insan olamaz şu an..."

"Hep böyle mutlu olacaksın. Değil mi? Artık üzülmek yok."

"Hep böyle mutlu olacağız..." diye düzeltti, "Hadi gel, gidelim..."

"Ben böyle mi geleceğim!" Bir an durdu, kaşlarını çatarak üstümdeki tişörte baktı ve gülmeye başladı.

"Bence çok yakışmış."

"Tamam, böyle gidiyorum o zaman!" diyerek kapıya yöneldiğimde gülerek beni elimden tuttu.

"Gel... Sana bir şeyler bulalım." Beni odasına sokarken direkt dolabını açtı ve dolabının içine göz atmaya başladı.

"Şöyle yapalım... Tişört altında kalsın, üstüne bu kazağı giy. Tişört altından etekmiş gibi çıksın."

"Ooo," dedim, "Modadan epey anlıyoruz."

"Ne sandın..."

Onur'un bana uzattığı kahverengi kazağı giydiğim sırada o da beni izliyordu. Saçlarımı kazağın altından çıkarıp omuzlarımın gerisine attığımda bana hayranlıkla bakıyordu.

"Savaştan çıksan da güzel olacaksın, değil mi?"

"Güzel olduğumu düşünmüyorum."

"Ben düşünüyorum. Tüm dünya gibi..." Ona gülümsediğim sırada kapıyı açıp odadan dışarı çıktım. Peşimden gelirken elimden tuttu, beni elimden tutup evden çıkarırken yine aynı çekingenliğin içindeydim. Çünkü onların yanında kalmamın onlara ne kadar zarar vereceğini biliyordum, ama onlardan vazgeçmek de bu kadar kolay değildi işte... Arabaya bindiğimizde Onur hemen radyoyu açtı. Yağmur hafiflemişti, fakat dinmemişti.

"Üşümüyorsun, değil mi?"

"Hayır, iyiyim."

"İstersen seni eve bırakmadan bir şeyler yiyelim."

"Yok, sen Buraklarla yersin. Ben eve ne kadar erken gidersem o kadar iyi..."

"Tamam güzelim, sen bilirsin."

Radyoda çalan müzik yağmur sesine karışırken aklımda annemlere ne söyleyebileceğimi düşünüp duruyordum. Bu onları gerçek annem babam olmadıklarını öğrendikten sonra ilk görüşüm olacaktı. Bunu öğrenmiş olmam kalbimde bir şeyleri değiştirmişti... Artık onlara çok daha büyük bir sevgi ve saygı duyuyordum.

"Annenlere söyleyecek misin?"

"Ha?" dedim bir anda dalgınlıkla dediğini anlamayarak.

"Annenlere gerçeği öğrendiğini söyleyecek misin?" Başımı salladım.

"Söyleyeceğim... Bunu bildiğimi bilmeleri içlerini rahatlatır."

"Peki Ender'in gerçek baban olduğunu söyleyecek misin?" Gözlerim uzaklara daldıktan birkaç saniye sonra başımı bir sağa bir sola salladım.

"Hayır... Sanmıyorum... Söylemem gerektiğini düşünmüyorum..."

"Eğer o adam sana ulaşırsa hemen beni arıyorsun. Tamam mı? Bensiz o adamla tek kelime bile konuşmayacaksın Zeynep." Başımı salladım.

"Onun benim hayatımda hiçbir yeri yok, onunla sen varken de konuşmam... Merak etme."

Arabanın içinde oluşan sessizlikle Onur radyonun sesini açtı. O an çok güzel bir melodi geldi kulaklarımıza. Çok güzel bir piyano sesi ve sanki büyülü gibi birkaç söz...

"Ayakta kaldın ve yanıyorsun." diyordu şarkı.

"Kapı açık, biliyorsun." diyordu ve devam ediyordu.

"Tereddütlerin karanlıkta parlıyor.

Gitsen yine iyi, kaçıyorsun...

Görmüyordum, kaç yara aldık.

Parça parça olmuş her yanımız.

Bilmiyordum, kimleri acıttık.

Buradayız ya, bana ne...

Kalsana bu gece."

"Şarkıyı sanki bizim için yapmışlar." diye mırıldandı Onur, "Sözlerine bak."

"Aynısını düşünüyordum..."

"Bizim şarkımız olsun mu? Dördümüzün. Mahşerin dört atlısının şarkısı..." Buruk bir gülümseme yerleşti yüzüme.

"Olsun..." diye mırıldandım.

Araba evin önünde durduğunda Onur yüzüme bakıyordu, ben ise kucağımda birleştirdiğim ellerime bakıyordum. Boğazımı temizleyerek başımı kaldırdım, Onur'un yüzüne tereddütle baktım.

"Tereddütlerin karanlıkta parlıyor." dedi gülerek, "Aynı şarkıda dediği gibi."

"Çok mu belli oluyor duygularım?" Başını salladı.

"Her şeyin gözler önünde Zeynep. Buram buram korkuyorsun, buram buram ikilemdesin, kafan karışık, tereddütlerin gözlerinden

parlıyor... Ben seni tanıyorum, görmediğimi sandığın her şeyini görüyorum...” Gözlerimi kapatıp birkaç saniyeliğine sakinleşmeye çalıştım. Kalbim stresten pır pır atıyordu.

“Bunları görüyor olmana rağmen ses çıkarmadığın için teşekkür ederim... Şimdi gitmem lazım. Akşam konuşuruz, olur mu?”

“Olur... Ama bana söz ver, akşam güzel şeyler konuşacağız. Tamam mı?” Arabanın kapısını açtım, inmeden önce yüzüne buruk bir gülümsemeyle baktım ve başımı salladım.

“Tamam... Görüşürüz.”

Arabadan atlayıp evime doğru yürürken Onur'un yüzünü tahmin edebiliyordum. Kalakalmıştı. Yüzümdeki tereddüdü, sesimdeki burukluğu duyuyor ve görüyordu. Görmese duymasa da hissediyordu. Bir karar verme aşamasında olduğumu da biliyordu. Ama ben her şeyi bizim iyiliğimiz için yapacaktım... Sadece ve sadece bunun için.

“Anne...” Eve girdiğim anda annemi pijamalarıyla karamsar bir şekilde oturma odasında otururken gördüm. Sesimi duyduğu anda korkuyla kapıya baktı. Yüzünü gördüğüm an içimin gittiğini hissettim. Yüzü kızarmıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü ağlamaktan...

“Zeynep!” Koltuktan telaşla kalkıp koşar adım yanıma geldiğinde birbirimize sıkıca sarıldık.

“Zeynep neredesin sen! Neredesin!” Bir yandan ağlıyor bir yandan hesap soruyordu. Gözlerimden akan yaşları engelleyemiyordum.

“Buradayım anne...” dedim titreyen sesimle, “Artık hep yanınızdayım...”

“Kızım neredeydin Allah aşkına söyle! Delirdim burada! Babana telefonda ne yalanlar söyleyeceğimi bilemedim, telefonunu yüzlerce kez aradım!” O an gözümün önünde denize düşen telefonum geldi.

“Anne...” diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak, “Ben her şeyi öğrendim...” Annem gözyaşlarının arasında donakaldı. Kaşlarını korkuyla kaldırarak yüzüme baktı.

"Neyi öğrendin?" dedi korku içinde.

"Beni evlatlık aldığınızı..." O an annemin yüzünü hayatımda ilk kez öyle gördüm. Öyle korku dolu, öyle üzgün, öyle hayal kırıklığına uğramış...

"Zeynep... S-sen... bunu... nereden..."

"Bir şekilde öğrendim..."

"Zeynep... Eğer gerçek anne babanı bulduysan... Ben seni asla bırakmam, söyle onlara! Asla! Sen benim kızımsın!" Annem korkuyla ağlayıp ufak çaplı bir kriz geçirirken kollarımla kollarını tutmaya çalıştım.

"Anne! Anne beni dinle! Anne!" Sesimi yükseltmek zorunda kaldığım an susup ağlayarak yalvarırcasına yüzüme bakarken derin bir nefes aldım.

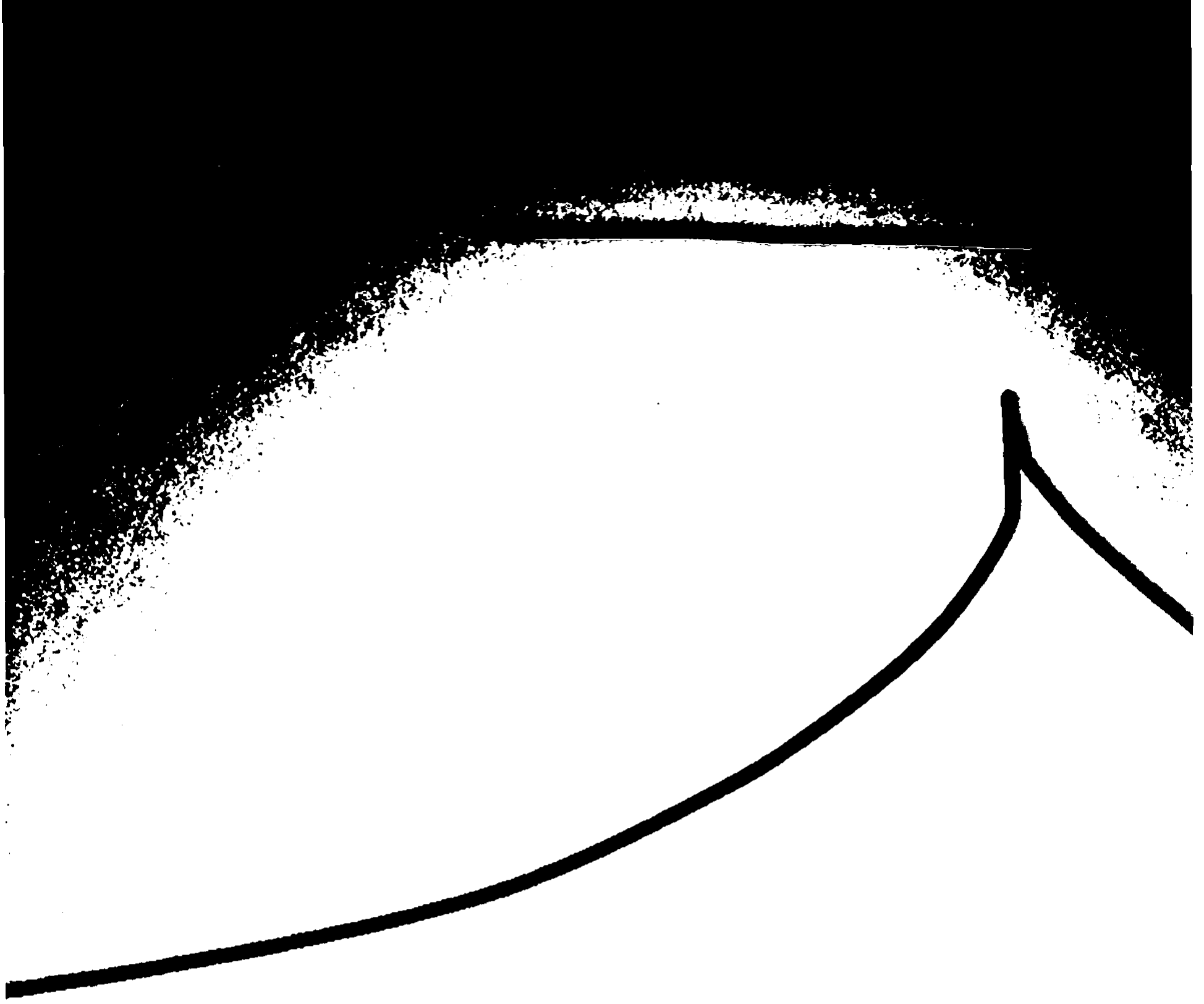
"Asıl ben sizi bırakmam!" dedim, "Benim başka bir annem başka bir babam yok. Sadece siz varsınız. Tamam mı, sadece siz..."

"Zeynep..."

Annem hıçkıra hıçkıra ağlayarak bana sarıldığında kendimi tutamadım. Hıçkırıklarımız birbirine karışırken ona son bir cümle kurdum. İçim acıya acıya, söylemek zorunda olduğum son bir cümle. "Anne ne olursun gidelim buradan... Ben çok yoruldum... Tüm bunları kaldıramıyorum artık... Ne olursun gidelim..."

Kararım buydu. Hayatımı mahveden bu şehirde daha fazla duramazdım ve sevdiğim insanların hayatlarının da daha fazla mahvolmasına izin veremezdim. Şarkının dediği gibi, ***kaçıyordum...***

Kendimi değil, sevdiklerimi kurtarmak için.

Sen ve ben...
dünyanın en bir arada olmaması
gereken iki insanıyız. İkimizin
bir arada olduğu bir
kompozisyon yok bu dünyada.
Hepsinin sonu kötü, anlıyor musun?
Hepsinin sonu mutsuz,
hepsinin sonu felaket.

17. Bölüm

Kaçıyorsun

Gitsen yine iyi, kaçıyorsun...

Bütün gün bir uyudum bir uyandım... Sol elimin parmakları sağ elimdeki yüzüğün üzerinde dolaşıp durdu tüm gün. Onur'un annesinin yüzüğünün... Onur'un bana evlenme teklifi ederken verdiği, benim de evet dediğim o yüzük. Bu yüzüğü o günden beri bir kez bile parmağımdan çıkarmamıştım, sanki bu yüzüğün parmağımda kalması Onur'la aramdaki bağı koruyordu. Sanki bu yüzük bir ipti, bizi birbirimize bağlıyordu. Çıkardığım an o ip kopacaktı ve biz geri dönüşü olmayan bir şekilde ayrı kalacaktık...

"Zeynep!" Annemin odama doğru seslenmesiyle birlikte yatağımda doğrulup kapıya doğru bağırdım.

"Ne oldu anne?"

"Seninkiler geldi yine. Kapıdalar."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Seninkiler diyorum, kapıdalar."

"Tamam anne... Ben hazırlanıp ineceğim."

"Hiç izin almak yok, sormak yok. Hazırlan in bakalım aferin." Duymazlıktan gelerek yataktan fırladım. Dolabımı açtığım sırada

gözüm duvara kaydı. Saat 21.36'ydı. Akşam görüşeceğimizi konuşmuştuk, ama bir telefonum olmadığı için bana ulaşamamışlardı belli ki. Hızla dolabımdan siyah kazağımı ve gri pantolonumu çıkardım. Üzerimi değiştirip kot ceketimi de üzerime geçirdikten sonra saçlarımı tepeden topladım. Dudağıma hafif bir ruj sürüp birkaç fıs da parfüm sıktıktan sonra çantamı alıp merdivenlerden koşarak indim.

"Anne..." dedim mutfağa daldığımda.

"Evet?"

"Gidebilir miyim? İzin veriyor musun?" Annem şaşkınlıkla yüzüme bakarken ona gülümsedim. O da bana gülümseyince ona sıkıca sarıldım.

"Gidebilirsin..." dedi, "Keşke hep böyle sorsan..."

"Artık sormama gerek kalmayacak..." diye mırıldandım, "Babamla konuştun mu? Gidiyor muyuz?" Annem yüzüme hüzünle baktı. Sonra başını sallayıp kendine yaptığı kahvesini fincanına döktü.

"Gidiyoruz." dedi kararlı ama üzgün bir sesle.

"Nereye?" Sesim duyacağım cevaptan korkar gibi titriyordu. Yepyeni bir hayat bekliyordu beni, yepyeni bir şehir.

"Eskişehir." Annemin dudakları arasından çıkan kelimeyle karnıma büyük bir ağrı girdiğini hissettim. Eskişehir annemin doğduğu şehirdi, demek ki konuşmuş ve bu kararı almışlardı. Yani gidiyorduk, bu artık değişmez bir gerçekti.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum ikinci kez korkuyla.

"Baban yarın dönüyor. İki gün sonra gidiyoruz..."

"Ne?" dediğimde sesim şok içindeydi. Annem yüzüme hüzünle baktı.

"Gitmek isteyen sendin."

"Ama... bu..." derken cümleme devam etmedim, "Tamam. Gidelim."

"Geldiğinde eşyaları toparlamaya başlarız." Başımı sallayarak yıkılmış bir şekilde mutfaktan çıkmak için arkamı döndüğümde annemin sesini duydum.

"Peki onlara ne diyeceksin Zeynep?" Yüzümü anneme dönüp ona baktığımda annemin bile üzüntüsü gözlerinden okunuyordu.

"Gidiyorum diyeceğim. Beni anlayacaklardır..." Annem hüzünle güldü.

"Seni anlamayacaklar."

Beni anlamayacaklarını ben de biliyordum. Fakat beni anlamak zorundalardı. Onlara açık kapı bırakmayacaktım, onlara bir "belki" bırakmayacaktım. Gidiyorum diyecektim ve gidecektim. Yalnızca bu kadar... Anneme bir şeyler söylemek istiyordum, günlerdir yaşadıklarımı anlatmak onunla paylaşmak istiyordum.

"Anne biliyor musun... Çok büyük bir şey oldu." dedim bir anda kapıdan çıkmak üzereyken, annem yüzüme merakla baktı.

"Onur'un annesi yaşıyormuş... Onu buldular..." Gözyaşlarıma hakim olamayıp gülerek anneme baktığımda şok içindeydi.

"Bulundu mu! Nasıl yani? Onur... Annesi şu an Onur'un evinde mi?" Gözyaşlarımın arasında gülerek başımı salladım, anneme sıkıca sarıldığımda annem de mutluluktan gülüyordu.

"Çok sevindim!" dedi şaşkınlıkla, "Ona bunu söyle. Annem çok sevindi de..."

"Söyleyeceğim..."

"Ona zaman zaman ne kadar kızsam da çok üzülüyordum. Zeynep..." dedi cama bakarak ve hemen sonra devam etti.

"Doğru düzgün konuşamadık. Bilmeni istiyorum. Babanla çok genç bir yaşta evlendik... Evliliğimizin en başından beri hep çocuk hayali kurduk. Ama kader işte... Hayat bana bir çocuk vermedi... Yıllarca üzüldüm, bunun acısını çektim. Sonra bir gün bir çocuk esirgeme kurumuna başvurduk, kabul ettiler. Bir çocuk var dediler... Küçücük hayat dolu inatçı bir kız... Yanımıza seni getirdiklerinde o kadar tatlıydın ki. Önce bize kızgın davrandın. İstemediğini söyledin, ağladın. Oyun odasına kaçtın... Arkadaşlarına sarıldın. O zaman bile arkadaşlarına düşkündün. Tabii sen bunları hatırlamazsın, çok küçüktün. Doğru düzgün konuşamıyordun bile. Sonra seni

alıp arabayla giderken, daha yola çıkar çıkmaz bana bakıp 'Anne.' dedin... Öyle bir ağladım ki, ömrüm boyunca bir daha o kadar gözyaşım çıkmadı."

"Ben sana hep anne diyeceğim." dedim titreyen sesimle. Annem bana dolu gözleriyle baktıktan sonra devam etti. "İşte bu yüzden, Onur'u her gördüğümde içim titriyordu aslında... Ona da annelik yapmak isterdim, onun da annesi olmak isterdim... Onu bağrıma basmak isterdim. Şimdi annesini bulduklarını söyledin ya, dünyalar benim oldu. Dur!" dedi bir anda ve telaşla buzdolabını açtı.

"Onlara yaptığım yaprak sarmasından götür!" Şaşkınlıkla güldüğüm sırada annem yaprak sarmalarını tencereden bir dondurma kutusuna dolduruyordu! Kutuyu bana uzattığında karmakarışık duygular içindeydim.

"Teşekkür ederim anne... Görüşürüz."

"Selam söyle."

"Söylerim."

Elimde dondurma kutusu sırtımda çantamla evden çıktığımda buz gibi bir hava karşıladı beni. Karşı yolda arabalarını park etmiş, beni arabanın içinde bekliyorlardı. Onlara yaklaştığım an arka kapının açıldığını gördüm. Onur benim yanımda olabilmek için yine arka koltuğa oturmuş ve benim için içeriden kapıyı açıyordu.

"Selam..." diyerek bindim arabaya.

"Annemin de selamı var, bunu size yolladı."

"O ne dondurma mı?" Burak kutuyu heyecanla elimden alırken kapağını açtığı an şoka girdi.

"Neden dondurma kutusunun içinden yaprak sarması çıktı şu an abi?" Kıkırdayarak arkama yaslandım.

"Klasik Türk annesi işte..."

"Ama iyi ki dondurma değil yaprak sarması çıkmış dünyada daha iyi bir yemek yok! Onur, kaynanan seni seviyormuş kardeşim!" Burak Onur'a önden bir yaprak sarması uzatırken bir yandan gülüyor bir yandan üzülüyordum. Onur gülerek yaprak sarmasını yediği sı-

rada onları izliyordum ve gideceğimi söylediğimde verecekleri tepkiyi tahmin etmeye çalışıyordum. Yola çıktığımızda hava serin ama yağmur oldukça azalmış bir haldeydi.

"İyice dinlendin mi?" diye sordu Onur ilgiyle. Başımı salladım.

"Dinlendim. Siz?"

"Biz iyiyiz, bütün gün hastanedeydik."

"Annen nasıl?"

"Annem gayet iyi... Seni de görmek istiyor. Ama seni hastane ortamına sokmak istemiyorum, yarın sabah annemi hastaneden çıkaracağız. Evde görürsün diye düşündüm." Yutkundum, nasıl söyleyecektim, nasıl!?

"Tabii... Yarın görürüm. Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Dertleşme tepemize!" diye araya girdi Burak heyecanla. Başımı salladım. Mutlulardı... Uzun zamandır ilk kez onları bu kadar mutlu görüyordum. Bir yandan Yedinci Ev şarkıları söylüyorlar, bir yandan yaprak sarması yiyor ve aralarında şakalaşıyorlardı. Ben ise onlarla aynı frekansta değildim artık... Çoktan Eskişehir yoluna çıkmıştı ruhum, çoktan bu şehirden taşınmış, bu yüzüğü parmağından çıkarmıştı.

"Bu havada da tepe bomboştur şimdi..."

"Daha iyi..." diye mırıldandım bir anda Mert'in hayıflanmasına karşı.

"Doğru..." diye tamamladı beni Onur, "Biz bize yeteriz."

Gözlerimi gözlerine çevirdim, bana beklentiyle bakan gözlerine baktım. En çok da bunu özleyecektim işte, onun ela gözlerini... Gözlerimi gözlerinden kaçırdığımda içinde benim hissettiklerimi ve düşüncelerimi anladığını adım gibi biliyordum. Tepeye ulaştığımızda onlardan önce ben indim arabadan. Temiz hava almak istercesine başımı kaldırıp gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Rüzgâr saçlarımı uçuruyordu.

"Bize kahve getirdim," dedi Burak elindeki büyük termosu gösterirken.

"İyi yapmışsın, şu an dünyada en ihtiyacım olan şey kahve içmek."

"Seni tanıyorum Zeyno. Olacak o kadar."

Birlikte tepeye doğru yürüdüğümüz sırada Onur kolunu omzuma attı. Hayır gülmeye ya da ağlamaya başlama, hayır gülmeye ya da ağlamaya başlama, hayır gülmeye ya da ağlamaya başlama, hayır! O an o kadar duygulandım ki histeri krizine girmek üzereydim...

"Eee," dedi Mert yürürken, "Size de doğru düzgün bir nişan yapsak artık." Başımı yere eğdiğim sırada Onur konuşmaya başladı,

"Eh... Bu sefer haklısın galiba." Utançla başımı kaldırıp Onur'un yüzüne baktığımda bana bakarak gülmeye başladı.

"Ama Zeynep'in yanında bunları konuşmasak daha iyi," dedi gülerek, "Can sağlığımız tehlikeye giriyor."

O an birkaç saniyeliğine aklımdan geçirdim. Kalmalı mıydım? Gitmemeli miydim? Kalsam yapabilir miydik? Gücümüz var mıydı, savaşabilir miydik?

"Bence de konuşmayın. Can sağlığınız tehlikeye girmesin." diyerek geçiştirdim konuyu.

"Şuraya oturalım, çoğu yer ıslanmış, şurası iyi gibi..." diyerek bir yeri işaret etti Burak parmağıyla. Etrafta birkaç kişi daha vardı. Sanırım burası gerçekten de bir dert tepesiydi. Herkes oldukça mutsuz ve dertli görünüyordu.

"Dikkat et," diyerek bana elini uzattı Onur. Elini tutup yavaşça çimlerin üzerine oturduğumda yanıma oturdu. Burak ve Mert çoktan oturmuş getirdikleri bardaklara termostan kahve dolduruyorlardı. Burak bana bir bardak uzattığı an devasa birkaç yudum alıp kendime gelmeye çalıştım.

"Zeynep manyak mısın kızım, kahveyi shot gibi kafaya dikti kız ya!" Burak'ın şaşkınlığına gülümsedim.

"Ayılmaya ihtiyacım vardı."

"Yalnız bunun içinde likör var, ayılmaya çalışayım derken bayılma da." Kaşlarımı çatıp şaşkınlıkla kahveyi kokladım.

"Neden bana haber vermeden likörlü kahve verdin Burak ya?" dedim gereksiz bir şaşkınlıkla ve çok daha saçmalayarak devam ettim, "Ya ölseydim?"

"Ne?" Üçü birden kahkahalarla yüzüme bakarlarken kahve bardağını yere bıraktım.

"Çok küçükken evin vitrininde duran bir şişe likörü merak edip kafama dikmiştim. Bana alerji mi yaptı ne yaptıysa bir sürü iğne vurulmuştum. Likör travmam var benim, likör görünce aklıma o iğneler geliyor."

"Kafana likör mü diktin? Küçükken!" diye sordu Burak şaşkınlıkla. Hüzünle başımı salladım. Onlar kahkahalarla gülerlerken gözlerimi devirdim. Burak kahkahalarının arasında şaşkınlıkla konuşmaya devam ediyordu.

"Kızım sen neden küçükken vitrinde bulduğun bir sıvıyı kafana dikiyorsun yürek yiyip mi doğdun?"

"Onur sen yandın abi!" diye araya girdi Mert, "Küçüklüğünde kafasına likör diken bir kızla karşı karşıyayız ve sen bu kıza evlenme teklifi ettin."

"Ben onun bu yönüne âşık oldum." diye mırıldandı Onur onlara gözlerini devirerek.

"Ne yönüne, kafasına likör dikmesi yönüne mi?"

"Cesaretine..." diye mırıldandı Onur romantik bir sesle, saniyesinde dalga geçtiğini anladım ve üçü birden tekrar kahkahalarla gülmeye başladı. Çok iyi, hayatımın en önemli konuşmasını yapmayı planladığım akşam konuşmanın gittiği yere bakın.

"Tamam tamam, kızdırmayalım daha fazla. Ben bu bakışları tanıyorum." dedi Onur benim gözlerim çok uzaklara, deniz manzarasına dalmışken. Gülümseyerek omuz silktim.

"Size kızmadım... Modum düşük biraz sadece." dediğim sırada arkamdan duyduğum bir sesle irkilerek arkamı döndüm.

"Merhaba," diye mırıldanan sarhoş bozukluğunda bir sesti bu. Arkamı döndüğümde ise gülümseyen, yüzü kıpkırmızı olmuş, zar zor dizlerinin üstünde duran bir adamla karşılaştım.

"Buyurun," dedim kibarca.

"Buyurun mu?" diye araya girdi Onur öfkeyle, "Zeynep sen bizim aramıza geç, gel şöyle. Buyurun diyor serseriye ya." Onur ayağa kalkıp benim sağ yanıma geçip beni aralarına aldığında anlam veremeyerek Onur'a baktım. Gözleri bana değil arkamızdaki adama bakıyordu.

"Kardeşim görüyorsun, kızın yanında sevgilisi var, arkadaşları var hâlâ gelip yürümeye çalışacaksan gel biz seni az öteye doğru yürütelim."

"Onur saçmalama!"

"Ooo," dedi adam sarhoş gülümsemesiyle, "Sahibi geldi kaç diyorsun yani."

"Aynen öyle diyorum!"

Adam gülerek yanımızdan sallana sallana uzaklaşırken kızmak ve kızmamak arasında kalarak söylenmeye başladım.

"Demek sahibi geldi kaç diyorsun..."

"Zeynep yapma Allah aşkına. Sahibinim demek istemedim, adam geldi sana yürümeye kalktı, burada sinirden delirmişim, tepkimizi göstermeyelim mi? Ne yapayım al kızı git mi diyeyim?"

"Tamam, sinirlenmekte haklısın. Ama ona ben de gerekli cevabı verebilirdim."

"Adama buyurun dedin ya. Böyle insanlarla kibar konuşulur mu sence?"

"Tamam," dedim pes ederek, "Haklısın. Bir şey demiyorum. Ama konuyu kapatabilir miyiz artık? Zaten sarhoştu... Benim sizinle konuşmak istediğim önemli bir konu var çünkü." Üçü de kaşlarını çatarak bana döndüklerinde derin bir nefes alarak gözlerimi çimlere çevirdim. Çimlere birkaç saniye baktıktan sonra konuşmaya başladım.

"Ben gidiyorum." diye mırıldandım, iç sesim beni içeriden "**Kaçıyorsun Zeynep.**" diye düzeltirken.

"Nasıl yani?"

"Daha yeni geldik be Zeyno ne gitmesi?"

"Öyle değil..." dediğimde ellerim çimlerin üstünde çaresizce geziyordu.

"Nasıl?" diye sordu Onur cevabımı duymaya korka korka. Birkaç saniye boyunca nasıl söyleyebileceğimi bilmedim, içim içimi yiyerek bekledim. İçimdeki savaşı gururum kazandı, kelimeler ağzımdan bir bir döküldü.

"Ben buradan gidiyorum. Annem, babam ve ben... Gidiyoruz."

O an öyle bir sessizlik sardı ki sanki tüm dünya sustu bir anlığına. Ya da benim kulaklarım duyacaklarımdan korktuğu için duymayı kesti. Gözlerimi korkuyla denize çevirdim. Hiçbirinin gözlerini bakamazdım, bakamıyordum.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diyen ilk Burak oldu. Onur'un şok içinde kaldığını görebiliyordum. Yüzüme beni anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Ben onun kızıyım." dedim titreyen sesimle, "O iğrenç insanın kızıyım ve her şeyden kötüsü o bunu biliyor... Dün ne dediğini duydunuz, beni size asla bırakmayacağını söyledi. Öyle bir adam, kızının en büyük düşmanlarının yanında olmasına izin verir mi? Gitmek zorundayım... Bu sefer gerçekten hayatınızdan çıkmak zorundayım."

Üçü de öfke, korku, endişe ve üzüntü karışık yüzlerle beni izliyorlardı. Onur'un alnında beliren o kalın damar beni üzüntüden mahvederken Onur dişlerinin arasından hayal kırıklığıyla dolu kararlı sesiyle konuşmaya başladı. "Sence ben buna izin verir miyim?"

"Vermek zorundasın."

"Zeynep..." dedi sakinleşmeye çalışır gibi, "Senin peşinden geleceğimi adın gibi biliyorsun. Değil mi?"

"Gelme." deyiverdim bir anda. Dediğim anda pişman oldum, ama elimden ona gelmemesini söylemekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

"Geleceğim Zeynep... Nereye gidersen git, ne kadar kaçarsan kaç." Gözlerimden birer damla yaş süzülürken başımı kaldırıp gök-

yüzüne baktım, bir mucize olması için Allah'a yalvardım o an. Fakat bir mucize olmayacaktı, bunu da adım gibi biliyordum.

"Sizi çok seviyorum," dedim titreyen sesimle, "Ama artık ben de yoruldum... En azından eğer siz de beni biraz seviyorsanız... bırakın artık dinleneyim. Hayatınızda olduğum sürece hep bir savaşın içinde olacağız. Çünkü sen ve ben Onur..." dedim ve zar zor devam etmeye çalıştım gözyaşlarımın arasında. "Sen ve ben... dünyanın en bir arada olmaması gereken iki insanıyız. İkimizin bir arada olduğu bir kompozisyon yok bu dünyada. Hepsinin sonu kötü, anlıyor musun? Hepsinin sonu mutsuz, hepsinin sonu felaket. Bizim için bir mutlu son göremiyorum... Bu yüzden..." dedim ve istemeye istemeye titreyen sol elimi sağ elime doğru götürdüm. Sağ elimdeki yüzüğü çıkarmak için tuttum.

"Sakın bunu yapma Zeynep!" dediğini duydum Onur'un.

O an çıktı yüzük parmağımdan, parmağım bomboş kaldı. Titreyen elimle yüzüne bile bakamayarak yüzüğü Onur'un eline bıraktım ve ayağa kalktım. Onlara arkamı döndüm, onların tersi yönde koşar adım ağlaya ağlaya yürümeye başladım.

"Zeynep!"

Onur arkamdan geliyordu, onun gelişini duymak ağlayışımı kat be kat arttırırken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Durmalı mıydım, koşarak uzaklaşmalı mıydım? Ne yapmalıydım bu kahrolası anda!

"Zeynep dur!" diye bağırdı titreyen sesiyle. "Bu kadar mı kalbindeki yerim!" dediğinde ise olduğu yerde durmuştu. Bu cümle beni de durdurdu, durmak zorundaydım. Bunu duyup devam edemezdim... Hıçkıra hıçkıra ağlayarak ona doğru döndüm. Yüzüme öyle bir bakıyordu ki ona kıyamıyordum.

"Zeynep..." dedi beklemediğim bir anda beni belimden tutup kendine çekerken.

"Onur lütfen yapma..."

"Seni bırakmam. Asla."

"Bırakmak zorundasın, çok yoruldum Onur... Bitik haldeyim, bitmiş bir haldeyim. Lütfen... Yalvarıyorum beni affet..." Gözyaşlarım tüm yüzümü kaplamıştı, Onur alnını alnıma yasladığında onun da gözlerinden birer damla yaş düşüp yanaklarıma damladı.

"Ağlama..." dedi titreyen sesiyle, "Zeynep ağlama..."

"Lütfen Onur..."

"Zeynep neler atlattık biz, bu noktaya gelebilmek için ne kadar uğraştık farkındasın değil mi? Ben seni bırakıp gittiğimde bana ne kadar kızdığını hatırla..."

"Ama sen gittin!" dedim alnı alnımda gözlerim kapalı bir şekilde ağlayarak, "Bana haber vermeden, benden izin almadan gittin... Şimdi bana izin vermek zorundasın."

"Eğer iznimi istiyorsan... İzin vermiyorum." Sesi öfkeden titriyordu.

"Onur..."

"Zeynep saçmalıyorsun. Çocuk oyuncağı değil bu. Âşık oldum sana, âşık! Ne yapmamı bekliyorsun, tamam git mi diyeyim! Bu çocuklar seni kardeşleri olarak görüyorlar, ne yapalım seni uğurlamaya mı gelelim taşınacağın şehre doğru!"

"Biliyorum!" dedim ve bir anda ondan uzaklaştırdım kendimi, "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Eğer beni seviyorsan... gitmeme izin verirsin. Eğer beni seviyorsan artık yorulduğumu anlarsın. Onlara da söyle..." dedim oturdukları yerde kalakalan ve şok içinde bizi izleyen Burak ve Mert'i göstererek. "Eğer beni seviyorlarsa beni anlarlar... Hoşça kalın..."

Onur'a arkamı dönüp yola çıktığımda üçü de orada kalmıştı. Çünkü önlerine öyle bir yem sunmuştum ki beni burada tutmalarının beni ne kadar mutsuz edeceğini ve yoracağını anlamışlardı. Sebebim asla kendimi mutlu etmek ve dinlendirmek değildi... Tek sebebim onların huzur içinde yaşamaya devam etmesiydi. Ender olmadan, savaş olmadan... Yol boyunca yürüdüm aklımda aynı şarkının aynı sözüyle, ***"Gitsen yine iyi, kaçıyorsun."*** Aynen öyle, gitsem yine iyiydi, oysa ben kaçıyordum...

Ben güçlüyüm...
Bir kez dedim, iki kez dedim,
üç kez dedim ama gerekirse bunu kendime
binlerce kez daha söyleyeceğim.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

18. Bölüm

Ben Güçlüydüm

Sahip olduğum boşluklar bile onunla doluydu.

—

(2 Gün Sonra)

"Anne ben son valizimi de indirdim, kapıya bıraktım!"

"Tamam Zeynep sen şeyleri de al kızım, şu bizim odadaki abajurları da al. Ay her şey karıştı her şey ne yapacağız!"

"Anne bir sakin ol ya. Babam nerede?"

"Eşyaları arabaya yüklemeye çıktı. Hadi abajurları da al gel çabuk."

Bugün o gündü... Bu şehirdeki son günüm, sevdiğim insanlarla aynı topraklarda geçirdiğim son günüm. Birazdan buradan çıkacak, arabaya binecek ve bir saat içinde artık bu şehrin hiçbir toprağında yer almayacaktım. İki gün boyunca tek yaptığım odamda oturmak ve düşünmekti... Camdan dışarıyı izlemek, onları kapımın önünde hayal etmek, onlarla konuştuğumu hayal etmek... Oysa ne kapımın önüne gelmişlerdi ne de aramışlardı. Üstelik şu an benim bir telefonum bile yoktu. Onları iki gündür ne görüyor ne duyuyordum. Ne halde olduklarını bilmiyordum, fakat bildiğim bir şey vardı... Bana çok kırgınlardı. Bunu adım gibi biliyordum.

"Getirdim, bir şey kalmadı değil mi? Koltukları nakliyatçılar mı gelip alacak?"

"Evet, biz çıktıktan sonra arayıp haber vereceğiz, gelip alacaklar. Sen arka koltuğa geç kızım. Ben şu son çantayı da alıp geleyim."

"Tamam baba."

Babam hızla eve girdiği sırada annem elinde bir koliyle evden çıktı, koliyi arabanın bagajına koyarken ben son kez derin bir nefes alıp sokağa baktım. Onur'u, Burak'ı, Mert'i asla göremeyeceğim bu sokağa... Sonra evime doğru döndüm. "Güle güle..." diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin kızım?" diye sordu babam. Omuz silktim.

"Hiç..."

Arabaya doğru isteksizce yürüdüm, arabaya bindiğimde neredeyse ağlayacaktım. Kimse ama kimse neler hissettiğimi anlayamazdı. Arka koltuğa oturduğumda annem ve babam son eşyaları kontrol ederlerken şöylece bir düşündüm ve o an hayatımda ilk defa kendime dair bir şey fark ettim.

Ben güçlüydüm...

İnsanın kendi kendine güçlü olduğunu itiraf etmesi kolay değildir. Kimileri bunu egoistlik sanır, kimilerine göre ise güçlülük koca bir yalandır. Güçsüzüm demek kolaydır, oysa güçlüyüm demek dünyanın en zor itirafıdır... O an bunu hayatımda ilk defa bu kadar net hissediyordum, ben güçlüydüm. Bunu kendime defalarca söylemek istiyordum, güçlüyüm diye bağırmak istiyordum. Evime son kez baktım ve düşündüm.

İsmim Zeynep, kendime dair bildiğim tek şey bu. Doğdum, nerede doğduğumu bile bilmiyorum. Hastanede mi doğdum yoksa evde mi? Sezaryen mi doğdum normal mi? İlk kelimem ne oldu, ilk kez ne zaman yürüdüm, çok ağlar mıydım? Bilmiyorum... Biyolojik annem tarafından doğar doğmaz terk edilmişim, Onur'un annesine bırakılmışım. Beni korumak için bir gece bir otobüse bindirmişler beni, kilometrelerce öteye yollamışlar. Aylarca bir çocuk esirgeme kurumda kalmış ve aileme verilmişim. Büyümüş, bugüne kadar gelmişim.

Dostum olacak insanlarla, aşkım olacak insanla dünyanın en kötü intikam oyununda iğrenç bir insanın yemlerinden biri olmuşum. Âşık olmuşum, ayrı kalmışım. Kurşun yemiş, ölmemişim. Yaşamış, ölmekten beter olmuşum. Her şey bitti derken, bana tüm bunları yapan insanın gerçek babam olduğunu öğrenmişim. Ağlamışım, ama sesimi çıkarmamışım. Sırf onları korumak için dostlarımdan ve aşkımdan ayrılmaya karar vermişim, valizimi hazırlamışım. Başka kim, ha? Kim yapardı tüm bunları? Başım hep dik olacak, başım her zaman havada olacak. Kimsenin önünde eğilmeyecek, kimseye başımı eğmeyeceğim. Pes etmeyeceğim, gerekirse her şeye katlanıp bir kez bile üzüldüğümü dudaklarımın arasına getirmeyeceğim. Evet yoruldum, ama dinleneceğim bir kez daha yorgunum demeyeceğim. Çünkü ben güçlüyüm, bir kez dedim iki kez dedim, üç kez dedim ama gerekirse bunu kendime binlerce kez daha söyleyeceğim.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

Ben güçlüyüm.

"Araba çalışmıyor!"

"Ne? Ne demek çalışmıyor ya!"

Düşüncelerimden annem ve babamın bağrışmasıyla sıyrıldığımda babam arabanın gazına basıyor ama araba hiçbir karşılık vermiyordu. Babam öfkeyle eğilmiş bir şeylerle uğraşıyor annem ise şok içinde babamı izliyordu.

"Yahu çalışmıyor işte!" diye söylenerek sinirle arabadan indi babam. Kaşlarım çatılı bir şekilde bir anneme bir de arabanın önünü açmış arabayla uğraşan babama baktım.

"Çalışmıyor derken... Ne olmuş ki?"

"Ne bileyim kızım, baban sinirden ne olduğunu bile söylemiyor ki! Ah ben dedim ah hazırlıksız gidiyoruz bir şeyler çıkacak dedim!"

Dakikalarca babamın arabayla uğraşmasını izledik, fakat babam arabayı bir türlü çalıştıramayınca bir oto tamirci çağırdı. Annemle eve girip oto tamircinin arabayı düzeltmesini beklediğimiz sırada misafir gibi bomboş evin koltuklarında oturuyorduk.

"Yok," diyerek içeri girdi babam, "Olmuyor... Oto tamirci aldı arabayı yerine götürdü... Yarına kadar yapılamazmış."

"Ne demek yarına kadar yapılamazmış!" diye ayağa kalktı annem şok içinde.

"Yapılamıyormuş... Yerinde yapması gerekiyormuş işte."

"E ne yapacağız şimdi?"

"Yapacak bir şey yok... Koltuklar yataklar duruyor... Bu gece yatar yarın arabayı alır gideriz..."

"E, ev sahibi bugün bize evi göstermek için eve gidecekti!"

"Tamam, arar söyleriz yarın gelsin..."

Sanki evren bana bir mesaj veriyordu, gitme kal Zeynep diyordu... Evren kazağımın arkasından beni tutmuş gitmemem için beni arkaya çekiyordu... Oysa bu işin evrenle hiçbir alakası yoktu, kararlıydım, o kazağı oradan kurtaracak ve gidecektim...

"Zeynep hadi! Hadi kızım babanın arabası geldi, geç kalacağız!"

"Tamam anne!"

Babam sabah erkenden uyanmış arabamızı almaya gitmişti. Neyse ki evrenin oyunu kısa sürmüştü, sabah yola çıkacak öğleden sonra orada olacaktık. Aceleyle evden çıkıp arabaya bindiğimde annem koşarak arabaya doğru ilerliyordu. Aklım hâlâ Onur, Burak ve Mert'teydi. Bu kadar çabuk kabullenmeleri, bu kadar sessiz olmaları beni üzüyordu... Ama bunu isteyen bendim.

"Her şeyinizi aldınız... Değil mi?" diye sordu babam soğuktan kızarmış yüzüyle.

"Aldık..." diye mırıldandığımda her şeyimi bu şehirde bırakarak gidiyor olduğumu biliyordum. Babam arabayı çalıştırdı, araba bu sefer çalıştı... Artık bize engel olabilecek hiçbir sorun kalmamıştı. Evin önünden yavaş yavaş uzaklaşırken gözlerim odamın camında-

dı... Onur'un odamın camına tırmanışını hayal ederken gözlerimin dolduğunu hissettim. Sokaktan çıktığımızda ise artık her şeyin bittiğini biliyordum.

"Bu neden geri geri geliyor!" Annemin bağırışıyla birlikte büyük bir sarılışla öne doğru sıçradığımı hissettiğim an tüm düşüncelerim durdu. Araba ani bir sarsılmayla durduğunda şok içinde anneme, babama ve yola bakıyordum. Öndeki arabanın bize nasıl çarptığına anlam veremez derecede şoktaydım.

"Ne oluyor ya!" diyerek öfkeyle arabanın kapısını açtı babam. Korna sesleri, araba alarmı sesleri ve bağırışlar birbirine girdiğinde etrafımızda dönen kaosu izliyordum. Ne oluyordu!

"Anne ne oldu Allah aşkına!"

"Öndeki adam geri geri gelip bize çarptı!"

"Ne?"

Annem bağırmaya hazır bir halde arabadan inerken olan biteni şok içinde arabanın içinden izliyordum. Dakikalar geçti, dakikalar... Babam dakikalarca öndeki arabanın şoförüyle tartıştı. Polisler geldi, halk etrafımıza toplandı ve olabilecek en kötü senaryo oldu. Adamın arabası önümüzdeydi, adamın karısı çarpışma sırasında nasıl olduysa bayılmıştı ve ambulans gelmiş olmasına rağmen kadın ayılmıyordu!

"Adam geri geri gelip bana çarptı diyorum yahu!" Babam derdini polislere anlatmaya çalışıyor fakat polisler haklı olarak bu olaya inanmıyordu.

"Bizimle karakola gelmeniz gerek. Kamera kayıtları incelenecek, tutanak tutulacak fakat kazada hastanelik olan ve hâlâ ayılmayan bir kadın var... Karakolda sizden ifade almamız gerekiyor."

"Tamam, yapacak bir şey yok, Allah kahretmesin şu olanlara bak ya!"

Ne mi oldu? Arabamız çekildi, annem babamla karakola giderken beni zorla iki sokak ötedeki evimize yürüyerek geri dönmeye ikna ettiler. Yürüyerek ve içimden bol bol söylenerek sinirle eve geri döndüm. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra boş evimizin koltuk-

larından birine oturdum. Ellerimi kucağımda birleştirip gözlerimi yerdeki parkeye diktim... Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum fakat düşünceler beynimin içini tırmalıyordu. "Olabilir Zeynep, sakin ol." diyordum kendi kendime. Olabilirdi, aksilikler herkesin başına gelebilirdi. Tamam, iki gün üst üste olması garipti... Ama olabilirdi. Sakin olmalıydım, sakin olmalıydım, sakin olmalıydım, sakin olmalıydım. Tamam, olamıyordum! Ama olmalıydım...

"Oynamak istiyorsan oynayalım evren." diye söylenerek koltuğa uzanıp gözlerimi kapattığımda uyumaya hazır haldeydim. Günlerdir doğru düzgün uyumamış bol bol düşünmüştüm... Koltuğa yattığım an dünyadan sıyrılmayı o kadar yoğun istiyordum ki uykuya dalmam kısa sürmüştü. Annem ve babamın sesiyle uyandığımda odanın kapkaranlık olduğunu gördüm.

"Bir kamera kaydının incelenmesi bu kadar uzun sürer mi ya? Bu kadar uzun sürer mi Allah aşkına! Alt tarafı bir görüntüye bakıp bizi salacaklar!"

"Adamlara saatlerce dil döktüm bir de... Anlattım, biz taşınacağız dedim, anlamadılar. Kamera arızalanmış da bilmem neymiş..."

"Anne?" Uykulu gözlerimi zar zor açmaya çalıştığım sırada annemler odanın ışığını açtı. İnanılmaz derecede yorgun ve sinirli görünüyorlardı. Babam hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldiğinde şaşkınlıkla onu izledim.

"Ne oluyor? Gitmiyor muyuz?"

"Yok kızım baban bu yorgunlukla nereye gidecek... Adamı cinayet işlemiş gibi sabahtan beri sorguluyorlar... Tövbe estağfurullah ya."

"Sabahtan beri sorguluyorlar mı? Anne ne sorgusu ya? Alt tarafı ufak bir kaza?"

"Hem mobese kayıtlarında sorun olmuş hem de adamın karısı akşama kadar baygındı. Ayıltamadılar bir türlü. Maşallah kaza yapsak da bayılsam diye bekliyormuş."

"Eee ne yapacağız şimdi?"

"Yarın sabah yola çıkacağız, başka çaremiz yok... Ben gidip yatayım Zeynep, sen de yatağında yat kızım. Sabah biz seni uyandırırız."

Odasına çıkan annemin arkasından bakakaldığımda kafamın içi yine binlerce söylenmeyle doluydu. Öfkeyle ayağa kalkıp sert adımlarla merdivenlerden çıktım. Bomboş odama girip nakliyatçıların hevesle almayı beklediği boş yatağıma yatmak üzere pantolonumu çıkardım. Kazağımla yatağa uzanıp uyumaya devam etmeyi beklediğim sırada gözlerim odamın camına kaydı... Gökyüzünden görünen aya baktım. İçimden o çok sevdiğim şarkının sözleri bir kez daha geçiverdi, "Güneşi ararken peşini bırakmaz ay..." Sanki ayın ışığı gözlerime kodlanmıştı. Nereye gidersem gideyim peşimden gelecekti ve ne zaman başımı gökyüzüne çevirsem onu görecektim. Onu görecek ve Onur'u düşleyecektim... Oysa artık buna izin vermemeliydim. Bunu kabullenmemeliydim. Gökyüzüne arkamı dönüp odamın duvarına baktığımda ise Onur'un aylar önce kâğıttan kestiği harflerle duvarıma yazdığı o şarkı sözlerini gördüm...

"Ay benim, gece senin..."

Onur önümdeydi, arkamda, sağımda solumda, gözümü kapattığımda bile göz kapağımın ardındaydı. O benim her yerimi sarmıştı, sarmadığı hiçbir yer yoktu. Sahip olduğum boşluklar bile onunla doluydu. Çaresizdim, ondan kaçış yoktu. Fakat yine de koşacak ve ondan uzaklaşmaya çalışacaktım. Bu onu korumak için yapabileceğim tek şeydi... Ve ben bunu yapacaktım... Gözlerimi kapattım, karanlıkta bile onu görüyordum fakat en azından onu karanlıkla bastırmaya çabalıyordum. Elimden gelen tek şey buydu ve bunu yapmaya kararlıydım.

"Zeynep! Hadi kızım, geç kalmayalım!"

"Geliyorum!"

Aynı sabahı üçüncü kez yaşıyorduk. Üçüncü kez bu merdivenlerden son kezmiş gibi iniyordum, üçüncü kez bu evin kapısından son çıkışımmış gibi çıkıyordum... Ama sanırım bu sefer bu gerçekten de bir vedaydı...

"Hadi kızım, bu sefer de bir aksilik çıkarsa baban taşınmaktan vazgeçecek ben söyleyeyim!" Gözlerimi devirerek kapıdan çıktığımda havanın yine ve yeniden yağmurlu olduğunu gördüm. Kazağımın kapüşonunu kafama geçirip arabaya doğru ilerledim. Arabanın arka kapısına oturduğumda babam sürücü koltuğundaydı ve elindeki telefonla uğraşıyordu.

"Allah Allah..." diye söylendiğinde merakla ona baktım.

"Ne oldu baba?" O sırada annem de her şeyini almış ve bir kez daha arabadaki yerini almıştı.

"Adam telefonu açmıyor..." diye söylendi babam sıkıntıyla.

"Kim?"

"Ev sahibi... Arabaya bindiğimden beri yedinci arayışım."

"Telefonu mu kapalı?"

"Yok... Çalıyor ama açmıyor."

"Bir daha ara!" diye üsteledi annem telaşla. Babam telefonundan aynı numarayı çevirip bir kez daha kulağına dayadı. Telefon kulağında uzunca bir bekleyişten sonra yüzünde umut dolu bir ifade oluştu.

"Heh," dedi, "Alo!" Adam sonunda telefonu açmıştı.

"Evet evet, ben arıyordum... Biz şimdi yola çıkmak üzereyiz ustam... Yaklaşık beş saat sonra orada oluruz." dedikten sonra karşı tarafın cevabını dinledi. Cevabı duyduktan sonra sinirle kaşlarını çattı.

"Yahu ne demek evi başkasına verdim!" Babamın cevabını duyduğum an şok içinde anneme baktım.

"Beyefendi bize söz verip evi başkasına nasıl verdiniz Allah aşkına!"

"Yapmayın yahu dün size haber verdim durumumuzu!"

"Yahu ne dolandırıcısı..."

"Alo?"

"ALO?"

Babam şok içinde telefonunun ekranına bakarken karşı taraf aramayı çoktan kapatmıştı! Bu artık son noktaydı... Bu kadar aksiliğin üst üste

gelmesi dünyanın en anormal durumuydu. Bir de bu yetmezmiş gibi annem ve babam sinirden kavga etmeye başlamışlardı, harika.

"Benim suçum mu şimdi bu!" diyordu babam.

"İşimizi sağlama almadan evi kesinleştirmeden gidilir mi başka şehre!" diye bağırıyordu annem... Harika, gerçekten harika...

"Tamam, tamam!" dedi babam tahammülsüz bir şekilde ellerini havaya kaldırarak, "Şimdi şöyle yapıyoruz... Ben Eskişehir'e tek başıma gidiyorum. Emlakçıdan bana evleri gezdirmesini istiyorum, bulursam sizi almaya dönüyorum. Bulamazsam bir gece otelde kalıp ev aramaya devam ediyorum. Siz de gidin Aytenlerde filan kalın Zeynep'le... Boş evde kalmayın."

"İyi madem... Şu bizim küçük valizleri bırak da sen bizi almaya dönme hiç. Ev bulursan biz atlar otobüse geliriz. Haber ver bize... Zeynep hadi."

"İyi yolculuklar baba..." diyerek hayal kırıklığı ve bıkkınlık içinde arabadan bir kez daha indiğimde babam annemle benim küçük valizlerimizi arabadan indiriyordu. Babama sıkıca sarılıp annemin peşinden eve girdiğimde o kadar yorulmuştum ki neredeyse evin parkelerine uzanıp kalacaktım.

"Zeynep hiç içeri yerleşmeyelim kızım... Babanın dediği gibi, Ayten Teyze'ne gidip bu gece orada kalalım. Hem onun altın günü vardı bugün, kaçıracağım diye üzülüyordum. Bizi görünce çok sevinir." Evet anne, ben de bayılırım altın günlerine!

"Anne ya..." dedim yüzüne yalvaran gözlerle bakarken, "Sen Ayten Teyze'de kalsan... Ben yine burada kalsam bu gece... Olur mu?"

"Yahu kızım bomboş evde tek başına ne yapacaksın?"

"Yatağım yerinde duruyor, bir gece zaten..."

"Belki baban bir gecede bulamayacak. İki geceye uzayacak..."

"Bir şey olmaz, iki gece boş evde kalsam ne olur sanki... Hadi anne, lütfen. Hem kafamı dinlerim."

"Biz senin kafanı şişiriyoruz yani." Anneme gözlerimi devirdiğimde istemeye istemeye gülmeye başladı. "Tamam tamam, hadi kızım...

Ben çıkıyorum. Eğer korkarsan atla taksiye Ayten Teyze'ne gel. Tamam mı? Bak senin şu yeni cep telefonu işini de halledemedik, ev telefonunu da valizlere koymuştum. Nasıl arayacağım ben seni?"

"İki gün konuşmayıversek anne... Ne olacak sanki?"

"Zeynep senin bu başıboş halin beni öldürüyor..."

"Şaka şaka!" dedim annemi yanaklarından öperek, "Ben birazdan çıkıp telefon bakmaya giderim... Hattımın üzerine taksit yaptırarak bir telefon alırım. Sonra da bir hat alır seni ararım, sen merak etme."

"Bak üç saat içinde beni aramazsan beni burada bulursun!"

"Tamam anne!"

"Hadi görüşürüz o zaman..."

Annem zar zor beni evde bırakıp gider gitmez kapıyı kapatıp koridora oturdum... Yaşadığım şu son üç günü düşünmeye başladım. Sanki evren burada kalmam için savaş veriyordu. Önce arabanın bozulması, sonra saçma sapan bir kazaya karışmamız, sonra ev sahibinin evi başkasına vermesi... Tüm bunlar resmen evrenin ben burada kalayım diye savaş vermesinin göstergesiydi. Üst üste öyle aksilikler olmuştu ki sanki birileri biz uyurken hep işlerimizi bozmuştu.

"Bir dakika..." diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. Aklıma gelen senaryoyu şok içinde düşündüğümde bir şok daha yaşadım o an. Tabii ya! Ah! Ne salağım ben! Ne kadar aptalım! Beyinsiz bir geri zekâlıyım ben! Onlar yapmıştı, her şeyi ama her şeyi onlar yapmıştı! Arabayı bozan da onlardı, o saçma kazayı yapmamıza sebep olan da onlardı! Ah...

"Allah'ım!" Öfkeyle ayağa kalkar kalkmaz evin kapısını açıp hızla yağmurun içinde sokağa attım kendimi. Yanımda ne telefonum vardı ne başka bir şeyim. Direkt olarak bu yağmurun içinde gerekirse yarım saat yürüyecek ama Onur'un evine gidip hesap soracaktım. Bana gitme kal demelerini anlardım, ama bu yaptıklarını anlayamazdım! Sokakları geçtim, caddeleri geçtim, yağmurdan bu saatte bile karanlık olan bu puslu havada kulağımın dibinde bir korna sesi duydum bir anda.

"Pardon..." diyordu yağmurdan zar zor duyduğum bir ses, "Sizi gideceğiniz yere bırakayım, hava çok kötü!" Şu hale bakın ya, caddenin ortasında bir araba yanımda durmuş bana sizi gideceğiniz yere bırakayım diyordu!

"Teşekkürler!" dedim öfkeyle. Hızlı adımlarla yürümeye devam ettiğim sırada araba da yanımda ilerliyordu.

"Çok ıslanmışsınız, gelin bırakayım!" Sesini yağmurda tam olarak algılayamadığım gibi bir de camını açmadan konuşuyordu benimle, kimle konuştuğumu bile göremiyordum.

"Lütfen gider misiniz, ben gayet iyiyim!" dedim sırılsıklam bir halde. O an yanımdaki camın açıldığını fark ettim.

"Zeynep, Zeynep tamam bu kadar şaka yeter, ciddiyim, hasta olacaksın! Bin şu arabaya!"

"Ne?" Şok içinde yana döndüğümde direksiyonun başındaki Onur'u gördüm. Ona inanamaz gözlerle baktığımda bana başıyla yan koltuğunu işaret ediyordu.

"Onur... sen..." diyerek donakaldığımda arabasını durdurup aşağı indi. Beni elimden tutup arabaya doğru çekerken bir yandan konuşuyordu fakat ben bir adım bile atmıyordum.

"Zeynep, hadi güzelim... Sırılsıklamsın. Arabaya bin."

"Arabaya filan binmeyeceğim... Seninle konuşmaya geliyordum. Madem buradasın, konuşalım!" dedim yağmurdan sesimi duyabilmesi için bağıra bağıra.

"Tamam bin, arabada konuşalım!"

"Burada konuşacağız!" dedim inatla kollarımı göğsümde birleştirdiğimde. Deli gibi üşüyordum tam şu an.

"Zeynep arabaya binelim, konuşacağız. Söz veriyorum. Hadi, lütfen..."

"Binmeyeceğim Onur! Yaptığınız her şeyi biliyo... AH! Onur ne yapıyorsun! Bırak beni!" Beni bir anda kucaklamıştı, arabaya doğru ilerlerken şok içindeydim!

"Seni arabaya bindiriyorum!"

KARANTİNA - III

"Onur bırak beni!"

Beni arabanın arka koltuğuna oturttuğunda şok içinde yanımdaki Burak'a ve ön koltuktan el sallayan Mert'e baktım.

"Ne yapıyorsunuz siz!" dedim öfkeyle.

"Seni kaçırıyoruz..." diye mırıldandı Onur.

Şok içinde tek tek yüzlerine baktığımda Onur çoktan yola çıkmıştı. Şu an ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, onlara nasıl kızmam gerektiğini, onlara nasıl engel olmam gerektiğini hatta onlara engel olup olmamam gerektiğini bilmiyordum...

Tek bir bildiğim vardı, ben şu an tam olarak kaçırılıyordum.

Burası sihirli bir evrendi,
bambaşka hayatlar yaşayıp
aynı şarkıların aynı cümlelerinde
kendimizi buluyorduk.

19. Bölüm

Bir Devrin Kapanışı

Bu sefer ışıklar karanlıkta bile yanmıyordu.

Sırılsıklam olmuş saçlarımın her bir telindeki yağmur damlaları arabanın koltuğunu ıslatırken arabanın içinde garip bir sessizlik vardı. Sanki herkes konuşmaktan korkuyordu, sanki herkes konuşmanın getireceği sonuçlardan korkuyordu... Sessizliğin tek sebebi korkuydu.

"Bu senin," diye mırıldandı yanımda oturan Burak bana elinde bir telefon uzatırken. Kaşlarımı çatarak eline baktığımda üçü de vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Bu ne?"

"Telefon."

"Ne olduğunu biliyorum Burak, bana neden bir telefon veriyorsun?" Gözlerim sorar bir şekilde aynadan beni izleyen Onur'un gözlerine baktı.

"Zeynep," diye söze girdi Onur ön koltuktan, "Sana bir telefon aldık. Şu an sinirlisin, biliyorum. Ama telefonu kabul etmek zorundasın. Bizi kendinden habersiz bırakmaya hakkın yok."

"Ben zaten bir telefon alacaktım."

"Tamam, biz senden önce davrandık. Sana bir de hat aldık. Ve önceki hattını iptal ettirip aynı numarayı kullanabilmen için çok

uğraştık... Sen muhtemelen kendine yeni bir numara alacaktın ve bize bu numarayı vermeyecektin... Değil mi?"

Gözlerim uzun uzun Onur'un aynadaki gözlerini izledi. Hiçbir cevap veremediğim sırada Burak bana bir sırt çantası uzattı. Elindeki telefonu bile almamış, yorgun bir halde sırt çantasına bakarak anlam vermeye çalıştım.

"Bu da senin..." diye mırıldandı Burak, "Sana bir sırt çantası ve birkaç parça kıyafet aldık." Onları kırmaya, reddetmeye hakkım yoktu. Üçü de o kadar tereddütlü ve korku içinde konuşuyorlardı ki başımı sallayarak telefonu da çantayı da aldım.

"Teşekkür ederim..." deyiverdim yalnızca.

"İşte bu be! İşte bu! Ben kazandım, hani Zeynep çantayı da telefonu da almazdı Mert kardeşim! En kısa zamanda iddianın gerekliliğini yerine getiriyor ve bana o maç biletini alıyorsun!" Burak beni sevinçle yanağımdan öperken ona inanamaz bir yüz ifadesiyle baktım.

"İddiaya mı girdiniz?"

"Evet, yani... ikimiz. Onur'un haberi yok." Gözlerimi devirerek derin bir iç çektim ve arkama yaslandım.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Bu sefer annem ve babamdan habersiz hiçbir şey yapamam..." Onur'un gözleri yine aynadan benim gözlerimi buldu.

"Abant'a... Merak etme, yalnızca bir gece kalacağız... Annenin evde olmadığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun? Ha, sürekli evimizi gözetlediğinizi, arabamızı bozduğunuzu, bizi bir kaza olayına karıştırdığınızı unutmuşum..." diye mırıldandığım sırada Burak şok içinde yüzüme baktı.

"Ne kazası, ne arabası bizim hiçbir şeyden haberimiz yok!" derken Onur elini kaldırıp Burak'ın sözünü kesti.

"Uzatma Burak, anlamış işte."

"Ne kazası abi saçmalamayın!" Onur ve Mert gözlerini devirirken Burak hâlâ rol yapma derdindeydi.

"Burak eğer anlamazsa yalan söyleyecektik, anlamış işte!" diye düzeltti Burak'ı Mert.

"Ciddi ciddi nasıl anladın Zeyno ya? Birimizi mi gördün?" Omuz silktim.

"Tahmin ettim... Tüm bunları yaptığınız yetmezmiş gibi sizin yüzünüzden tutmak üzere olduğumuz evi de kaçırdık... Adam bizim gelmeyeceğimizi sanıp evi başkasına vermiş." Onur ve Mert anlam veremediğim bir şekilde birbirlerine baktıkları sırada Burak lafa atladı.

"Ne başkasına vermesi, evi de biz tut..."

"Burak!"

"Burak, abiciğim sen bir cam aç, hava al Allah aşkına iyi misin ya!"

"Ne?" Şaşkınlık içinde olanları izlerken anladığım şeye inanamıyordum. Evi tutamamamız da mı onlar yüzündendi? Evi de mi onlar tutmuştu!

"Evi siz mi tuttunuz?" dediğimde sesimdeki öfkeyi bastıramıyordum. Onur aynadan bana "Beni affet" dercesine bakarken yüzümün yandığını hissediyordum.

"Yapmak zorundaydık..." diye söze girdi Onur, "Bize bir şans daha vermek, zaman tanımak zorundaydın. Seni bir şekilde bir süre daha burada tutmamız ve bir günlüğüne bile olsa alıp götürmemiz gerekiyordu. İyice konuşmamız gerekiyordu..."

"Keşke bunu gelip benimle konuşarak yapmayı deneseydiniz! Arabamızı bozarak, bize kaza yaptırarak, evimizi tutarak değil! Normal insanlar gibi."

"Keşke sen de kaçar gibi apar topar gitmeseydin Zeynep," dediğinde Onur'un sesindeki üzüntüyü ve öfkeyi duyabiliyordum, "Normal insanlar gibi."

Gözlerimi aynadaki gözlere çevirdim bir kez daha. O yola bakarken bir süre onu izledim... O da kızgındı, kızgın olan tek taraf ben değildim. Haklı mıydı, evet o da haklıydı... Bir kez daha arkama yaslanıp sessizce yola çevirdim başımı. Onur arabada oluşan sessizliğin üzerine radyonun sesini açtığında Kaan Boşnak'ın sözleri çarptı kulağıma.

"Sen kendinle kal ne olur..." diyordu, **"Ne olur... Bizim için..."**

"Abant'a vardığımızda tüm kızgınlıklarınız, öfkeniz, korkularınız bu arabanın içinde kalacak tamam mı abi? Arabaya geri dönene kadar her şeyi unutmanızı istiyorum." Mert konuşurken başımı arabanın camına yaslamış öylece düşünüyordum.

"Valla sana bana uyar da... Bu ikisi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Gözlerim yoldaydı fakat yolu izlemiyor düşüncelerimi izliyordum... Benden vazgeçmek istemiyorlardı ve sanki ben onlardan vazgeçmeyi çok istiyormuşum gibi bana birlikteliğimizin ne kadar güzel olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. Bu çabalarını görmek bana hüngür hüngür ağlama isteği veriyordu. Ben istemez miydim tüm ömrümü onlarla geçirmek, ben istemez miydim hep yanlarında olmak? Ama dediğim gibi... Bu imkânsız bir kompozisyondu. Gözlerimi kapatıp kendimi yalnızca şarkılara odakladığımda her yerimin ağrıdığını fark ettim... Gecelerdir doğru düzgün uyuyamıyordum.

"Ne yaptıysam kendime yaptım, gördüm günümü." diye devam ediyordu Kaan Boşnak şarkısına. *Burası sihirli bir evrendi, bambaşka hayatlar yaşayıp aynı şarkıların aynı cümlelerinde kendimizi buluyorduk.*

"Galatasaray kimle eşleşmiş gördünüz mü?"

"Kimle?"

"Moskova'yla eşleşmiş."

Onları böyle sıradan şeyler konuşurken dinlemeyi o kadar istemiştim ki... Bu benim hayalimdi. Hayalim sevdiğim insanların sıradanlaşmasıydı, normalleşmesiydi. Çünkü sıradan konuşmalar dertsiz konuşmalardır. Sıradan insan dediğimizdir aslında en mutlu insan... Onlar öylece futboldan bahsederlerken Onur'un gözlerinin hâlâ aynadan beni izlediğini görebiliyordum. Gözlerimi bir kez daha kapattım ve onları dinlerken yolun geçip gidebilmesi için güzel bir uykuya daldım.

"Zeynep... Uyan güzelim, geldik."

"Ya biraz daha uyuyayım..."

"Tamam, gel... Kucağımda taşınmak istiyorsun belli ki..."

Onur'un kolları beni sarıp kucağına alırken sıcak arabanın içinden çıkıp da kendimi buz gibi bir havada bulunca şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Bu halime kendi aralarında gülüşmeye başladıkları sırada buz gibi bir denize bir anda atılmış gibiydim. Abant karlar içindeydi! Yüzüme çarpan kar taneleri beni üşütürken buranın güzelliğine hayran kalmıştım. Uzun zamandır böyle bir güzellik görmemiştim... Onur beni kucağına almış Abant'ın bungalov evlerine doğru götürürken hayranlıkla etrafı izliyordum.

"Beni indirebilirsin." diye mırıldandım

"Gerek yok, o kadar hafifsin ki kucağımda olduğunu fark etmiyorum bile."

"Onur, siz bekleyin biz anahtarları alıp gelelim." Burak ve Mert bizden ayrılırken Onur beni ısrarla bırakmayıp bir bungalov evin önüne yaslandı.

"Onur, beni gerçekten bırakabilirsin."

"Zeynep, seni gerçekten bırakmayacağım." Yüzüme bakıp güldüğü sırada her şey o kadar güzeldi ki kararım değişmek üzereydi. Ama buna izin vermemeliydim.

"Yarın sabah gideceğiz... Değil mi?"

"Eh, yani... Öğlene kadar çıkmış oluruz. Acelen mi var?"

"Evet. Babam Eskişehir'den dönüp bizi alacak, ya da biz otobüsle onun yanına gideceğiz..." Onur moral bozukluğuyla onaylamaz bir bakış attı yüzüme.

"Hâlâ gitmeyi düşünüyorsun yani..." Başımı salladım.

"Gideceğim..."

"Neyse," diye mırıldandı konuşmamızdan rahatsız olarak, "Bunları şimdi konuşmayalım."

"Onur, tut abi atıyorum!"

"Atma oğlum kucağımda Zeynep var görmüyor musun?"

"Aman sakin ol zarar vermeyiz Zeynep'ine!" Burak gülerek yanımıza gelip Onur'un eline bir anahtar tutuşturduğunda Burak bana

göz kırparak yanımızdaki bungalovun kapısını açmaya gitti. Mert de bize el sallayıp içeri girerken Onur kucağından beni indirmemeye ısrarcı bir şekilde zar zor kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Onur, bence artık inmeliyim. Baksana kapıyı açamıyorsun! Abartma."

"Sence açamıyor muyum cidden?" deyip çarpık bir gülüşle kapıyı bir anda açtı ve bana göz kırptı. İstemeden ona gülmeye başladığımda evin içine girmiştik. Tahtadan yapılma bir eve göre inanılmaz güzeldi... Elektrikli bir şöminesi bile vardı. Ben eve hayranlıkla bakarken Onur beni nihayet kucağından indirdi, ama yatağın üzerine.

"Hmmm," diye mırıldandım, "Yere bırakamaz mıydın?"

"Yerde sırtın acırdı."

"Yere sırt üstü bırakmayacaktın herhalde. Ayaklarımın üzerine bırakacaktın."

"Ama az önce uykun vardı..." derken yatağın başında durmuş hayranlıkla beni izliyordu. Saçları kar tanelerinden ıslanmış bu haliyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum.

"Uykum kaçtı."

"Öyle mi?" Yatağa, yanıma uzandığı sırada bir anda utançla yataktan fırlayıp ayağa kalktım. Onur utangaçlığıma kahkahalarla gülerken evin içinde gezmeye başladım.

"Bu elektrikli şömine ne güzelmiş, kaç para acaba..." Onur bir kahkaha daha attı.

"Bunu ancak bir Türk düşünebilirdi." dediğinde ona gözlerimi devirdim.

"Bunu düşünmeyen insan var mıdır acaba?" Onur o sırada yatakta yatmış beni izliyordu. Ondan başka şeylere odaklanabilmek için odanın içine bakıyordum. En sonunda Onur'un benim için getirdiği sırt çantasına çarptı gözüm.

"Neler getirdin bana..." diye mırıldanarak çantanın içini açtım.

"Bak bakalım..."

"Şapka... Ah, güzelmiş." Çantadan bana getirdiği kırmızı örgü şapkayı çıkarıp saçıma taktığımda karşıdaki aynadan kendime baktım. Berbat görünüyordum.

"Çok yakıştı. Tahmin ettiğim gibi."

"Saçmalama, hiç yakışmadı!"

"Klasik Zeynep özgüvensizliği... Sana bu zamana kadar yakışmayan tek bir şey görmedim. Ve sen hâlâ hiç yakışmadı diyebiliyorsun..." Onur yataktan kalkıp yanıma geldiğimde çantanın içinden bordo bir mont, kırmızı bir atkı ve tişört modelinde tatlı bir gecelik çıktı.

"Hepsi çok güzel. Teşekkür ederim." diye mırıldandığım sırada Onur yerde yanıma oturmuş başını omzuma koymuştu.

"Teşekkür mü edersin?" dediğinde dudakları dudaklarıma çok yakındı. Yüzüm alev alev yanıyordu!

"Hı hı..." Onur dudaklarını yavaşça dudaklarıma değdirdiği sırada anlamsız bir şekilde kendimi geri çektim.

"Dışarı çıkmayacak mıyız?" Onur birkaç saniye yüzüme anlam vermeye çalışarak baktıktan sonra başını salladı.

"Çıkacağız. Çıkalım mı?" Başımı salladım.

"Evet, çok güzel kar yağıyor..." Onur hayal kırıklığıyla ayağa kalkıp bana elini uzattı.

"Doğru söylüyorsun. Akşama kalmayalım... Şimdi bile hava pek aydınlık değil."

Ayağa kalkıp bana aldığı kırmızı montu, atkıyı ve şapkayı üzerime geçirdikten sonra telefonumu ve cüzdanımı sırt çantasına atıp sırtıma taktım. Onur da kendi çantasından çıkardığı lacivert boyunluğu boynuna geçirip sırt çantasını taktıktan sonra aynanın karşısında yan yana bulduk kendimizi.

"Çok yakışmış..." diye mırıldandım Onur'un aynadaki yansımasına bakarak.

"Teşekkür ederim." deyince kendimi tutamadım.

"Teşekkür mü edersin?" dedim onun taklidini yaparak. Bana buruk bir gülümsemeyle bakıp kapıya yöneldi. Bana apaçık alınmıştı. Ve haklıydı da... Onu resmen geri çevirmiştim.

"Çıkalım mı?"

"Çıkalım..."

Birlikte dışarı çıktığımız sırada Burak ve Mert'in çoktan çıktıklarını, yağan karın altında bizi beklediklerini gördük. Hava o kadar büyüleyiciydi ki sanki kar tanelerinin yere düşüşleri kulaklarıma güzel birer melodi gibi geliyordu...

"Biraz daha çıkmasaydınız biz gidiyorduk!" Mert söylenmeye başladığında birlikte karlı yolda yürümeye başlamıştık. Hava o kadar kapalıydı ki güneş neredeyse gökyüzünü terk etmişti.

"Yoo gitmiyorduk." diye mırıldanan Burak'a ufak bir kahkahayla karşılık verdiğimde Mert anlam veremez bir ifadeyle Burak'a bakıyordu.

"Abi her seferinde ama her seferinde doğruyu söylemek zorunda mısın?"

"Neden bu konuda yalan söyleyelim ki?" O kadar tatlılardı ki havanın da böyle olmasıyla birlikte bir anda büyük bir mod yükselmesi hissetmeye başlamıştım.

"Ah!"

"Zeynep!" Ayakkabım karda kayarken Onur'un beni belimden yakalamasıyla birlikte Kore dizilerine yakışır bir an yaşadık. Onur beni belimden tuttuğu an sakarlığıma gülmeye başladım. Onur beni endişeyle kaldırırken üstümdeki karları elimle temizlemeye çalışıyordum.

"Teşekkür ederim." Bir an kendini tutamayıp bana alınmış olduğunu unutup cevap verdi.

"Teşekkür mü edersin?" Sonra bana alınmış olduğu aklına gelmiş olacak ki yüzü ciddileşti ve yürümeye devam etti.

"Biliyor musun Zeynep," diye söze girdi Mert, "Ben burada doğdum. Yani merkezinde..."

"Ciddi misin?"

"Evet... Burada yaşamıyormuşuz ama. Annemler bir arkadaşlarını ziyarete geldiklerinde annem karda kayıp düşmüş. Ve sancısı gelmiş... Erken doğmuşum ben iki hafta."

"O yüzden böyle beyin fonksiyonlarını tamamen kullanamıyor."

Burak, Mert'in saçlarını okşarken gülmeye başladım. Mert omzunu silkerek Burak'ı kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"İki hafta çok da sıkıntılı değil ya, ne güzel sıradan bir doğum olmamış hem."

"Çok eğlenceli bir doğum olmuş değil mi?" diyen Burak'a gülerek onu uyaran gözlerle baktım ve susmasını anlatmaya çalıştım.

"Ne var ya, o alınmaz bana. Değil mi?" Mert bir kez daha gözlerini devirdiğinde Onur araya girdi.

"Burak şimdi de Zeynep'e kendi doğum hikâyeni anlatsana."

"Ne alaka şimdi o?"

"Anlat anlat... Ya da dur ben anlatayım. Annesi Burak'ı suda doğurmuş."

"Ne?" dediğimde Mert hınçla araya girdi.

"Doğar doğmaz nefessiz kaldığı için bu halde. Şimdi anlamışsındır." Büyük bir kahkaha attığım sırada Onur ve Mert de keyifle gülüyorlardı.

"Hohoho," diyerek taklidimizi yaparak araya girdi Burak, "Çok komik gerçekten. Tamamen çalıntı bir espri."

"Eee Burak," dedim merakla, "Annen kardeşini de mi suda doğuracak? Bu konuda konuştunuz mu? Yanında durup elini tutarsın artık..." Mert ve Onur kahkahalarla gülerken Burak yürümeyi kesip bana hayal kırıklığı içinde baktı.

"Zeynep..." diye mırıldandı, "Bundan beklerdim. Şundan da beklerdim. Ama senden beklemezdim... Gerçekten yazıklar olsun." Kahkahalarla Burak'ın koluna girip başımı göğsüne yasladım.

"Ya saçmalama! Şaka yaptım, özür dilerim!"

"Gördüm ki bu dünyada gerçek bir dostum yokmuş... Sağ olun..." Dediği her şeye gülmekten tepki veremiyordum. Dünyanın en komik tepkilerini veren insanıydı Burak. Daha ilerisini görmemiştim. Konuşa konuşa ne kadar yürüdüğümüzün farkında bile değildik.

Yağan karın altında, sırtımızda çantalarımız, boynumuzda atkılarımız, hayatımızda ilk kez dördümüz bir arada huzur içinde yürüyorduk. Bu da bir diğer hayalimdi... Onlarla uzun uzun yürümek, mantıklı hiçbir şeyden bahsetmemek, sıradan konuşmalar yapmak ve yürümek. Sadece yürümek...

"Işıkları yakıyorlar..."

Onur'un sesini duyduğumda heyecanla başımı salladım. Hava giderek kararıyor ve soğuyordu, yürüdüğümüz orman yolunun ışıkları bir bir yanmaya başlamıştı. Üşümek dünyanın en güzel duygusuydu şu an, çünkü onlarla üşüyordum... Başımı kaldırıp tepemizde yanan ışıklara baktım. Yanan bir ışık, yanan bir umut demekti.

"Biliyor musunuz..." diye söze girdim bir anda. "Anneannem çok değişik, sanatsever, müthiş bir insandı... Bana küçükken ışıkların sihirli olduğunu anlatırdı. Yanan her şey dileklerimizin kabul yoludur derdi. Bir mumun yanında dilek dilemek, güneşe bakıp dilek dilemek, yıldıza bakıp dilek dilemek, aya bakıp dilek dilemek hayatımızdaki karanlıkları aydınlatır derdi bana... Bir gün bir sokakta birlikte yürüyorduk, hava kararmaya başladığı için sokak lambalarını yeni yakıyorlardı. Ben hayranlıkla koca sokak lambalarının yanışını izlerken anneannem kulağıma eğilip şöyle demişti bana, *'Gözlerini ışıklardan, ayaklarını yerden ayırma. Ve hiç unutma, ışıklar sadece karanlıkta yanar...'* Hayatımda o yaşımdan beri daha güzel tek bir cümle duymadım."

Beni hayranlıkla dinledikleri sırada "Hiç düşünmezdim..." diye söze girdi Mert bir anda.

"Neyi?"

"Yıllarca üç kişi olduktan sonra aramıza bir dördüncünün geleceğini ve onu bu kadar seveceğimizi..." Yüzüm ister istemez gülerken içimde öyle büyük bir hüzün ve mutluluk karmaşası savaşıyordu ki tahmin edemezdiniz. İçim acıyordu...

"Ben de hayatıma birilerinin girip de aramızda böyle bir bağın oluşabileceğini hiç düşünmezdim... Dünyanın en asosyal insanıydım, şimdi yanımda siz varsınız..."

"Ve bizi bırakıp gitmek istiyorsun..." Onur ağzının kenarıyla kurduğu cümlesiyle yüreğime büyük bir darbe vururken yutkundum.

"Siz benim her şeyim oldunuz... Ben o adamın genlerini taşıyorum ve eğer onu biraz tanıdıysam yanınızda olduğum sürece durmayacak, beni size bırakmayacak... Size bunu yaşatmak istemiyorum. Artık ben de yoruldum siz de yoruldunuz. Görmüyor musunuz?"

"Zeynep... Eğer bizi düşünüyorsan bizi bırakıp gitmezsin. Çünkü sensiz bir gelecek düşünmüyoruz, anladın mı? Öyle bir planımız yok, öyle bir akışa kapılıp gitmeyeceğiz. Daha nasıl anlatabiliriz bunu sana? Buna izin vermeyiz, vermeyeceğiz? Anladın mı?" Onur bana bunları anlatamadığı için öyle öfkeliydi ki çaresizce derin bir iç çektim.

"Nereye gidersen git, peşinden geliriz." dedi Burak üstüne basa basa.

"Hani en başında Onur sana sormuştu ya... Bizimle misin demişti, sizinleyim demiştin. Sen bunu dediğin gün benim de Burak'ın da kardeşi oldun. Onur'un zaten sevgilisisin... Seni bırakmamızı bekleyemezsin. Bunu kabullenmemizi de bekleyemezsin..."

Acı içinde başımı yere eğdim. Bir yandan yürüyorduk bir yandan onları dinliyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir zaman bu kadar büyük bir bilinmezliğin içinde savaşmamıştım. Hiçbir zaman bu kadar çaresiz, bu kadar plansız, bu kadar fikirsiz kalmamıştım...

"Bunları..." diye mırıldandım, "Şimdi konuşmayalım."

Belki iki belki üç saat daha yürüdük öylece. Ormanın içinde dönüyor ve yolumuzun üstündeki bungalovlarımıza doğru ilerliyorduk. Onur'un değil Burak'ın kolunda yürüdüm saatlerce, çünkü Onur'un bana hâlâ kırgın olduğunu biliyordum, mesafeli bakışları ona yaklaşma cesaretimi söndürüyordu. Ve haklıydı da... Evlere dağılmadan önce işletmenin ateş başındaki restoranına girdik. Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra ateşin etrafında oturduk.

"Abi inanılmaz yorgunum ya. Ateşe filan düşebilir kafam, öyle bir şey olursa tutun beni tamam mı?" Burak başını ovuşturarak konuşurken ben de ayak bileklerimi ovuyordum.

"Beni de!" dedim yorgunluktan sızlanarak.

"Her zamanki gibi bir tek ikimiz yorulmadık." Mert Onur'a bakıp gülerken yemeklerimiz geldi. Tek amacım çabuk bir şekilde yemeğimi yiyip koşarak yatağıma yatmaktı. Burak'ın da amacı aynı olacak ki boğulurcasına bir hızla yiyorduk!

"Abi manyak mısınız boğulacaksınız!" Mert bize bakıp söylenirken bir anda öksürmeye başladım. Onur eliyle sırtıma hafifçe vurup endişeyle yüzüme baktı.

"Zeynep! İyi misin?" Öksürmeye devam ederken başımı salladım.

"İyiyim, iyiyim..." diye mırıldandım.

"İki dakika gözümü ayırıyorum başına bir şey geliyor ve seni bırakmamı istiyorsun. Öyle mi?" Onur'a konuyu buna bağlayabildiği için tebrik eden bir bakış attığım sırada suyumdan bir yudum aldım ve ayağa kalktım.

"Daha fazla yiyemeyeceğim... Ben odaya gidip uyusam sorun olur mu?"

"Valla ben de dayanamayacağım abi yedi saattir yürüyoruz!"

"Ne yedi saati Burak yüz elli saattir yürüyoruz filan deseydin biraz daha abartsaydın..." Mert sabırla yemeğine devam ederken Burak'la birlikte ayağa kalkmış onlara bakıyorduk.

"Onur... Sen yemeğine devam et. Gitmem sorun olmaz, değil mi?" Onur anlayışla başını salladı.

"Git tabii ki, ben de birazdan gelirim..."

"Teşekkür ederim." Bir an yine kendini tutamayıp "Teşekkür mü edersin?" diyecek gibi oldu, ama kendini tuttu. Hiçbir şey demeden gülümseyip başını salladı. Onlar yemeklerine devam ederlerken Burak'la ateş başından ayrılıp bungalovlara doğru yürümeye başladık.

"Şimdi üçümüz gelmiş olsaydık onların ikisi orada yemek yemeye devam ederken ben tek başıma odama dönecektim... İşte bu yüzden, senin gitmene asla izin vermeyeceğim Zeyno." Burak'a buruk bir gülümsemeyle baktığımda çoktan odalarımızın önüne gelmiştik. Gözlerim arkada ateş başından bize bakan Onur'daydı.

"Beni en çok sen anlarsın Burak... Duygusallığımız da birbirine benziyor... Sen olsan sen de bizi korumak için giderdin. Gitmez miydin?" Burak gözlerime dolu dolu baktı.

"Gitmezdim Zeynep. Kalırdım, savaşırdım, yorulurdum. Ama gitmezdim..." Gözlerine çaresizce baktığım sırada birden kendimi tutamayıp ona sıkıca sarıldım. Yaklaşık bir dakika boyunca birbirimize sarılı bir şekilde kaldık, sonra ayrılıp gözümden akan bir damla yaşı sildim.

"Hadi ama..." diye mırıldandı Burak, "Hiçbir yere gitmek yok! Ağlamak da yok!" Gülmeye çalışarak yüzüne baktım.

"İyi ki varsın Burak... İyi geceler..."

"İyi geceler kuzu!" Burak bana göz kırpıp odasına girerken cebimdeki anahtarı çıkarıp odamın kapısını açtım. Odaya girer girmez cildime işleyen sıcak hava beni iyice mayıştırırken montumu çıkardım. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp hızlıca bir duşa girdikten sonra Onur'un bana aldığı geceliği giyip yatağa uzandım. Daha fazla ayakta durmaya da gözlerimi açmaya da takatim kalmamıştı... Elektrikli şöminenin sesi kulaklarımdayken gözlerimi içimdeki huzursuzlukla kapattım. Birkaç dakika sonra odanın kapısı açılıp odaya Onur'un kokusu girdiğinde gözlerimi açmadan yatakta uzanmaya devam ediyordum. Çıkan seslerden Onur'un üzerini değiştirdiğini anlayabiliyordum. Onur birkaç dakika sonra yanıma uzandığında elini belimde hissettim önce... Sonra yavaşça tüm koluyla bana arkadan sıkıca sarıldığında karnımın bile titrediğini hissediyordum. Omzumu öpüp konuşmaya başladı.

"Teşekkür mü edersin?" Kendimi tutamayıp gözlerimi açmadan gülümsedim. O kadar güzel kokuyordu ki kokusundan başım dönüyordu.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandığım sırada beni tutup kendisine doğru çevirdi. Gözlerimi açıp gözlerine baktığımda bu sefer beni kaçamayacağım şekilde yakalamıştı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde bu sefer anladım ki ben de artık kaçmak istemiyordum...

Dudakları dudaklarımda, yanaklarımda, omuzlarımda, kollarımda dolaşırken kendimi mest olmuş hissediyordum... Onur'un dokunduğu, öptüğü her yer uyuşuyordu sanki. Sanki tüm gerçeklik kaybolmuştu, bu oda yok olmuştu, bu yatak yok olmuştu. Sadece o vardı ve ben... Sadece biz vardık o an. Dudakları her bir milimime değdi, elleri her bir milimime defalarca dokundu... Sanki bunlar hayatımın en güzel dakikalarıydı, belki de hayatımın bana en büyük pişmanlığı olarak geri dönecek dakikalarıydı, ama o an hiçbir şey umurumda değildi... O beni istiyordu, ben de onu. Belki bu bir vedaydı. Belki bu benim hoşça kal deme şeklimdi ona... Ona yapabileceğim son bir aşk göstergesiydi bu, beni özlemle ve tutkuyla istiyordu ve ben ona izin verdim... Bile isteye... ona izin verdim.

"Sen benimsin Zeynep... Hiçbir yere gidemezsin..." diye fısıldadığında kulağımın bile uyuştuğunu hissettim, kolları beni sıkıca sarıp kendine çektiğinde gözlerimden birer damla yaş damladı yatağa. Onur kollarının arasındaki beni sıkıca sarıp uykuya daldığında ben damla damla yaşlar akan gözlerimle şömineyi izliyordum.

"Gideceğim Onur..." diye fısıldadım, "Ben seninim... Ama yine de gideceğim."

* * *

Sabah 6'da gözlerimi telefonumun sesiyle açtığımda Onur bana arkasını dönmüş uykusunun en derin anındaydı. Telefonumu alıp ayağa kalktığımda ekranda görünen numara bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Telefonun sesini kısıp hızla evin kapısından çıktığımda gecelikle hayatımın en büyük soğuğuyla karşı karşıya kaldım. Kapıyı aralık bırakıp telefonu açtığımda hiç beklemediğim bir ses karşıladı beni.

"Alo... Zeynep..." Ender'in sesini kulağımda duyduğum an kalbimden bıçaklanmış gibi hissettim kendimi. Hiçbir cevap veremedim, hiçbir ses çıkaramadım.

"Zeynep..." dedi bir kez daha, "Biliyorum. Benden nefret ediyorsun. Ama bir gün beni anlayacağını umuyorum... Ne yaptıysam

yaptım, yine de bir kızım olduğunu bilmek benim hakkım. Senden tek bir isteğim var... En azından bana bir saç telini yolla ki sana ve kendime bir DNA testi yaptırabileyim... Bunu bilmek ikimizin de hakkı. Zira sen benim kızımsan, seni asla bırakmam... Asla..."

Telefonu yüzüne kapatıp bu kar fırtınasının ortasında geceliğimle oturduğum sırada tir tir titriyordum. Biliyordum, Ender asla ve asla beni bırakmayacaktı, tam tahmin ettiğim gibiydi... Sesindeki hüzün sevdiklerime öfke olarak dönecekti... Şu an gözleri sadece benim üzerimdeydi. Ve eğer onların yanından gitmezsem gözleri onların da üzerinde olacaktı... Telaşla odaya girer girmez ses çıkarmadan üzerimi değiştirdim. Onur'un bana verdiği çantaya eşyalarımı koyup montu, şapkayı ve atkıyı bir kez daha üzerime geçirdikten sonra son bir kez Onur'a baktım... Huzur içinde uyuyordu. Onu öpmek bile yasaktı artık bana. Onur uyandırmamak için tek yapabileceğim şey ona son kez kapıdan bakmaktı... Ve öyle yaptım. Ona son kez baktım ve odadan çıktım. Hızla uzaklaştım oradan. Gerisi mi? Gerisinin bir önemi yoktu. Onlardan ayrıldıktan sonra ne yaşadığımın da varlığımın da bir önemi yoktu... Bir servise atladım, otogarda buldum kendimi. Hiçbir önemi olmayan bir otobüse bilet aldım, önemsiz bir koltuğa oturdum. Hayatımın, çevremin, yaşadıklarımın hiçbir önemi yoktu artık. Tektim ve tek başıma önem arz etmiyordum...

Onur'un bana hediye ettiği telefonu çıkarıp ekrana uzun uzun baktım. Saat 07.25'ti. Otobüsün kalkmasına beş dakika kalmıştı... Onur telefona benim kullandığım her uygulamayı yüklemişti, fotoğraflarımı, sevdiğim şarkıları bile yüklemişti. Acı içinde telefonu incelerken mesaj uygulamasına girdim.

"CİNAYET" grubunun üzerine tıkladım. Önce yeni bir mesaj yazmaya başladım onlara... Bu satırları, onlara yazdığım son satırlardı.

"Siz hep üç kişiydiniz," diye başladım yazmaya titreyen ellerimle, "Eğer dört kişi olmaya çalışırsak dağılacağız... Ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Dağılmayın, yıkılmayın, ayrılmayın. Hep

bir aradaydınız, hep bir arada kalın. Belki başka bir hayatta, başka bir zamanda, başka bir gezegende yeniden deneriz... Burada olmadı, olamayacak..." Sonra gözyaşlarım ekrana birer birer damlarken son bir cümle yazdım onlara: ***"Ve hiç unutmayın, ışıklar sadece karanlıkta yanar..."***

Sağ üst köşeden grup ayarlarını seçtim ve hayatımda yaptığım en acı verici şeyi yaptım.

"CİNAYET grubundan çık." butonuna tıkladım, ekranda beliren yazıyı hüzünle okudum.

"CİNAYET grubundan çıktınız."

Bu, bir devrin kapanışıydı. Bir devir kapanmıştı, ışıklar sönmüştü, her şey sona ermişti... Bu sefer ışıklar karanlıkta bile yanmıyordu.

"Ve hiç unutmayın, ışıklar sadece karanlıkta yanar..."

20. Bölüm

O Nokta...

Bu nokta, hayatımın gelebileceği en korkunç noktaydı.
Ve hayatım tam olarak o noktadaydı...

Upuzun yollar bana kısacık geldi o an ve yeni bir bilgiyle tanıştım. Acı içinde olan insana gittiği yol daha uzun gelir sanırdım, ama daha kısa gelirmiş, anladım. Ameliyat olur gibi bir yolculuk yaptım sanki. Saatlerce süren ameliyat, hastaya göz açıp kapama mesafesinde gelir ya hani, gözünüzü kapatırken ameliyathanede açtığınızda ise odanızdasınızdır. Aynen öyle oldu... İçimdeki acı bana yolları kısaltırdı, içimdeki acı bana nefes sayımı azalttırdı, içimdeki acı bana neler yaptı... Gözümü kapattığımda otobüsteydim, açtığımda evimizin boş salonunda. Telefonum defalarca çaldı, bir kez olsun açmadım. Hangisinin aradığına bile bakmadım... Annem beni söylene söylene dışarıda bizi bekleyen babamın arabasına bindirdiğinde bir harabeden farkım yoktu. Belki bir harabeden bile daha yıkık bir haldeydim.

Bu sefer bizi durduran olmadı. Arabamızı kimse bozmadı, kimse bizi bir kazaya karıştırmadı, evimizi kimse tutmadı... Neler neler yaşadığım bu sokakları bir bir geçtim, caddeleri geçerken gözyaşları içinde kendimi hayal ettim bu caddelerde yürürken, koşarken, gülerken, ağlarken... Sonra onları hayal ettim bu sokaklarda. Tek tek

elveda dedim sokaklara... Sonra koskoca İstanbul'a koca bir elveda dedim. Gözlerimin önünde koskoca bir kitabın kapağı kapandı. Bir filmi "SON" yazısı belirdi sanki göz kapaklarımın ardında.

(1 Ay Sonra)

"Zeynep, komşular bir saate gelir... Sen git de benim şu listeye yazdıklarımı alıver marketten, olur mu? Babanı da terziye yolladım, bunları söylemeyi unutmuşum."

"Tamam anne..."

Annemin elindeki listeyi alıp üzerime geçirdiğim kırmızı montumla botlarımı giymek için eğildiğimde içimdeki boşluğu hissedebiliyordum. Evden çıkıp merdivenlerden yavaş yavaş inerken bunun benim merdivenden iniş şeklim olmadığını biliyordum. Kapıyı açarken bunun benim kapıyı açış şeklim olmadığını da biliyordum... Hareketlerimin artık bana ait olmadığını görebiliyordum, çünkü artık içimde bir Zeynep kalmamıştı... Buraya geleli tam bir ay olmuştu... Koskoca bir dört hafta. Onların hiçbir mesajlarına bakmayalı, aramalarına dönmeyeli, yoklarmış gibi davranmaya başlayalı geçen koskoca bir dört hafta...

İlk hafta tek yaptığım yeni odamda oturup ağlamaktı... Geceleri Porsuk Çayı'nı izleyerek ağlıyor, duyduğum pişmanlıkla birlikte her geceyi şu cümleyle kapatıyordum, "Başka ne yapabilirdim?" Bu cümle beynimin her yerindeydi. Başka bir seçeneğim var mıydı? Onları bırakıp gitmekten başka yapabileceğim bir şey var mıydı? Ya vardıysa ve ben bunu göremediysem...

İkinci hafta ruhsal olarak dinginleşmeye, duygusuzlaşmaya başladığım haftaydı. Bana attıkları mesajları deliler gibi merak ediyor ama asla okumuyordum. Çünkü duygulara yer yoktu, duygulara izin yoktu yeni hayatımda. Eğer duygularıma izin verseydim buradan başlayıp İstanbul'a kadar koşardım...

Üçüncü hafta ise bir robottan hiçbir farkım kalmamıştı. Halsiz, enerjisiz, duygusuz hisseden ve yalnızca verilen komutları uygulayan bir robota dönüştürmüştü beni geçirdiğim iki hafta. Yemek yiyor, dizi izliyor, kitap okuyor, duş alıyor ve uyuyordum. Koltukta uyuyordum, sandalyede uyuyordum, yatakta uyuyordum, gördüğüm her yerde uyuyordum. Gerçeklerden kaçma isteği beni uykuya çekiyordu...

Dördüncü hafta artık her şeyin içimde kabullenildiği haftaydı. Onların artık hayatımda bir yeri olmadığını ve her şeyden öte artık bir hayatım olmadığını kabullendiğim haftaydı... Üniversite araştırmaları yapıyordum, artık hayatımı bir yerden bir şekilde düzeltmem gerektiğinin farkındaydım. Artık ne aşka yerim vardı ne bir arkadaşlığa, ama en azından bir şeyler yapmam gerekiyordu... Ruhumu kurtarmam, tüm ışıklarımı değil belki ama içimdeki ışıklardan birkaç tanesini açmam gerekiyordu. Çünkü burası artık çok karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum...

Bugün, benim buradaki beşinci haftamın ilk günüydü. Koskoca bir ay sonlanmıştı, benim acım sonlanmamıştı. Hareketlerim o kadar ben gibi değildi ki yaptıkça şaşırıyordum. Binanın kapısını açıp çıktığımda yaptığım ilk şey Porsuk Çayı'na birkaç saniye bakmak oldu. Sonra başımı eğip elimdeki notla birlikte markete yöneldim. Market evimize çok yakındı. Salondan markete gelmek salondan odama gitmekten daha kolaydı.

"Günaydın..." diyerek markete girdiğim sırada kasiyer çocuk bana gülümseyerek baktı.

"Günaydın Zeynep..." İsmimi nereden bildiğini bilmiyordum, ama bana son iki haftadır ismimle hitap ediyordu. Başımı sallayıp reyonların arasına girdiğimde elimdeki listeye baktım.

10'lu Yumurta

2 Kutu Süt

1 Paket Kabartma Tozu

1 Paket Vanilya

1 Paket Kakao

Hızlıca listedekileri alıp elimdeki sepete doldurduktan sonra kendimi kasada buldum. Sepetimdekileri kasaya bırakıp kasiyerin sebepsiz gülüşüyle onları geçirmesini bekledim.

"16 lira..."

Kasiyere 20 lira uzatıp para üstünü beklerken aldıklarımı poşete doldurdum. Para üstünü de alıp kapıya yöneldiğimde arkamdan konuştuğunu duydum.

"Dikkat et yumurtalar kırılmasın." Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde bana tekrar gülümsedi.

"Seni evin balkonunda gördüm dün... Kahve bardağını balkondan sokağa düşürdün. Dikkatli olmakta fayda var." Hah, kendince bana yürüyordu yani. Harika.

"Bir daha balkonumda yaptıklarımı izlemezsen sevinirim."

Kasiyer bana bakakalırken marketten çıkıp hızla evin yolunu tuttum. Belki de aşırı bir tepki vermiştim. Ama insanlara karşı o kadar temkinli bir hale gelmiştim ki kendime kızamıyordum da...

"Zeynep..." Arkamdan duyduğum sesle öfkemin arttığını hissettim.

"Yok artık bir de arkamdan mı geldi." diyerek arkamı döndüğümde hayatımın en büyük şokunu yaşadım. Ellerimdeki poşetler gördüğüm manzara karşısında parmaklarımın arasından kayıp yere düştükleri sırada aklımdan geçen tek şey arkamı tekrar dönüp oradan koşarak uzaklaşmaktı.

"Onur..." dediğimde sesimin titremeye başladığının farkındaydım.

"Merhaba..." diye mırıldandığında dolu gözlerim gözlerindeydi. Bu gerçek olabilir miydi? Onur burada olabilir miydi? Eğer öyleyse, neden? Neden buradaydı?

"Sen... senin... senin ne işin var burada?" dediğim sırada bir adım attı, tam karşımda durdu. O adımı atmamalıydı, o adımı attığı an duyduğum kokusu beni bir aydır düşünmemeye çalıştığım anılarımıza götürdü... Başımın döndüğünü hissediyordum.

"Sen gittiğin gün Burak ve Mert'le konuştuk." diye mırıldandığında özlemle beni izliyordu, "Sana biraz süre vermeye karar verdik."

"Ne süresi?"

"Kafanı dinlemen için... Kararlarını mantıklı alabilmen için bir süre... Ve o süre artık doldu Zeynep."

"Onur ne süresi? Ne dolması? Ben sizden ara istemedim, ben sizin hayatlarınızdan çıktım. Bak, bu ev benim evim. Burası benim sokağım. Bu... benim yeni hayatım." Ellerim, bacaklarım ve hatta göz kapaklarım bile titriyordu.

"Burası benim de sokağım." dediğinde anlam veremeyerek yüzüne baktım kaşlarım çatılı bir şekilde.

"Ne?"

"Şu ev... Burak, Mert ve benim evim." Yerin ayağımın altından kaydığını hissetmeme rağmen zar zor başımı çevirip sokağın en başında parmağıyla gösterdiği eve baktım.

"Onur saçmalıyorsun..." Dediklerini kabullenmeyerek yere düşen market poşetlerini umursamadan hızla yürümeye başladım. Porsuk Çayı'na doğru ilerliyordum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum.

"Zeynep, ne kadar kaçacaksın?" Onur peşimden geliyordu ama artık onun da yorulduğu belliydi.

"Bak bir ay geçti... Koskoca bir ay. Her şey normale döndü, her şey düzeldi görmüyor musun! Daha ne kadar, ne kadar kaçacaksın?" Beni kollarımdan tutup kendine çevirdiğinde gözyaşlarım durmuyordu.

"Bu bir ay boyunca o adam tarafından kaç kez arandığımı bilmiyorsun... Peşimi bırakmadı, bırakmıyor ve bırakmayacak! Belki beni izliyor, belki bir yerlerden beni gözetliyor! Bak, dediğin gibi işte... Her şey normale döndü, çünkü biz yan yana değiliz! Anladın mı?"

"Zeynep, bana bak, yüzüme bir bak!" deyip ellerini başımın iki yanına koyduğunda gözlerim gözleriyle buluştu.

"Hiç mi özlemiyorsun ya?" dedi dolmuş gözleriyle yalvarır gibi. "Hiç mi?" Gözlerimi kaçırmaya çalışıyordum ama bunu başaramı-

yordum... Ona yalan söylemem gerekiyordu ama bunu da başaramayacaktım.

"Özlüyorum..." dedim titrek sesimle.

"Bitti," dedi üstüne basa basa, "Beni artık özlemeyeceksin. Çünkü artık ayrı kalmayacağız. Buradayız, yanındayız. Ve dediğin gibi, dağılmayacağız. Anladın mı?"

Onur'un gözlerine bakarken bunu ne kadar çok istediğimi biliyordum... Ama kafam o kadar karışık o kadar doluydu ki ne diyeceğimi bilmiyordum. Onur dudaklarını özlemle dudaklarıma değdirirken kalbim bunu kaldırmayacaktı sanki... Bir anlığına tüm gücümün kesildiğini hissettiğimde az kalsın kendimi yerde buluyordum.

"Zeynep! Ne oldu güzelim?"

"İyiyim... İyiyim..." diye mırıldanmaya çalışsam da bu sefer gerçekten iyi değildim. Düşmemek için yere dizlerimin üzerine oturdum da Onur endişeyle bana bakıyordu.

"Arabam şurada, hadi gel, hemen hastaneye gidelim..." Onur beni kolumdan tutup kaldırmaya çalışırken başımın dönmesinden gözlerimi açamıyordum.

"İyiyim... Sanırım çok heyecanlandım..."

"Tamam gel, bir sakinleştirici iğne vururlar. Hadi..." Onur beni zorla ayağa kaldırıp arabasına götürürken gözlerimi hâlâ açamıyordum. Etrafta neler olduğunu bile göremiyordum. Onur beni arabaya bindirip emniyet kemerimi taktığında kusmak üzereydim. Hızla yola çıktığımızda kalp atışlarımın göğüs kafesimi indirip kaldırdığını hissedebiliyordum.

"Sakin ol güzelim, derin derin nefes al ver... Sakin ol..."

"İyiyim..." demeye çalıştım, "Merak etme..." Ama iyi değildim. Özel bir hastaneye ulaştığımızda Onur hızla arabadan indiği gibi benim kapımı açıp bana inebilmem için elini uzattı. Elini tutup indiğimde Onur'a cüzdanımı verdim.

"Kimliğim içinde." dedim zar zor. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

"Tamam, sen otur, ben hemen halledip geliyorum." derken bil aklı bendeydi. Bana baka baka gidiyordu hastaneye kaydımı yaptırmaya. Bir kenara oturup beklerken neden birdenbire bu hale geldiğimi anlamaya çalışıyordum. Bir aydır kendimi onları bir gün tekrar görürsem ne yaparım diye düşünerek hazırlamaya çalışmıştım. Fakat görüyorum ki hazırlayamamışım...

"Gel güzelim... Hemen alacak doktor seni..." Onur telaşla yanıma dönüp beni belimden tutup kaldırdığında zar zor yürüyerek takip ettim onu. Odaların kapılarına bakıyor ve doktorun ismini görmeye çalışıyordu.

"Burası..." diye mırıldanıp kapıyı gösterdiğinde başımı salladım.

"Tamam, senin gelmene gerek yok."

"Emin misin?"

"Eminim..."

Onur'un elinden sıra numaramı ve kimliğimi alıp doktorun kapısına vurduğumda içeriden "Gel!" sesini duyar duymaz kapıyı açtım. Onur duvara yaslanmış beni beklerken odaya girdim. Doktor kır saçlı, ellili yaşlarda iyi birine benziyordu. Bana gülümseyerek bakıp oturmamı işaret etti.

"Zeynep Akay..." diye mırıldandı bilgisayarına bakıp, "Ne şikâyetin var güzel kızım?"

"Aslında ani gelişen bir durum oldu... Bir anda kalp atışlarım hızlandı, başım dönmeye ve midem bulanmaya başladı..."

"Şu an şikâyetlerin devam ediyor mu? Çarpıntın var mı?"

"Çarpıntım biraz azaldı... Ama hâlâ başım dönüyor."

"Sabahtan beri hiçbir şey yedin mi?"

"Hiçbir şey yemedim, hayır."

"Uyku düzenin nasıl?"

"Çok uyuyorum aslında... Gördüğüm her yerde uyuyakalıyorum bu aralar." Doktor kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra bilgisayarına bir şeyler yazdı.

"En son ne zaman regl oldun?"

"Tamam, sen otur, ben hemen halledip geliyorum." derken bile aklı bendeydi. Bana baka baka gidiyordu hastaneye kaydımı yaptırmaya. Bir kenara oturup beklerken neden birdenbire bu hale geldiğimi anlamaya çalışıyordum. Bir aydır kendimi onları bir gün tekrar görürsem ne yaparım diye düşünerek hazırlamaya çalışmıştım. Fakat görüyorum ki hazırlayamamışım...

"Gel güzelim... Hemen alacak doktor seni..." Onur telaşla yanıma dönüp beni belimden tutup kaldırdığında zar zor yürüyerek takip ettim onu. Odaların kapılarına bakıyor ve doktorun ismini görmeye çalışıyordu.

"Burası..." diye mırıldanıp kapıyı gösterdiğinde başımı salladım.

"Tamam, senin gelmene gerek yok."

"Emin misin?"

"Eminim..."

Onur'un elinden sıra numaramı ve kimliğimi alıp doktorun kapısına vurduğumda içeriden "Gel!" sesini duyar duymaz kapıyı açtım. Onur duvara yaslanmış beni beklerken odaya girdim. Doktor kır saçlı, ellili yaşlarda iyi birine benziyordu. Bana gülümseyerek bakıp oturmamı işaret etti.

"Zeynep Akay..." diye mırıldandı bilgisayarına bakıp, "Ne şikâyetin var güzel kızım?"

"Aslında ani gelişen bir durum oldu... Bir anda kalp atışlarım hızlandı, başım dönmeye ve midem bulanmaya başladı..."

"Şu an şikâyetlerin devam ediyor mu? Çarpıntın var mı?"

"Çarpıntım biraz azaldı... Ama hâlâ başım dönüyor."

"Sabahtan beri hiçbir şey yedin mi?"

"Hiçbir şey yemedim, hayır."

"Uyku düzenin nasıl?"

"Çok uyuyorum aslında... Gördüğüm her yerde uyuyakalıyorum bu aralar." Doktor kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra bilgisayarına bir şeyler yazdı.

"En son ne zaman regl oldun?"

"Bilmiyorum. Ben regl dönemlerim son bir yıldır çok düzensiz... Stresten sanırım."

"Ama en son ne zaman olduğunu hatırlarsın, değil mi?" Kafa karışıklığıyla birkaç saniye düşünmeye çalıştıktan sonra hatırlar gibi oldum.

"Yani... Sanırım üç ay önceydi." Doktor bir kez daha kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra bana bir kâğıt uzattı.

"Güzel kızım şimdi bu kâğıtla koridorun sonundaki laboratuvara gidiyorsun. Sisteme senin için bazı kan tahlilleri girdim. Uyku durumun, bir yıldır süren regl düzensizliğin, çarpıntın, baş dönmen ciddi bir rahatsızlığa işaret ediyor olabilir. Hemen tahlillerini yap öyle bakalım, vakit kaybetmeyelim."

Doktorun söyledikleri içimde büyük bir korkuya sebep olurken yine de normal bir insanın korkacağından daha az korkuyordum. Başıma gelen her şey beni hiçbir şeyden korkmaz hale getirmişti... Odadan elimdeki tahlil kâğıdıyla çıktığımda Onur yaslandığı yerden endişeyle doğrulup yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla.

"Korkma, kan tahlili yaptırmamı istedi. Koridorun sonunda laboratuvar varmış. Orada yaptıracakmışız..." Onur elimden kâğıdı alıp beni belimden tutarak telaşla koridorda ilerlerken bir hastalığım olmasından değil eğer bir hastalığım varsa bunu ona nasıl söyleyeceğimden korkuyordum.

Kan tahlili için kanımı aldırdıktan sonra hastanenin verdiği vişne suyunu içerken koridorda Onur'un yanına oturmuş başımı omzuna yaslamıştım. Başım dönmüyor olsa bunu yapmayacaktım, ama baş dönmem son hızda devam ediyordu.

"İyisin, değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım.

"İyiyim..." Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu sonra. Sormak istediği, söylemek istediği şeyler vardı... Biliyordum. Sonra dayanamayıp dudaklarını araladı.

"O kasiyer çocuk sana yürüyor, değil mi?" diye sorduğunda bir anda öksürmeye başladım. Genzime kaçan vişne suyundan kurtulmaya iki saniyede başardıktan sonra Onur'a döndüm.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sabah ben de marketteydim." Kaşlarımı kaldırarak önüme dön düm ve vişne suyumdan bir yudum daha aldım.

"Evet," diye mırıldandım.

"Bana anlamsız bir ilgisi var..." Onur kendi kendine sinirle güldü.

"Anlamsız." diye söylendi kendi kendine.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bana öfkeyle döndüğünde artık bir şeyleri bana anlatamadığı için sabrının taşıyor olduğu belliydi.

"Zeynep artık kendini görür müsün?"

"Ne?"

"Kendini diyorum... Artık görür müsün? Sen âşık olunabilecek, sevilebilecek, el üstünde tutulacak bir kızsın. Biri sana ilgi duyduğunda bu anlamsız bir ilgi değildir. Tanıştığımız ilk günden beri kendini bir türlü gösteremedim sana..." Bakışlarımı yere çevirdiğim sırada Onur'un kasiyer çocuğa duyduğu öfkeden dolayı bir anda böyle patladığını biliyordum.

"Ne bu, kıskançlık siniri mi?"

"Aynen öyle."

"O sadece kendi kendine bana ilgi duyuyor... Abartılacak bir şey yok."

"Abartılacak bir şey var Zeynep... O çocuk bir aydır her gün seni görüyordu ben göremiyorken. Her gün sesini duyuyordu, ben duyamıyorken... Özür dilerim ama biz bundan daha fazlasını hak ediyoruz. Ne dersen de, nereye gidersen git ben senin peşinden geleceğim. Benden kaçmaya devam edecek misin, yoksa burada seninle olmamı kabul edecek misin? Bana tek bir cevap ver..."

Birkaç saniye çaresizce bir sağa bir sola baktıktan sonra başımı hastanenin duvarına yasladım. Titreyen elimi kaldırıp Onur'un dizinin üstünde duran elinin üzerine götürdüm. Elini sıkıca tuttuğumda gözlerinin şaşkınlıkla önce ellerimize sonra bana döndüğünü hissettim. Başımı minnetle salladım...

"Kabul ediyorum..." diye mırıldandım, "Ne olursa olsun... dağılmayacağız..."

Başımı bir kez daha omzuna yasladım, elim elinde başım omzunda dizim dizinde öylece huzur içinde oturduk hastanenin tenha koridorunda. Bizi nelerin beklediğini bilmiyordum, ama bir aydır uyanan ben değildim, yemek yiyen ben değildim, su içen nefes alan kalkıp yürüyen camdan bakan ben değildim... Onlar yokken kendim gibi hissetmiyordum ve ne olursa olsun onlarla olmak, kendim gibi hissetmek her şeye değerdi... Madem bunu kabul ediyorlardı, madem bunu istiyorlardı ben kaçabileceğim kadar kaçmıştım ama artık durmak zorundaydım...

"Zeynep Akay." Doktorun odasından çıkan hemşirenin koridora doğru ismimi seslenmesiyle ayağa kalktığım sırada Onur elimi bırakmıyordu. Ona doğru dönüp gülümsedim.

"Sen gelme," diye mırıldandım, "Kapıda bekle, zaten bir reçete yazar gönderir..."

"Tamam, hastanenin kapısında bekliyorum..." Onur'a gözlerimi kırparak yanıt verdikten sonra o hastanenin kapısına ilerlerken ben hızla doktorun odasına girdim. Doktora tekrar gülümsediğimde bana endişeli bir gülüşle karşılık verdi.

"Geç kızım, otur..." Gösterdiği yere oturduktan sonra doktorun önce bilgisayarına sonra tekrar bana bakmasını izledim. Doktor derin bir iç çektikten sonra konuşmaya başladı.

"Ciddi bir rahatsızlığın olacağını düşünmüştüm. Şükürler olsun ki yok..." dediğinde derin bir nefes alıp gülümseyerek başımı salladım. "Fakat tabii, ciddi olabilecek bir durum var..." Kaşlarımı çatarak doktora baktığımda sakallarını kaşıyıp zar zor konuşmaya devam etti. "Zeynep bir bebek bekliyorsun..."

Doktorun dudakları arasından çıkan cümle kulaklarımı uyuştururken gözlerimin bulanıklaştığını hissettim. Oturduğum yerde düşmemek için sandalyeye tutunduğum sırada doktorun ayağa kalktığını ve yanıma geldiğini gördüm.

"İyi misin kızım?" Sesini duyana kadar dediği hiçbir şeyi duymamıştım. Yutkunamıyor, nefes alamıyordum.

"Ne?" Dudaklarım arasından çıkabilecek tek kelime buydu o an. Diyebilecek başka hiçbir şeyim yoktu, verebilecek başka hiçbir cevabım yoktu.

"Bak güzel kızım, kimi ailelere göre yaşın bebek sahibi olmak için uygun, fakat kimine göre oldukça genç kalıyorsun. Sistemde gördüğüm kadarıyla evli de değilsin, bu bir hatanın sonucu da olabilir... Eğer öyleyse, eğer bir yuva kurmayı düşünmezsen, bu sorumluluğu da almak istemezsen seni bir kadın doğum uzmanına yönlendirebilirim."

"Ne?" Hiçbir şey anlamıyordum. Kafamın içi hiçbir şey almıyordu. Etrafımda neler olduğunun farkındaydım ama bu doğru olamazdı... Bunlar doğru olamazdı...

"Sen istersen birkaç gün düşün, şimdi iyi görünmüyorsun. Sana baş dönmeni ve bulantını azaltacak bir ilaç yazıyorum. Bunu içtikten sonra hiçbir şeyin kalmaz. Sonra gel, düzgün bir kafayla konuşalım. Tamam mı?"

Hiçbir cevap veremedim. Doktor bir reçete yazıp bana uzattığında yürüyen bir ölü gibi sendeleyerek çıktım doktorun odasından. Elimi koridorun duvarına koyup sakinleşmeyi ve ne olduğunu anlamayı bekledim kendi kendime. Ne olmuştu? Ne oluyordu? Bu olabilir miydi? İçimde... İçimde bir bebek olabilir miydi?

"Hayır..." Korkuyla fısıldadığım sırada elim karnıma doğru giderken ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum. Aklımda binlerce ihtimal vardı, binlerce çıkış yolu, binlerce seçenek... Bu zamana kadar hep cesur olmuştum. Bu zamana kadar her şeye bir şekilde dayanmıştım. Kendime ne olacağını hiç umursamamıştım, ama şimdi gerçekten korkuyordum. Çünkü kim ne derse desin, her ne olursa olsun, şu an benim içimde bir bebek vardı... Tam şu an.

Korku dolu adımlarla hastanenin bahçesine doğru ağır ağır ilerlediğimde yüzüm yanıyor, ellerim titriyordu. Onur beni has-

tanenin bahçesinde görür görmez endişeyle yanıma geldi. Yüzüne bakarken dudaklarımı hareket ettirip konuşabilecek bir halde değildim.

"Ne oldu güzelim? Bir sorun mu varmış? Yüzün bembeyaz..."

Yüzüne birkaç saniye boyunca baktım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. O birkaç saniyede yüzlerce cümleyi dudaklarımın arasına gönderip geri çektim. Saniye başı bir cümleye karar verip vazgeçtim...

"Hiçbir şey yokmuş," deyiverdim gözlerinin içine bakarak, "İyiymişim."

Onur karşımda huzurla derin bir iç çekerken korkuyu tüm hücrelerimde hissediyordum. Bu zamana kadar hiçbir şey bana zor gelmemişti ve hayatımda ilk kez zor bir şeyle karşı karşıyaydım. İçimde bir bebek vardı. Bunu içimden defalarca tekrar ediyor ve bu gerçekle yüzleşmeye çalışıyordum. Fakat bu, öyle bir gerçekti ki artık karanlıkta kalmaktan kendim için değil onun için korkuyordum...

Bu nokta, hayatımın gelebileceği en korkunç noktaydı.

Ve hayatım tam olarak o noktadaydı...

(Gelecekten Kesit)

"Zeynep... Uyuyor musun?" Gözlerimi Onur'un sesiyle araladığımda Onur parmaklarıyla saçlarımı okşuyordu. Uyku mahmurluğuyla etrafıma bakındığımda gördüğüm ilk şey Onur'un anne ve babasının nikâh masasında oturduklarıydı... Mümkünü olabilecek her yerde uyuyakalmıştım fakat bir nikâh salonunda uyuyakalacağım aklımın ucundan bile geçmemişti... Yorgun gözlerle başımı salladığım sırada elim farkında olmadan kırmızı elbisemin üzerinden belirginleşmeye henüz başlamamış karnıma gitti. Onur çatık kaşlarla elime baktığında elimi korkuyla çektim.

"Karnın mı ağrıyor?" diye sorduğu an telaşla başımı salladım.

"Evet..." dedim telaşla, "Sanırım regl olacağım." Bu cevap kafasına yatmıştı. Başını sallayıp anne ve babasına bakmaya devam ettiği sırada nikâh memuru tek tek sorularını soruyordu.

"Evet!" demişti annesi titreyen duygusal sesiyle.

"Evet..."

Tüm salon alkış sesiyle yankılanırken içimde oluşan bu saçma güdüyle birlikte sanki onun karnımda bu seslerden rahatsız olduğunu ve korktuğunu hissediyordum. Benimle ne kadar kalacağını, buna ne kadar izin vereceğimi bilmiyordum. Ama içimde oluşan bu güdü bana onu koruma isteğinden başka çare bırakmıyordu. Elim istemsizce onu koruma içgüdüsüyle karnıma gittiğinde içimden konuşmaya başladım.

"Sakin ol..." dedim kendi kendime, "Korkulacak hiçbir şey yok... Sakin ol..."

Hiçbir kıpırdanma olmuyordu tabii, ama ben sanki onun sakinleştiğini hissediyordum. Onur yanımda mutlulukla anne ve babasını alkışlarken sağ yanımda duran Burak'ın bakışlarını hissettim üzerimde. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu, gözleri karnımdaki elime kaydıktan sonra göz göze geldik. Ben bir kez daha korkuyla elimi çekip alkışlamaya başladığımda Burak'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Zeynep..." diye mırıldandı kulağıma doğru, "Benimle dışarı gelir misin?"

"Neden?"

"Bir şey konuşmak istiyorum..." Önce tereddütle Onur'a baktım sonra elimden başka hiçbir şey gelmediği için başımı sallayarak Burak'ın peşine takılarak dışarı doğru bir adım attım.

"Nereye?" Onur kolumu tutup gülerek beni durdurduğunda korkuyla ona bakıyordum.

"Hiç," dedim, "Burak benimle konuşmak istiyor..."

"Öyle mi, tamam güzelim. Birazdan bahçede görüşürüz."

"Görüşürüz." Onur'a zoraki bir gülümsemeyle baktıktan sonra Burak'ın peşine takılıp salondan çıktım. Birlikte bahçeye ulaştığı-

mızda Burak durgun bir şekilde bana döndü. Kaşlarımı çatarak endişeyle yüzüne baktım.

"Bir şey mi oldu Burak? İyi misin?" Yüzüme uzun uzun baktı, onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordum.

"Beni korkutuyorsun..." diye mırıldandım.

"Zeynep..."

"Ne oldu?" Dolu gözleri ve titreyen çenesiyle söyleyeceklerini söylemekten korka korka bir anda konuşuverdi.

"Hamilesin. Değil mi?"

Çok güzel... Çenesi titreyen tek insan o değildi artık. Önce ne diyeceğimi, nasıl inkâr edeceğimi düşünürken sonra artık birinin bilmesinin gerektiğini hissettim kalbimin en derininde. Bu sırrı biriyle paylaşmazsam delirecektim. Burak karşımda durmuş bana korkuyla bakarken dolu gözlerimle başımı salladım.

"Evet..." Burak yumruk yaptığı elini ağzına götürüp dehşet içinde etrafına bakındıktan sonra ona doğru bir adım attım. Bir anda başımı göğsüne yaslayıp ondan güç almaya çalıştım. Önce tereddüt etti fakat sonra kollarıyla sıkıca sardı beni.

"İçimde bunu gizleyerek bir karar vermeye, düşünmeye, bir şeyler yapmaya çalıştım ama olmadı Burak... Lütfen yanımda ol... Lütfen bana bir yol göster..."

"Şşş, tamam tamam! Sakin ol, halledeceğiz, tamam mı? Ne olursa olsun ne karar alırsan al ben yanındayım. Korkma."

Burak bana sıkı sıkı sarılırken bu kararın onu bile bu kadar korkutmuş olması benim durumumu "korkudan delirmek" aşamasına çekiyordu. İçimde bir bebek vardı, üstelik bu bebek tam olarak bir kırmızı çizgiydi. Ender kızının düşmanının oğlundan bir bebeği olmasına izin verir miydi? Vermezdi...

"Tamam, ağlama. Bana bak Zeynep..." Burak kollarımı tutup beni kendine çevirdiğinde yüzüne çaresizce bakıyordum.

"Tüm dünyayı unut, herkesi. Etrafında olup bitenleri, hayatında olan olmayan bütün insanları unut ve bana kalbinden geçeni söy-

le..." Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra başını salladı ve hiç beklemediğim o soruyu sordu.

"Sen bu bebeği dünyaya getirmek istiyor musun istemiyor musun? Önemli olan tek şey bu." Bu soru benim hiç düşünmediğim, düşünmeye cesaret edemediğim bir soruydu. Oysa sorduğu anda cevap içimde belirmişti bile. Titreyen dudaklarımı zorla araladım.

"Evet," dedim tüm cesaretimle, "İstiyorum."

Evren kararları bize bırakmazdı, evrenin işleyişi bu değildi. Kalbimdeki bu hisler beni başka bir karar veremeyecek o noktaya sürüklemişti, nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde her şeyden çok istiyordum bu bebeğin dünyaya gelmesini. Yüzlerce kötü gece geçirmiş ruhum tertemiz bir ruh dünyaya getirip onun gecelerini de gündüzlerini de güzelleştirmek istiyordu. Ve yine her şeyden öte, içimde Onur'un bir parçasını taşıyordum ve onun nefesini kesmek benim asla yapamayacağım bir şeydi... Asla. Hayat bunun üstüne karşıma neler çıkarırdı bilmiyordum ama bu sefer sendelemeye bile niyetim yoktu. Ever korkuyordum, ama farkında olduğum bir şey daha vardı. İnsanı güçlendiren cesaret değil korkuydu...

S O N

Devam Edecek...

Şimdi...

Hâlâ bizimle misiniz?